

Agatha Christie

Petrecere de Halloween

Lui P. G. Wodehouse ale cărui cărți și povești mi-au luminat viața mulți ani. De asemenea, în semn de recunoștință, deoarece a fost suficient de amabil să-mi spună că îi plac cărțile mele

Capitolul 1

Doamna Ariadne Oliver plecase împreună cu Judith Butler, prietena la care locuia, să ajute la pregătirile unei petreceri pentru copii, ce urma să aibă loc chiar în acea seară.

O activitate haotică era în plină desfășurare în acea clipă. Femei energice intrau și ieșeau mutând scaune, măsuțe, vase cu flori și aducând dovleci mari pe care îi plasau în locuri strategice alese. Urma să aibă loc o petrecere de Halloween1 pentru invitați cu vârste cuprinse între zece și șaptesprezece ani.

Desprinzându-se de grupul principal, doamna Oliver se rezemă de un perete și ridică un dovleac destul de mare pe care îl examinează cu un ochi critic.

— Ultima dată când am văzut așa ceva, zise ea, dându-și la o parte părul grizonant de pe fruntea proeminentă, a fost anul trecut în Statele Unite – erau cu sutele. În toată casa. Nu mai văzusem în viața mea atât de mulți dovleci. Dacă stau bine și mă gândesc, nu am știut niciodată care e diferența dintre un dovleac și un bostan. De fapt, care este?

— Îmi pare rău, dragă, îi spuse doamna Butler, călcând-o pe picior.

— E vina mea, răspunse doamna Oliver, lipindu-se mai mult de perete. Vă stau în drum. Oricum, era neobișnuit să vezi atâția dovleci sau bostani, sau cum le-o zice. Se găseau peste tot, în magazine și în casele oamenilor, cu lumânări sau becuțe înăuntrul lor sau atârinate de ei. Era foarte interesant,

deși ocazia era cu totul alta. Nu erau pentru petrecerea de Halloween, ci pentru Ziua Recunoștinței. Eu întotdeauna am asociat dovlecii cu Halloweenul și asta e la sfârșitul lui octombrie. Ziua Recunoștinței este mai târziu, nu-i așa? Parcă e prin noiembrie, în a treia săptămână, nu? Aici Halloweenul se sărbătorește pe 31 octombrie, parcă. Mai întâi e Halloweenul și apoi ce urmează? Ziua Tuturor Sufletelor? Dacă locuiești la Paris, atunci te duci la cimitir și pui flori la morminte. Nu e nicidecum o sărbătoare tristă, pentru că merg și copiii și se distrează. Mai întâi te duci să cumperi flori, o mulțime de flori frumoase, cum numai în piața de flori din Paris găsești.

Mai multe femei grăbite se împiedicau, din când în când, de doamna Oliver, dar nu o ascultau. Erau prea ocupate. Majoritatea erau mame, vreo două domnișoare bătrâne pricepute; mai erau și adolescenți îndemânatici, băieți de șaisprezece și șaptesprezece ani, cocoțați pe scări și pe scaune, ca să agațe la o înălțime adecvată decorațiuni, dovleci, bostani și globuri de sticlă frumos colorate. Fete între unsprezece și cincisprezece ani stăteau în grupuri și chicoteau.

— Și după Ziua Tuturor Sufletelor și cimitire, continuă doamna Oliver, așezându-se pe brațul unei canapele, urmează Ziua Tuturor Sfinților. Cred că am dreptate.

Nu-i răspunse nimeni. Doamna Drake, o femeie frumoasă, între două vârste, care era gazda, făcu un anunț:

— N-am s-o numesc petrecere de Halloween, cu toate că asta este. Îi voi spune petrecerea „Unsprezece-plus”. Din cauza vârstei invitaților. Majoritatea pleacă de la Elms pentru a studia în altă parte.

— Dar lucrurile nu stau chiar așa, nu, Rowena? Interveni pe un ton dezaprobat domnișoara Whittaker, așezându-și pince-nez-ul.

Ca profesoară la școala locală, domnișoara Whittaker avea o înclinație spre acuratețe.

— Din cauză că am desființat unsprezece-plus cu ceva timp în urmă.

Doamna Oliver se ridică stânjenită de pe canapea.

— N-am prea fost de ajutor. Am stat aici turuind despre dovleci și bostani... „odihnindu-mi picioarele”, își zise în gând cu o urmă de remușcare, dar fără să se simtă atât de vinovată ca să o spună cu voce tare. Acum cu ce vă pot fi de folos? Întrebă și adăugă: Ce mere frumoase!

Cineva adusese în cameră un vas cu mere. Doamnei Oliver îi plăceau foarte mult merele.

— Sunt frumoase cele roșii, observă doamna Oliver.

— Nu sunt chiar așa de bune, zise Rowena Drake. Dar arată bine. Sunt pentru jocul acela în care trebuie să le prinzi cu gura dintr-un vas cu apă. Sunt destul de moi ca oamenii să își poată înfige mai bine dinții în ele. Beatrice, du-le în bibliotecă, te rog frumos! La jocul acela se varsă o mulțime de apă, dar asta nu contează, căci covorul din bibliotecă e atât de vechi! Îți mulțumesc, Joyce!

Joyce, o fată robustă de treisprezece ani, luă vasul cu mere. Două căzură, se rostogoliră pe jos și se opriră, de parcă ar fi fost dirijate de bagheta unei vrăjitoare, la picioarele doamnei Oliver.

— Vă plac merele, nu-i așa? Întrebă Joyce. Am citit că vă plac sau probabil că am auzit la televizor. Dumneavoastră sunteți doamna care scrie povestiri cu crime, nu?

— Așa este, recunosc doamna Oliver.

— Ar fi trebuit să vă dăm să faceți ceva ce are legătură cu crimele. Să se petreacă o crimă la petrecerea din seara aceasta și să-i puneți pe oameni să o rezolve.

— Nu, mulțumesc, spuse doamna Oliver. Nu vreau să mai aud de așa ceva.

— Cum adică nu vreți să mai auziți?

— Pentru că am făcut asta o dată, și n-a ieșit nimic bun, răspunse doamna Oliver.

— Dar ați scris o grămadă de cărți, ripostă Joyce; faceți foarte mulți bani cu ele, nu-i așa?

— Într-un fel, admise doamna Oliver, gândurile zburându-i la impozitul pe venit.

— Și aveți un detectiv finlandez.

Doamna Oliver recunoscuse acest lucru.

Un băiat apatic, care nu ajunsese încă printre cei mari de la unsprezece-plus, întrebă grav:

— De ce finlandez?

— Și eu m-am întrebat adesea același lucru, răspunse sincer autoarea.

Doamna Hargraves, soția organistului, intră în cameră, răsuflând din greu, din cauza unei găleți mari, verzi din plastic.

— Ce ziceți de asta, e bună pentru jocul cu merele?

Domnișoara Lee, farmacistă, spuse:

— Mai bine folosim o găleată din tablă. Nu se răstoarnă așa ușor. Unde vreți s-o puneți, doamnă Drake?

— Mă gândeam că cel mai bine este în bibliotecă. Covorul de acolo e vechi și oricum o să se verse destulă apă.

— Bine, le vom duce acolo. Rowena, uite încă un coș cu mere.

— Dați-mi voie să vă ajut, se oferi doamna Oliver.

Ridică cele două mere de jos și, fără să-și dea seama ce face, mușcă dintr-unul. Doamna Drake îl luă hotărâtă pe al doilea și-l puse la loc în coș. O altă discuție începu.

— Da, dar unde se va juca Snapdragon2?

— Ar trebui în bibliotecă, este camera cea mai întunecată.

— Nu, va avea loc în sufragerie.

— Mai întâi trebuie să întindem ceva pe masă.

— Punem fața de masă aia verde și pe deasupra pânza cauciucată.

— Și oglinzile? Chiar o să ne vedem viitorii soți în ele?

Scotându-și pantofii pe furiș și mușcând liniștită din măr, doamna Oliver se lăsă din nou pe canapea privind lumea din cameră cu un ochi critic. Gândea ca o scriitoare: „Dacă ar fi să scriu o carte despre toți acești oameni, cum aș proceda? În general, sunt oameni cumsecade, dar cine știe?”

Într-un fel i se părea fascinant să nu știe nimic despre ei. Toți locuiau în Woodleigh Common. Despre unii aflase câte ceva, din ce-i povestise Judith. Domnișoara Johnson – avea de-a face cu biserica, cu toate astea, nu era sora vicarului. Așa, era sora organistului, desigur, Rowena Drake, cea care dirija

lucrurile în Woodleigh Common. Mai era femeia care venise cu găleata, abia respirând, o găleată de plastic foarte urâtă. Doamnei Oliver nu-i plăcuseră niciodată lucrurile din plastic. Și apoi copiii, adolescenți, fete și băieți.

Până acum nu reprezentau decât niște nume pentru doamna Oliver, printre care: Nan, Beatrice, Cathie, Diana, Joyce, care era gură-spartă și punea mereu întrebări.

„Nu prea-mi place de Joyce”, își zise doamna Oliver. O fată pe nume Ann, înălțută și cu aere de superioritate. Mai erau și doi băieți care păreau să fi încercat tot felul de tunsori, cu rezultate nu tocmai fericite.

Un băiat mai micuț intră oarecum timid.

— M-a trimis mami cu oglinzile astea să vedeți dacă sunt bune, spuse cu respirația ușor întretăiată.

Doamna Drake i le luă.

— Îți mulțumesc foarte mult, Eddy.

— Sunt doar niște oglinzi obișnuite de mână, spuse Ann. Chiar o să vedem chipurile viitorilor soți în ele?

— Unele dintre voi s-ar putea să le vadă, altele nu, răspunse Judith Butler.

— Ați văzut vreodată chipul soțului dumneavoastră când v-ați dus la o petrecere... O petrecere ca asta?

— Bineînțeles că nu, interveni Joyce.

— Ar fi putut, interveni cu un aer atotștiutor Beatrice. Se numește PE. S. Percepție extrasenzorială, explică ea încântată să arate că era familiarizată cu termenii la modă.

— V-am citit una dintre cărți, îi spuse Ann doamnei Oliver. Muribundul peștișor auriu. Mi-a plăcut.

— Mie cartea asta nu mi-a plăcut, declară Joyce. Parcă n-a fost destul de sângeroasă. Mie-mi plac crimele cu mult sânge.

— Cam murdar, nu ți se pare? Întrebă doamna Oliver.

— Dar palpitant, spuse Joyce.

— Nu neapărat, adăugă scriitoarea.

— Odată am văzut o crimă, zise Joyce.

— Nu fi prostuță, Joyce, o certă domnișoara Whittaker, profesoara.

— Ba da, am văzut, insistă Joyce.

— Chiar ai văzut? O iscodi Cathie, făcând ochii mari. Pe cuvântul tău că ai văzut o crimă?

— Bineînțeles că n-a văzut. Nu mai vorbi prostii, Joyce, o apostrofa doamna Drake.

— Eu chiar am văzut o crimă. Am văzut, am văzut, am văzut. Covoșat pe o scară, un băiat de șaptesprezece ani privi în jos cu interes și întrebă:

— Ce fel de crimă?

— Eu nu o cred, răspunse Beatrice.

— Sigur că nu, spuse mama lui Cathie. Inventează.

— Nu e adevărat. Chiar am văzut.

— Atunci de ce n-ai anunțat poliția? Vru să știe Cathie.

— Pentru că, atunci când am văzut-o, nu mi-am dat seama că era o crimă. După mult timp am realizat că fusese o crimă. Acum vreo lună, două, cineva a spus ceva care m-a pus pe gânduri: Ceea ce am văzut a fost o crimă.

— Uitați-vă cum inventează. Ce prostie! Exclamă indignată Ann.

— Când s-a întâmplat? Întrebă Beatrice.

— Cu câțiva ani în urmă, răspunse Joyce. Pe atunci eram mică.

— Cine a omorât pe cine? Vru să știe Beatrice.

— Nu o să spun nimănui, se enervă Joyce. Sunteți îngrozitori. Domnișoara Lee intră cu un alt tip de găleată. Schimbare subiectul făcând comparație între găleți și căldări pentru a o putea alege pe cea mai potrivită pentru jocul cu merele. Majoritatea se îndreptară spre bibliotecă pentru a hotărî la fața locului. Trebuie să recunoaștem că unii dintre participanții mai tineri erau nerăbdători să demonstreze, printr-o repetiție, atât dificultățile pe care le vor întâmpina cât și măiestria lor la acest joc. Unii se udară pe păr, alții se stropiră, încât fu nevoie de niște prosoape pentru a strânge apa. Până la urmă se decise că o găleată din tablă ar fi mai potrivită decât o căldare ieftină din plastic care oricum s-ar fi răsturnat cu mai multă ușurință.

Așezând un vas cu mere, pe care îl aduseseră ca rezervă, doamna Oliver mai gustă încă unul.

— Am citit în ziar că vă place foarte mult să mâncați mere, auzi vocea acuzatoare a lui Ann sau a lui Susan – nu era sigură care dintre ele.

— E cel mai mare păcat al meu, recunosc doamna Oliver.

— Ar fi mult mai amuzant un joc cu pepeni galbeni, interveni unul dintre băieți. Sunt așa de zemoși. Vă dați seama ce mizerie s-ar fi făcut, adăugă, privind covorul cu satisfacție.

Doamna Oliver, simțindu-se oarecum stânjenită de judecata publică a lăcomiei, părăsi camera, în căutarea unui anumit loc, de obicei foarte ușor de găsit. Urcă pe scări la etaj și, dând colțul, se ciocni de un cuplu, o fată și un băiat, ce se strângeau în brațe rezemându-se tocmai de ușa care, cu siguranță, i-ar fi oferit acces spre locul unde dorea cu nerăbdare să ajungă. Cuplul nu-i dădu atenție. Suspinau și se îmbrățișau. Doamna Oliver se întrebă câți ani aveau. Băiatul avea înjur de cincisprezece ani, fata ceva mai mult de doisprezece, deși mărimea pieptului o făcea să pară mai matură.

Apple Trees era o casă mărișoară. Avea câteva unghere și ascunzișuri plăcute. „Cât de egoiști sunt oamenii, se gândi doamna Oliver. Nu au deloc compasiune unii pentru ceilalți.”

Această morală din trecut îi veni în minte. I-o spusese în nenumărate rânduri infirmiera, dădaca, guvernanta, bunica ei, două mătuși, mama sa și alte câteva persoane.

— Îmi cer scuze, spuse tare și răspicat doamna Oliver. Băiatul și fata se lipiră și mai mult unul de celălalt, cu buzele împreunate într-un sărut.

— Mă puteți lăsa să trec, îi întrerupse doamna Oliver. Aș vrea să intru în camera asta.

Vrând-nevrând cuplul se despărți, uitându-se la ea mârșă. Doamna Oliver intră în cameră și trase zăvorul.

Ușa nu se închidea foarte bine. Se puteau auzi voci venind de pe hol.

— Ce oameni! Se auzi o voce cu un ușor tremur în glas. Nu văd că nu vrem să fim deranjați?

— Oamenii sunt atât de egoiști, ciripi fata. Nu se gândesc decât la propria persoană.

— Nu au deloc considerație pentru ceilalți, se auzi băiatul.

Capitolul 2

Pregătirile pentru petrecerea unor copii dau de obicei mai multe bătăi de cap organizatorilor decât cele destinate adulților. Mâncarea de calitate și băuturile alcoolice – lăsând la o parte limonada – sunt ingredientele necesare pentru succesul unei petreceri. Poate costa mai mult, dar deranjul nu e așa de mare, căzură de acord Ariadne Oliver și prietena ei Judith Butler.

— Dar petrecerile pentru adolescenți? Întrebă Judith.

— Nu știu mare lucru despre ele, îi răspunse doamna Oliver.

— Cred că, într-un fel, deranjul e foarte mic. Adică, ne dau pe noi, adulții, afară și ne spun că se vor ocupa ei de tot, adăugă Judith.

— Și chiar așa e?

— Nu chiar așa cum am crede noi, zise Judith. Uită să comande anumite lucruri, și cumpără alte lucruri de care nu are nimeni nevoie. După ce ne-au expediat ne reproșează că trebuia să le lăsăm anumite lucruri la îndemână. Sparg o mulțime de obiecte, printre care și pahare, și mereu se găsește câte unul care vine cu un prieten nepoftit. Știi și tu cum se întâmplă de obicei. Droguri ciudate și – cum le zice? -Canabis sau marijuana sau L. S. D., despre care am avut mereu impresia că înseamnă bani, dar se pare că m-am înșelat.

— Cred că sunt foarte scumpe, sugerează Ariadne Oliver.

— Este foarte neplăcut, și pe deasupra marijuana miroase urât.

— Pare periculos, spuse doamna Oliver.

— Oricum, petrecerea asta va fi un succes. Să-i mulțumim Rowenei Drake pentru asta. O să vezi ce organizatoare minunată este.

— Nu prea am chef să merg la o petrecere, zise doamna Oliver.

— Du-te sus și odihnește-te un ceas, două. O să-ți prindă tare bine, ai să vezi. Îmi pare rău că Miranda are febră, e așa de necăjită că nu poate să participe, săraca.

Petrecerea începu pe la șapte și jumătate. Ariadne Oliver trebui să admită că prietena ei avusese dreptate. Toată lumea

era punctuală, totul mergea ca pe roate. Pe scări erau luminițe roșii și albastre și dovleci din belșug. Fete și băieți veneau, ținând în mâini măști decorate în fel și chip pentru o întrecere. După ce-și salută invitații, Rowena Drake anunță programul serii.

— Mai întâi desemnarea celei mai frumoase măști. Trei premii: unu, doi și trei. Urmează tăierea „tortului”, care va avea loc în sera cea mică. Apoi jocul cu merele. Este o listă agățată pe perete cu numele partenerilor – după aceea dansul. De câte ori se sting luminile, vă schimbați partenerul. Apoi fetele se vor duce în birou unde vor primi oglinzi. Și, la sfârșit, cina, Snapdragonul și acordarea premiilor.

Ca la toate petrecerile, începutul era mai greu. Măștile fură admirate, niște măști foarte mici miniaturale, și pe deasupra felul în care erau decorate nu era ceva ieșit din comun.

— Ceea ce ne ușurează munca, îi șopti doamna Drake unei prietene, este și util pentru că mereu se întâmplă ca vreun copil sau doi să nu câștige nici un alt premiu, așa că putem trișa un pic aici.

— Ce nerușinare, Rowena.

— Nu e chiar așa. Vreau ca totul să fie bine și ca toată lumea să fie mulțumită. Chestia e că toți vor să câștige ceva.

— În ce constă jocul cu faina? Întrebă Ariadne Oliver.

— A, n-ați fost aici când l-au jucat. Trebuie să umpli o cană cu făină, o presezi foarte bine, o răstorni pe o tavă și pui o monedă deasupra. Apoi fiecare taie câte o felie, cu atenție, pentru a nu răsturna moneda. Cine răstoarnă moneda este eliminat. Cel care rezistă până la sfârșit câștigă moneda. Acum, să mergem!

Și s-au dus. Țipete de bucurie se auzeau din bibliotecă unde jocul cu merele era în plină desfășurare și de unde unii ieșeau uzi.

Printre cele mai distractive jocuri ale fetelor era sosirea vrăjitoarei de Halloween, rol interpretat de doamna Goodbody, o spălătoreasă locală, care nu numai că întrunea calitățile necesare unei vrăjitoare, nasul încovoiat și bărbia proeminentă, dar putea cu ușurință să imite vocea pițigăiată a

vrăjitoarei, cu un efect sinistru, și să spună incantații.

— Hai odată, Beatrice, nu? Beatrice, ce nume interesant! Ești curioasă să afli cum o să arate soțul tău, nu-i așa? Stai aici, draga mea. Sub lumina asta. Stai aici și ține oglinda asta în mână, iar când luminile se vor stinge îi vei vedea chipul în oglindă. Ține oglinda. Abracadabra, cine s-apară? Chipul celui care va cere de soție această fecioară. Beatrice, Beatrice, îl vei vedea, pe bărbatul care-o să-ți fure inima.

Un fascicul de lumină străbătu, deodată, camera venind dinspre o scară de lemn, așezată în spatele unui paravan. Lovi un anumit punct din cameră reflectându-se în oglinda ținută cu atâta emoție de Beatrice.

— O, strigă Beatrice. Îl văd, îl văd în oglinda mea!

Raza dispăru, lumina se aprinse și o fotografie colorată lipită pe o bucată de carton coborî din tavan. Beatrice dansa bucuroasă.

— El era! El era! L-am văzut, striga ea. Ce barbă drăguță avea!

Se repezi la doamna Oliver care stătea cel mai aproape de ea.

— Priviți, priviți! Nu vi se pare minunat? Seamănă cu Eddie Presweight, cântărețul de muzică pop. Nu credeți?

Doamna Oliver se gândea că arată ca unul dintre chipurile pe care era obligată să le vadă în ziarul de dimineață. I se părea că barba fusese pusă de o mână de maestru.

— De unde vin toate lucrurile astea? Întrebă ea.

— Rowena îl pune pe Nick să le facă. E pasionat de fotografie. El și vreo doi prieteni s-au deghizat cu peruci, perciuni, bărbi și alte lucruri. Și apoi, sub lumina reflectoarelor, fetele sunt înnebunite după ei.

— Nu-mi vine să cred că fetele sunt atât de naive în zilele noastre, spuse Ariadne Oliver.

— Nu credeți că așa au fost mereu? Întrebă Rowena Drake. Doamna Oliver rămase pe gânduri.

— Poate că aveți dreptate.

— Și acum... Cina!

Cina a fost delicioasă. Torturi de înghețată, fursecuri, crustacee, prăjituri cu brânză și nuci. Cei unsprezece-plus

înfulecau pe nerăsuflate.

— Acum urmează ultima distracție din seara asta, anunță Rowena Drake. Snapdragonul. Pe aici, prin cămară. Așa. Mai întâi premiile.

Premiile fură înmânate, după care se auzi o chemare tânguitoare ca a unei banshee⁴. Copiii fugiră, prin hol, spre sufragerie.

Mâncarea fusese strânsă. Masa era acoperită cu postav verde și un platou cu stafide flambate fusese adus. Toți țipau, se repezeau să apuce stafidele fierbinți, văitându-se: „O, m-am ars! Nu-i așa că e grozav?” Snapdragonul licărea și încetul cu încetul se stinse. Se aprinseră luminile. Petrecerea se terminase.

— A fost un mare succes, decise Rowena.

— Așa și trebuia, după cât ne-am străduit.

— Încântător, zise încet Judith. Încântător. Acum ar trebui să facem puțină ordine, adăugă cu regret. Nu putem lăsa totul pentru mâine-dimineață, pe seama bietelor femei.

Capitolul 3

Într-un apartament din Londra sună telefonul. Proprietarul, Hercule Poirot, se foi pe scaun. Îl cuprinse dezamăgirea. Știa despre ce era vorba chiar înainte de a răspunde. Prietenul său Solly, cu care ar fi trebuit să-și petreacă seara, reluând nesfârșita lor controversă cu privire la adevăratul vinovat în crima de la Băile Municipale Canning Road, voia să se scuze că nu poate veni. Poirot, care adunase ceva dovezi plauzibile în favoarea teoriei sale, era profund dezamăgit. Nu credea că prietenul său Solly va fi de acord cu supozițiile sale, dar nu avea nici un dubiu că, atunci când acesta își va etala convingerile sale fanteziste, el, Hercule Poirot, le va desființa cu ușurință în numele rațiunii, logicii, ordinii și metodei. Era frustrant, ca să nu spună mai mult, că Solly nu putea să vină în seara asta. E adevărat că de dimineață, când se întâlniseră, pe Solly îl apucase o tuse destul de puternică, și guturaiul lui putea fi molipsitor.

„Urâtă răceală, își spuse Hercule Poirot, și cu siguranță că, în ciuda remediilor pe care le am la îndemână, probabil m-ar fi

molipsit și pe mine. Ar fi mai bine dacă n-ar veni. Tout de même, adăugă suspinând. Asta înseamnă că o să mă plictisesc în seara asta.”

De la o vreme încoace multe seri deveniseră plicticoase, se gândi Hercule Poirot. Mintea sa sclipitoare (nu se îndoie niciodată de asta) avea nevoie de stimulente din afară. Nu era genul care să filosofeze. Erau momente când regreta că nu se dedicase studiului teologiei, în loc să intre de tânăr în poliție. Câți îngeri puteau dansa în vârful unui ac5 – ar fi fost interesant să simți că lucrul ăsta contează și să te contrazici cu colegii pe această temă. Valetul său, George, intră.

— V-a căutat domnul Solomon Levy.

— A, da, spuse Hercule Poirot.

— Regretă că nu poate să vină în seara asta. Este în pat din cauza unei gripe puternice.

— Nu e gripat, ripostă Poirot. Are doar o răceală zdravănă. Toți au impresia că suferă de gripă. Sună mai important și stârnește mila celor din jur. Problema cu guturaiul este că reușești cu greu să fii compătimit de prieteni.

— Orice ar fi, nu vine, domnule, spuse George. Aceste răceli la cap sunt foarte contagioase. N-aș vrea să vă îmbolnăviți și dumneavoastră.

— Ar fi foarte neplăcut, încuviință Poirot. Telefonul sună iar.

— Cine mai e răcit? N-am mai invitat pe nimeni. George se îndreptă spre telefon.

— Răspund eu de aici, spuse Poirot. Nu cred că e ceva interesant. Ridică din umeri și adăugă: Cine știe, poate așa trece timpul mai repede.

— Foarte bine, domnule, spuse George și părăsi încăperea. Poirot întinse mâna, ridică receptorul, întrerupând sunetul prelung al soneriei.

— Hercule Poirot la telefon, rosti el cu emfaza menită să impresioneze pe cel care se afla la celălalt capăt al firului.

— Minunat, spuse cu respirația ușor întretăiată o voce nerăbdătoare de femeie. Nu credeam că o să te găsesc acasă.

De ce ai crezut asta? Întrebă Poirot.

— Am impresia că în ziua de azi apare întotdeauna ceva

care-ți dă planurile peste cap. Când ai nevoie urgent de cineva și simți că nu poți aștepta, uneori trebuie să aștepti. Trebuia să vorbesc cu dumneata urgent... Foarte urgent.

— Dar cine ești? Întrebă Poirot.

Vocea, cea a unei femei, păru surprinsă.

— Nu știi? Întrebă uimită.

— Sigur că știu, spuse Hercule Poirot. Ești Ariadne, prietena mea.

— Sunt într-o stare cumplită, zise Ariadne.

— Da, da, îmi dau seama de asta. Ai alergat cumva? De-abia poți respira.

— N-am alergat. Este din cauza emoțiilor. Pot să vin să te văd?

Poirot ezită câteva clipe înainte să răspundă. Prietena sa, doamna Oliver, părea extrem de agitată. Orice i s-ar fi întâmplat, fără îndoială va începe să-și spună ofurile, grijile, frustrările sau orice o sâcăia. După ce s-ar fi instalat în sanctuarul detectivului, ar fi foarte greu să o determine să plece acasă, fără să folosească o anumită doză de impolitețe. Multe lucruri o nelinișteau pe doamna Oliver atât de frecvent și pe neașteptate, încât trebuia să fii foarte grijuliu când începeai să le discuți.

— Te-a supărat ceva?

— Da. Bineînțeles că sunt supărată. Nu știu ce să fac. Nu știu... O, nu știu nimic. Am simțit că trebuia să vin să îți povestesc... Să îți spun ce s-a întâmplat, fiindcă ești singura persoană care ar putea ști ce să facă. Cine ar putea să-mi spună mie ce e de făcut? Așadar, pot veni?

— Bineînțeles, bineînțeles. Aș fi încântat să te primesc. Receptorul fu trântit în furcă la celălalt capăt al firului. Poirot îl chemă pe George, se gândi câteva clipe, apoi îi ceru apă tonică, limonadă fără zahăr și un pahar de coniac pentru el.

— Doamna Oliver va sosi în zece minute.

George se retrase. Se întoarse cu coniacul pentru Poirot, care îl luă înclinând capul satisfăcut, apoi se duse după răcoritoare, care erau singurele pe placul doamnei Oliver. Poirot luă o înghițitură din coniac, un fortifiant de care avea nevoie pentru

a rezista chinului pe care-l avea de înfruntat.

„Păcat, își spuse, că e atât de ținută. Dar are o minte originală. S-ar putea să mă distreze ce are de spus. S-ar putea – reflectă o clipă – să-i ia aproape toată seara și asta ar fi o mare prostie. Eh bien, în viață trebuie să-ți asumi anumite riscuri.” Se auzi soneria la ușa apartamentului. Nu se apăsase scurt, ci lung, foarte eficient, producând zgomotul dorit.

— Precis e emoționată, își spuse Poirot.

Îl auzi pe George ducându-se la ușă, deschizând, și înainte să o anunțe, Ariadne Oliver năvăli în salon urmată de George, îmbrăcată cu ceva ce semăna cu o haină de pescar sau a impermeabil.

— Ce naiba porți? Se miră Hercule Poirot. Lasă-l pe George să te ajute s-o scoți. Este foarte udă.

— Normal că e udă, spuse doamna Oliver. E udă learcă. Niciodată nu m-am gândit la apă. E groaznic să te gândești la un asemenea lucru.

Poirot o privi curios.

— Dorești o apă tonică sau un păhărel de eau de vie?

— Urăsc apa, spuse doamna Oliver. Poirot păru surprins.

— O urăsc. Nu m-am mai gândit la ea în felul acesta. La ce poate face, și altele.

— Draga mea, zise Hercule Poirot, în timp ce George o ajuta să-și scoată impermeabilul cu poalele pline de apă. Vino și ia loc aici. Lasă-l pe George să îl scoată... Ce porți?

— Îl am din Cornwall. Impermeabil. Impermeabilul adevărat al unui pescar.

— Foarte util unui pescar, nu? Dar nu este prea potrivit pentru dumneata. Incomod de purtat. Dar vino, ia loc și povestește-mi!

— Nu știu cu ce să încep, spuse doamna Oliver, așezându-se pe un scaun. Uneori am impresia că nu e adevărat. Dar s-a întâmplat. S-a întâmplat cu adevărat.

— Povestește-mi!

— Pentru asta am venit. Dar acum că am ajuns, mi-e foarte greu pentru că nu știu cu ce să încep.

— Cu începutul! Îi sugeră Poirot. Sau e un mod prea

convențional de a proceda?

— Nu știu când a început totul. Chiar nu știu. Ar fi putut fi cu mult timp în urmă.

— Calmează-te! O liniști Poirot. Adună-te puțin și povestește-mi. Ce te-a tulburat așa de tare?

— Te-ar fi tulburat și pe dumneata. Sunt convinsă. Îl privi neîncrezătoare. De fapt, nimeni nu știe ce te emoționează. Tratezi lucrurile cu atâta calm.

— Adesea, este cea mai bună metodă, spuse Poirot.

— Bine. Totul a început cu o petrecere.

— O, da! Exclamă Poirot ușurat că i se prezenta ceva atât de obișnuit și de normal ca o petrecere. O petrecere. Te-ai dus la o petrecere și ceva s-a întâmplat.

— Știi ce e o petrecere de Halloween? Întrebă doamna Oliver.

— Știi ce e Halloweenul, răspunse Poirot. Este pe 31 octombrie. Îi licăriră ochii și adăugă: Când vrăjitoarele zboară pe măhuri.

— Da, au fost măhuri. S-au dat premii pentru ele.

— Premii?

— Da, pentru cei care le-au adus pe cele mai frumos decorate.

Poirot o privi neîncrezător. Dacă la început se simțise ușurat când auzise ceva despre o petrecere, acum era din nou oarecum tulburat. Știa foarte bine că doamna Oliver nu e amatoare de băuturi spirtoase, așa că respinse orice presupunere pe care ar fi făcut-o în alte împrejurări.

— O petrecere pentru copii. Sau mai bine spus o petrecere unsprezece-plus.

— Unsprezece-plus?

— Ei, așa i se spune de obicei la școală. Fac asta ca să vadă cât ești de deștept, și dacă ești destul de deștept să treci de unsprezece-plus, poți să mergi mai departe la ciclul secundar sau ceva asemănător. Dar dacă nu ești destul de deștept, te duci la ceea ce se numește școală secundară modernă... O denumire prostească din care nu înțelegi nimic.

— Mărturisesc că nu înțeleg nimic din ceea ce-mi spui,

recunoscui Poirot. I se părea că se îndepărtaseră de subiectul petrecere și trecuseră la învățământ.

Doamna Oliver trase adânc aer în piept și reîncepu:

— De fapt, a început cu merele.

— O, da, spuse Poirot. Asta e un început bun, nu-i așa?

Se gândea în sinea lui la o mașină mică, pe un deal, și la o femeie înaltă coborând din ea, la o sacoșă de mere care se rupea, la fructele ce se rostogoleau la vale.

— Da, continuă încurajator, merele.

— Jocul cu merele, explică doamna Oliver. Este unul dintre lucrurile care se fac la o petrecere de Halloween.

— Da, da, cred că am auzit de asta.

— Știi, s-au organizat multe lucruri: jocul cu merele, au tăiat faina dintr-o cană care avea o monedă deasupra, s-au uitat în oglindă.

— Ca să-și vadă marea dragoste? Completă Poirot atotștiitor.

— În sfârșit, începi să înțelegi.

— De fapt, sunt prea multe tradiții, spuse Poirot. Și toate astea au avut loc la petrecerea duminică!

— Da, a fost un mare succes. Și s-a încheiat cu Snapdragon. Știi, stafide flambate pe un platou mare. Bănuiesc... Vocea ei se schimbă... Bănuiesc că atunci s-a întâmplat.

— Când s-a întâmplat – ce?

— Crima. După Snapdragon toată lumea a plecat acasă. Atunci ea n-a mai fost de găsit.

— Cine n-a mai fost de găsit?

— O fată, o fată pe nume Joyce. Toți o strigau, o căutau și se întrebau dacă nu cumva plecase acasă cu cineva. La un moment dat, mama ei s-a enervat și a spus că probabil Joyce s-o fi plictisit sau s-o fi simțit rău de a plecat singură, dar oricum nu ar fi plecat fără să anunțe – genul de lucruri pe care le spun mamele când se întâmplă așa ceva. Totuși, n-am dat de Joyce.

— Se dusesse acasă, de una singură?

— Nu, spuse doamna Oliver, nu se dusesse acasă... Vocea îi tremura. Până la urmă, am găsit-o în bibliotecă. Acolo cineva comisese... Jocul cu merele. Găleata era acolo. O găleată mare

din tablă. N-au vrut-o pe cea din plastic. Poate că dacă o foloseau pe cea din plastic, nu s-ar fi întâmplat nimic. N-ar fi fost destul de grea. S-ar fi răsturnat...

— Ce s-a întâmplat? Întrebă aspru Poirot.

— Acolo am găsit-o. Cineva... Cineva i-a băgat capul în apa cu merele. I-a băgat capul și i l-a ținut până a murit. Îneacă, îneacă într-o căldare din tablă aproape plină cu apă. În genunchi, cu capul aplecat de parcă voia să apuce un măr. Urăsc merele, spuse doamna Oliver. Nu vreau să mai văd vreun măr în viața mea.

Poirot o privi. Întinse mâna și îi umplu un pahărel cu coniac.

— Bea asta, o să îți prindă bine.

Capitolul 4

Doamna Oliver puse jos paharul și se șterse la gură.

— Ai avut dreptate. Mi-a prins bine... Devenisem isterică.

— Înțeleg că ai suferit un șoc puternic. Când s-a întâmplat?

— Noaptea trecută. Doar azi-noapte? Da, da, desigur.

— Și ai venit la mine.

Nu era o întrebare, ci exprima dorința lui Poirot de a afla mai multe lucruri.

— De ce ai venit la mine?

— M-am gândit că ne-ai putea ajuta, spuse doamna Oliver. Știi, nu e... nu e ușor.

— Ar putea sau nu să fie, replică Poirot. Depinde de multe. Ar trebui să-mi dai mai multe amănunte. Bănuiesc că poliția deja se ocupă de caz. Sunt sigur că au chemat și un doctor. Ce-a zis?

— Se va face o anchetă.

— Evident.

— Mâine sau poimâine.

— Fata asta, Joyce, câți ani avea?

— Nu știu exact. Cred că doisprezece sau treisprezece.

— Părea mică pentru vârsta ei?

— Nu, nu. Mai degrabă destul de matură. Dezvoltată.

— Bine dezvoltată? Adică atrăgătoare?

— Da, la asta m-am referit. Nu cred că a fost genul acesta de crimă care... Adică, ar fi fost mai simplu, nu?

— Este genul de crimă despre care citești zilnic în ziare. O fată atacată, o școlăriță molestată... Da, zilnic. Da, dar cazul acesta e diferit. S-a întâmplat într-o casă particulară. Sau poate că nu e chiar atât de diferit. Oricum, nu cred că mi-ai povestit chiar tot.

— Nu, nu cred, recunosc doamna Oliver. Nu ți-am spus motivul pentru care am venit la dumneata.

— O cunoșteai pe această Joyce, o cunoșteai bine?

— N-am cunoscut-o deloc. Cred că mai bine îți explic cum de-am ajuns acolo.

— Acolo, unde?

— Într-un loc numit Woodleigh Common.

— Woodleigh Common, repetă Poirot gânditor, acolo unde de curând... Se opri.

— Nu e prea departe de Londra. La vreo patruzeci și cinci - cincizeci de kilometri. E aproape de Medchester. E unul dintre locurile alea cu câteva case drăguțe, dar unde s-au construit clădiri noi. Complex rezidențial. Au și o școală bună, iar oamenii pot face naveta la Londra sau la Medchester. E un loc obișnuit unde locuiesc oameni cu venituri medii.

— Woodleigh Common, repetă din nou Poirot gânditor.

— Locuiam la o prietenă de acolo, Judith Buder. E văduvă. Anul acesta am plecat într-o croazieră în Grecia unde am întâlnit-o pe Judith și așa ne-am împrietenit. Are o fiică, Miranda, de doisprezece sau treisprezece ani. M-a invitat să vin să stau la ea și mi-a zis că niște prieteni organizau o petrecere pentru copii, o petrecere de Halloween. Zicea că poate vin cu vreo idee interesantă.

— A, spuse Poirot, doar nu ți-a sugerat să aranjezi o anchetă criminalistică sau ceva asemănător?

— Ferească Dumnezeu! Exclamă doamna Oliver. Doar nu crezi că o să mă mai apuc de așa ceva.

— Nu cred.

— Dar s-a petrecut și e groaznic. Doar nu s-a întâmplat pentru că eram eu acolo, nu?

— Nu cred, cel puțin... Știa cineva dintre cei aflați la petrecere cine ești?

— Da. Unul dintre copii a pomenit ceva despre cărțile pe care le scriu, iar alții au afirmat că le plac crimele. Așa... Ei bine... Asta a condus la... la motivul pentru care am venit la dumneata.

— Pe care încă nu mi l-ai spus.

— La început nici eu nu m-am gândit la el, sau cel puțin nu imediat. Vreau să spun că uneori copiii fac lucruri ciudate.

Există copii care... Altădată aș fi fost de părere că ar trebui ținută în ospicii sau astfel de locuri... Dar acum sunt trimiși acasă și li se spune să ducă o viață normală, dar ajung să comită astfel de lucruri.

— Erau și adolescenți la petrecere?

— Erau doi băieți, sau minori, cum se scrie în rapoartele poliției. Între șaisprezece și optsprezece ani.

— Probabil că unul din ei e făptașul. Asta cred și cei de la poliție?

— Ei nu spun ce cred, dar păreau să ia în calcul această posibilitate.

— Fata aceasta, Joyce, era atrăgătoare?

— Nu prea. Atrăgătoare pentru băieți, la asta te referi, nu?

— Nu, mă refer la sensul strict al cuvântului.

— Nu cred că era o fată prea drăguță, nu una cu care să stai de vorbă ore în șir. Era tipul de fată care își dădea aere și se lăuda. O vârstă obositoare. Știu că nu e frumos din partea mea, dar...

— Când se petrece o crimă nu e frumos să descrii victima, dar e foarte, foarte necesar. Personalitatea victimei e cauza multor crime. Câte persoane se aflau în casă în acel moment?

— La petrecere și restul? Erau vreo cinci-șase femei, câteva mămici, o profesoară, soția unui doctor sau sora lui, nu știu, un cuplu între două vârste, cei doi băieți între șaisprezece și optsprezece ani, o fată de cincisprezece ani, vreo două-trei de unsprezece sau doisprezece ani – cam așa ceva. În jur de douăzeci și cinci sau treizeci.

— Străini?

— Cred că toți se cunoșteau. Unii mai bine decât alții. Majoritatea fetelor mergeau la aceeași școală. Câteva femei

veniseră să dea o mână de ajutor la pregătirea mâncării și a cinei. Când petrecerea s-a terminat, majoritatea mamelor au plecat acasă cu copiii lor. Eu împreună cu Judith și cu încă vreo două am rămas ca să o ajutăm pe Rowena Drake, gazda, să facă ordine, ca să ușurăm munca femeilor de serviciu, care urmau să vină a doua zi de dimineață. Știți, era multă faină împrăștiată pe jos și confetti de la pocnitori, și tot felul de alte lucruri. Așa că am măturat un pic și la sfârșit am intrat în bibliotecă. Atunci am... Am găsit-o, și mi-am amintit ce spusese.

— Cine spusese ce?

— Joyce.

— Ce spusese? Ajungem în sfârșit și la asta, nu? Ajungem la motivul pentru care ai venit la mine.

— Da. Am crezut că e ceva insignifiant pentru... Pentru doctor sau pentru polițiști, sau pentru oricine altcineva, în afară de dumneata.

— Eh bien, o încurajă Poirot, povestește-mi. E ceva ce Joyce a spus la petrecere?

— Nu, mai înainte. După-amiaza când se făceau pregătirile. După ce vorbiseră despre romanele cu crime pe care le scriu, Joyce a zis ceva: „Am văzut o crimă odată” – și mama ei sau altcineva a certat-o: „Nu fi prostuță, Joyce”, iar una dintre fetele mai mari a intervenit: „Inventezi” și Joyce a repetat: „Ba nu. Chiar am văzut. Am văzut pe cineva săvârșind o crimă”, dar nimeni n-a crezut-o. Au râs de ea și ea s-a supărat foarte tare.

— Dumneata ai crezut-o?

— Nu, bineînțeles că nu!

— Mda, spuse Poirot, înțeleg. Tăcu o vreme, bătând darabana cu degetele în masă. Apoi adăugă: nu a dat detalii sau vreun nume?

— Nu. A continuat să se laude și să protesteze supărată pentru că majoritatea fetelor râdeau de ea. Mamele și cei mai în vârstă erau cam porniți împotriva ei. Dar fetele și băieții mai mici doar râdeau de ea. O necăjeau spunând: „Haide, Joyce, când s-a întâmplat? De ce nu ne-ai spus niciodată?” Și

Joyce le-a răspuns: „Uitasem cu totul, s-a întâmplat demult”.

— Aha! A pomenit cumva acum cât timp?

— Cu ani în urmă”, a spus. Știi, pe tonul unui adult. „Atunci de ce nu te-ai dus la poliție?” a întrebat o fată. Cred că Ann sau Beatrice. O fată sclifosită.

— Aha, și ea ce a răspuns?

— A zis: „Pentru că atunci nu mi-am dat seama că fusese o crimă”.

— O remarcă foarte interesantă, observă Poirot, îndreptându-se în scaun.

— Cred că devenise cam confuză, continuă doamna Oliver. Încerca să le explice și toți o tachinau. O tot întrebau de ce nu s-a dus la poliție, iar ea le tot spunea: „Pentru că atunci nu am știut că a fost o crimă. Abia mai târziu mi-am dat seama, așa, deodată, că asta văzusem”.

— Dar nimeni n-a dat vreun semn cum că ar crede-o... Și nici dumneata n-ai crezut-o... Dar când ai văzut-o moartă, ți-ai dat seama că ar fi putut să fi spus adevărul?

— Exact. Nu știam ce să fac sau ce aş putea face. Dar apoi m-am gândit la dumneata.

Poirot își înclină capul aprobator. Tăcu o vreme apoi spuse:

— Trebuie să îți pun o întrebare serioasă și te rog să te gândești bine înainte de a-mi răspunde. Ești sigură că fata aceasta văzuse cu adevărat o crimă? Sau doar își închipuia că văzuse o crimă?

— La început am avut impresia că-și amintea vag ceva ce văzuse cândva și inventa anumite lucruri ca să sune mai important și mai palpitant. A susținut foarte vehement: „Am văzut, am văzut ce s-a întâmplat”.

— Și atunci?

— Atunci am venit la dumneata, căci singura explicație plauzibilă pentru moartea ei ar fi că, într-adevăr, a fost martoră la o crimă.

— Asta ar implica anumite lucruri: că una dintre persoanele prezente la petrecere a comis crima, că acea persoană a fost acolo mai devreme și a auzit ce a povestit Joyce.

— Nu crezi că îmi imaginez tot felul de lucruri, nu? Întrebă

doamna Oliver. Că e rodul imaginației mele bogate?

— O fată a fost ucisă, spuse Poirot. A fost omorâtă de cineva care a avut puterea de a-i ține capul într-o găleată cu apă. O crimă urâtă comisă de cineva care n-a vrut să piardă timpul. Cineva se simțea amenințat și a acționat cât de repede a fost omenеște posibil.

— S-ar putea ca Joyce să nu-l fi cunoscut pe cel care a comis crima la care a fost martoră, adăugă doamna Oliver. Adică, ea n-ar fi pomenit despre asta, dacă în cameră se afla făptașul.

— Așa e, ai dreptate, zise Poirot. A asistat la o crimă, dar nu a văzut fața criminalului. Trebuie să cercetăm mai în profunzime ipoteza asta.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea ca o persoană care a fost acolo în acea după-amiază și care a auzit afirmațiile lui Joyce să știe ceva despre crimă, și cine a comis-o, să aibă legătură cu criminalul. Se poate ca acea persoană să creadă că era singura care știa ce făcuse soția sa, sau mama, sau fiica, sau fiul său. Sau se poate să fi fost o femeie care știa ce făcuse soțul ei, sau mama, sau fiica, sau fiul ei. Cineva care se gândea că nu știe nimeni. Atunci Joyce a început să povestească...

— Și atunci?

— Joyce trebuia să moară?

— Da. Ce ai de gând să faci?

— Tocmai mi-am amintit, spuse Hercule Poirot, de ce numele Woodleigh Common îmi suna cunoscut.

Capitolul 5

Hercule Poirot se uită peste porțița de la intrarea pe proprietatea Pine Crest. Era o clădire modernă, somptuoasă, frumos construită. Poirot respira „cam greu. Numele frumoasei căsuțe din fața lui i se potrivea de minune. Se afla pe vârful unei coline, împrejmuată de câțiva pini. Avea o grădină îngrijită, iar un bărbat solid, mai în vârstă, ducea cu greu pe cărare o stropitoare mare din tablă galvanizată.

Comisarul Spence încărunțise complet, nu mai avea doar câteva fire argintii pe la tâmpile, dar nu slăbise foarte mult. Se opri din treabă și se uită la vizitatorul de la poartă. Hercule

Poirot stătea neclintit.

— Doamne Dumnezeule! Exclamă comisarul Spence. Trebuie să fie... Nu poate fi, dar este... Da, trebuie să fie... Nu pot să cred, Hercule Poirot!

— Aha, mă recunoști, spuse Poirot. Asta e măgulitor.

— Fie ca mustața să îți rămână mereu așa, îi ură Spence. Abandonă stropitoarea și se apropie de gard.

— Buruieni diabolice! Și ce te aduce pe aici?

— Ceea ce m-a adus în multe locuri de-a lungul timpului și ceea ce în urmă cu mulți ani te-a adus pe tine la mine. O crimă.

— Am terminat cu crimele, spuse Spencer, excepție făcând buruienile. Cu asta mă ocup acum. Le omor. Nu e așa de ușor cum crezi, se întâmplă mereu câte ceva, de obicei vinovată e vremea. Nu trebuie să fie nici prea umed, nici prea uscat. Cum de-ai știut unde să mă găsești? Întrebă descuind poarta ca Poirot să poată intra.

— Mi-ai trimis o felicitare de Crăciun cu noua ta adresă.

— A, da, așa e. Sunt de modă veche. De Crăciun îmi place să trimit câteva felicitări vechilor prieteni.

— Apreciez asta, spuse Poirot.

— Am îmbătrânit.

— Amândoi suntem bătrâni.

— Nu prea ai încărunțit, remarcă Spence.

— Am grijă de asta cu o sticlă, răspunse Poirot. Nu e nevoie să apari în public cu părul încărunțit dacă nu vrei.

— Nu cred că mi-ar mai sta bine cu părul negru, zise Spence.

— Sunt de acord. Părul cărunț îți dă un aer distins.

— Nu m-am considerat niciodată un om distins.

— Eu așa te consider. De ce ai venit să locuiești în Woodleigh Common?

— De fapt, am venit aici ca să-mi unesc forțele cu o soră. Și-a pierdut soțul, copiii s-au căsătorit și locuiesc în străinătate, unul în Australia, celălalt în Africa de Sud. Așa că m-am mutat aici. Pensiile nu sunt cine știe ce, dar ne descurcăm foarte bine împreună. Vino și ia loc.

Îl conduse pe o verandă mică cu geamuri, unde erau scaune

și vreo două măsuțe. Soarele de toamnă încălzea plăcut acest refugiu.

— Cu ce să te servesc? Îl întrebă Spence. Mă tem că nu prea sunt lucruri sofisticate pe aici: nu avem sirop de curmale sau de trandafiri sau ce-ți mai place ție. Bere? Sau să o rog pe Elspeth să-ți facă o ceașcă de ceai? Ai vrea un shandy, o coca-cola sau o cacao? Sora mea, Elspeth, e mare amatoare de cacao.

— Îți mulțumesc, ești foarte draguț. Aș vrea un shandy. Suc de ghimbir cu bere? Așa e, nu?

— Absolut!

Se duse în casă și se întoarse imediat cu două pahare înalte.

— Beau și eu același lucru, zise Spence.

Își trase un scaun și luă loc, așezând cele două pahare pe masă.

— Ce ziceai mai devreme? Întrebă ridicându-și paharul. Nu vom spune „În cinstea crimei”. Eu am terminat-o cu omuciderile, și dacă te referi la crima la care mă gândesc, și, de fapt, de care te ocupi, pentru că nu-mi amintesc de alta mai recentă, trebuie să îți mărturisesc că nu-mi place genul acesta de crimă cu care tocmai ne confruntăm.

— Nu, nu credeam că o să-ți placă.

— Vorbim despre copilul care a murit cu capul băgat într-o găleată?

— Da, la asta mă refer, recunoscui Poirot.

— Nu știu de ce ai venit la mine, spuse Spence. Nu mai am nimic de-a face cu poliția. S-a terminat acum mulți ani.

— Dacă ai fost polițist, toată viața rămâi polițist, îi zise Poirot. Adică există întotdeauna punctul de vedere al polițistului în spatele omului obișnuit. Știu eu ce spun. Și eu am lucrat la început în poliția din țara mea.

— Da, așa este. Îmi amintesc că mi-ai povestit. Presupun că dobândești un anumit fel de a percepe lucrurile, dar a trecut mult timp de când nu m-am mai implicat activ.

— Dar auzi ce se discută. Ai prieteni de breaslă. Auzi ce părere au, ce bănuiesc sau ce știu.

Spence oftă.

— Știi prea multe – acesta este unul dintre necazurile din zilele noastre. S-a comis o crimă, genul de crimă cu care ești familiarizat și știi, adică polițiștii activi știu destul de bine, cine e făptașul. Nu le spun ziariștilor, dar anchetează și știu. Dar dacă vor avansa cu investigațiile... Ei, lucrurile sunt complicate.

— Te referi la soții, prietene și restul?

— Parțial, da. În cele din urmă, vor pune mâna pe om. Uneori poate trece un an sau doi. Vorbind pe șleau, în ziua de azi, Poirot, mult mai multe fete se mărită cu băieți nepotriviți, decât pe vremea mea.

Hercule Poirot reflecta aranjându-și mustățile.

— Da, cam așa e. Cred că fetele au preferat întotdeauna băieții răi, cum zici tu, dar, în trecut existau și măsuri de precauție.

— Exact. Oamenii aveau grijă de ele. Mamele lor aveau grijă de ele. Mătușile și surorile mai mari știau ce se întâmplă. Tații lor nu se împotriveau ca tinerii nepotriviți să fie dați afară din casă. Bineînțeles, uneori se întâmpla ca fetele să fugă cu câte un nevrednic. Astăzi nici nu mai e nevoie să procedeze astfel. Mama nu știe cu cine iese fata, tatălui nu i se spune cu cine umblă fata, frații știu cu cine umblă fata, dar se gândesc „treaba ei de fraieră”. Dacă părinții refuză să își dea consimțământul, cuplul se duce în fața unui magistrat și reușesc să se căsătorească, și când tânărul, despre care toată lumea știe că e de soi rău, începe să le demonstreze tuturor, inclusiv soției, că este soi rău, atunci toți încep să-și facă griji. Dar dragostea e dragoste; fata refuză să creadă că Henry al ei are obiceiurile astea proaste, tendințe criminale etc. Va începe să mintă pentru el, va jura că negrul e alb. Da, e dificil. Vreau să spun că e dificil pentru noi. Nu are rost să spunem că lucrurile stăteau mai bine pe vremea noastră. Poate că așa ni se părea nouă. Oricum, Poirot, cum de-ai reușit să te implici în asta? Asta nu e zona ta, nu? Mereu am crezut că locuiești la Londra. Cel puțin așa era când te-am cunoscut eu.

— Locuiesc tot la Londra. M-am implicat în acest caz la rugămintea unei prietene, doamna Oliver. Îți mai aduci

aminte de doamna Oliver?

Spence ridică sprâncenele, închise ochii și păru să reflecteze.

— Doamna Oliver? Nu pot să spun că da.

— E scriitoare. Scrie romane polițiste. Ai întâlnit-o, dacă stai bine și îți aduci aminte, atunci când m-ai convins să investighez crima doamnei McGinty. Nu ai uitat-o pe doamna McGinty, nu?

— Doamne ferește, nu. Dar s-a întâmplat demult. M-ai ajutat foarte mult atunci, Poirot, foarte mult. Am apelat la tine și tu nu m-ai refuzat.

— M-am simțit onorat... Flatat... Că ai venit să te consulți cu mine, spuse Poirot. Trebuie să recunosc că ajunsese la capătul răbdării. Omul pe care trebuia să-l salvăm... Să-i salvăm pielea, în zilele acelea – a trecut atât de mult de atunci – era un individ extrem de dificil, care nu se lăsa ajutat. Genul care nu face nimic util pentru el însuși.

— S-a însurat cu fata aia, nu? Cu cea șleampătă, nu cu cea deșteaptă, cu părul oxigenat. Mă întreb cum se împacă? Ai mai auzit ceva de ei?

— Nu, răspunse Poirot. Presupun că le merge bine.

— Nu știu ce-a văzut la el.

— E dificil, dar este o mare consolare când un om, oricât de neatrăgător ar fi, descoperă că îi poate părea atrăgător unei femei. Să sperăm că s-au căsătorit și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

— Nu cred că ar fi trăit fericiți dacă ar fi trebuit să locuiască cu mama.

— Desigur, sau tatăl vitreg, adăugă Poirot.

— Iată-ne vorbind tot despre zilele de mult apuse, constată Spence. S-au dus. Întotdeauna am crezut că acel om, nu-mi amintesc numele lui, ar fi trebuit să conducă o firmă de pompe funebre. Asta i se potrivea de minune... Poate că a și făcut-o. Fata avea ceva bani, nu? Da, ar fi ajuns un foarte bun antreprenor de pompe funebre. Parcă-l și văd, îmbrăcat în negru, luând comanda pentru înmormântare. Ar fi putut fi interesat de calitatea lemnului de ulm sau tec sau ce folosesc pentru a face sicrie. Dar nu s-ar fi descurcat ca agent de

asigurări sau ca agent imobiliar. Hai să nu mai dezgropăm trecutul. Apoi spuse deodată: Ariadne Oliver. Mere! Așa a ajuns să se implice în treaba asta? Biata copilă a fost ținută cu capul în apă într-o găleată cu mere, la o petrecere, nu-i așa? Asta a intrigat-o pe doamna Oliver?

— Nu cred că au atras-o merele, spuse Poirot, dar a fost prezentă la petrecere.

— Vrei să spui că locuiește aici?

— Nu, nu locuiește aici. Își vizitează o prietenă, pe doamna Buder.

— Butler? Da, o cunosc. Stă pe lângă biserică. E văduvă. Soțul ei a fost pilot. Are o fată, destul de frumușică. Manierată. Doamna Butler este o femeie atractivă, nu ți se pare?

— Abia am cunoscut-o, dar, da, este o femeie atractivă.

— Și cum de te interesează asta, Poirot? Nu erai aici când s-a întâmplat.

— Nu. Doamna Oliver a venit să mă vadă, la Londra. Era tulburată, foarte tulburată. M-a rugat să fac ceva.

Un zâmbet slab apărui pe fața comisarului Spence.

— Înțeleg. Aceeași veche poveste. Și eu am apelat la tine pentru că voiam să mă ajuți.

— Eu am făcut un pas înainte, zise Poirot. Am venit la dumneata.

— Pentru că vrei să fac ceva? Îți spun, nu pot să fac nimic.

— Ba da. Poți să-mi povestești totul despre oameni. Despre cei care locuiesc aici. Cei care s-au dus la petrecere. Tații și mamele copiilor care au fost la petrecere. Școala, profesorii, avocații, doctorii. În timpul unei petreceri, cineva a convins un copil să îngenuncheze și, poate, râzând, i-a spus: „Am să-ți arăt cea mai bună metodă de a prinde un măr cu dinții. Știu care e șmecheria”. Apoi, el sau ea – cine o fi fost – a împins cu mâna capul fetei. Nu a fost prea multă luptă, nu s-a auzit nici un zgomot sau altceva.

— Urâtă treabă, zise Spence. La asta m-am gândit și eu când am aflat. Ce-ai vrea să știi? Sunt aici de un an. Sora mea locuiește aici de vreo doi, trei ani. Nu e o comunitate mare.

Nu e nici prea stabilă. Oamenii vin și pleacă. Soțul lucrează la Medchester sau Great Canning, sau în celelalte localități din împrejurimi. Copiii merg la școala de aici. Dacă soțul își schimbă serviciul, familia se mută în altă parte. Nu e o comunitate așezată. Unii sunt aici de mult timp: domnișoara Emlyn, directoarea școlii, doctorul Ferguson. Dar în general populația fluctuează.

— Amândoi suntem de acord că e o treabă urâtă, spuse Poirot, așa că mă aștept să-i cunoști pe cei răi.

— Da, recunosc Spence. Asta e primul lucru pe care încerci să-l afli, nu? Iar următorul lucru pe care-l cauți e un adolescent nesuferit implicat într-o afacere de genul acesta. Cine ar vrea să stranguleze sau să înece, sau să scape de o fată zdravănă de treisprezece ani? Nu e nici o dovadă de violență sexuală sau ceva de genul ăsta, care ar fi primul indiciu căutat. În prezent există multe astfel de cazuri în fiecare orașel sau sat. Mă gândesc că sunt mai multe decât pe vremea mea. Îi aveam și noi pe cei afectați mintal, sau cum le-o zice, dar nu așa de mulți ca acum. Cred că sunt mai mulți cei lăsați în libertate decât cei ținuti sub observație. Toate ospiciile noastre sunt pline, arhiaglomerate, 2LS3. C3, doctorii spun: „Lasă-l sau las-o să ducă o viață normală. Să se întoarcă la rude și să locuiască cu ele” etc. Apoi pe amărâțul sau bietul bolnav, sau oricum îți place să-i spui, iar îl apucă nevoia de a ucide și o altă femeie iese la plimbare și e găsită într-un șanț, sau e destul de proastă încât să se suie într-o mașină. Copiii nu mai ajung acasă de la școală pentru că au acceptat să fie duși acasă de vreun străin, deși au fost avertizați să refuze. Da, se întâmplă multe în ziua de azi.

— Se potrivește cu cazul nostru?

— E primul lucru care-ți vine în minte, răspunse Spence.

— Să presupunem că cineva de la petrecere a simțit nevoia să ucidă. Poate că a mai făcut-o și înainte, poate că doar a vrut s-o facă. Să fiu sincer, poate că a mai atacat vreun copil cândva. Din câte știu, nimeni nu e suspectat de o asemenea faptă. Cel puțin, nu oficial. Erau doi de vârstă potrivită la petrecere. Nicholas Ransom, un flăcău chipeș, de

șaptesprezece sau optsprezece ani. Ar fi de vârsta potrivită. Vine de pe Coasta de Est, sau cam așa ceva. Pare a fi în regulă. Pare destul de normal, dar cine știe? Și mai e și Desmond, reținut o dată pentru un examen psihiatric, dar n-aș da prea mare importanță. Trebuie să fi fost cineva de la petrecere, deși oricine de afară ar fi putut intra. De obicei, casa nu se încuie în timpul unei petreceri. Mai este o ușă de serviciu și o fereastră din spate. Să presupunem că unul dintre țicniți a vrut să vadă ce se petrece și s-a furișat înăuntru. Și-a asumat un risc cam mare. Ar fi acceptat un copil invitat la petrecere să joace jocul cu merele cu un străin? Oricum, încă nu mi-ai explicat, Poirot, de ce te-ai implicat în acest caz. Mi-ai spus că din cauza doamnei Oliver. Vreo idee nebunească de-a ei?

— Nu e chiar o idee nebunească, explică Poirot. E adevărat că scriitorii au o inclinație pentru ideile ieșite din comun. Idei care sunt departe de limitele probabilității. Dar asta a fost ceva ce a auzit-o pe fată spunând.

— Cum, de la Joyce?

— Da.

Spence se aplecă în față și-l privi întrebător pe Poirot.

— Am să-ți povestesc.

Calm și concis, îi relată povestea pe care i-o spusese doamna Oliver.

— Înțeleg, zise Spence, frecându-și mustața. Fata a spus asta, nu? A pretins că a fost martoră la o crimă. A spus când sau cum?

— Nu.

— Cum de-a ajuns la asta?

— Cred că după o remarcă despre crimele din cărțile doamnei Oliver. Unul dintre copii susținea că nu e destul sânge sau destule cadavre în cărțile ei. Atunci Joyce s-a ridicat și a spus că văzuse odată o crimă.

— S-a lăudat? Asta e impresia pe care mi-o lași.

— Asta a fost și impresia doamnei Oliver. Da, s-a lăudat cu asta.

— S-ar fi putut să nu fie adevărat.

— S-ar fi putut să nu fie deloc adevărat, confirmă Poirot.

— Copiii fac astfel de afirmații extravagante când vor să atragă atenția sau să lase o impresie deosebită. Pe de altă parte, ar fi putut fi adevărat. Asta crezi?

— Nu știu, mărturisi Poirot. Un copil se laudă că a văzut o crimă. Peste câteva ore, e găsit mort. Trebuie să admiți că există temeieri să credem că s-ar fi putut – este o idee cam fantezistă – dar ar fi putut fi cauza și efectul. Dacă e așa, cineva s-a grăbit.

— Absolut, admise Spence. Câți oameni erau prezenți când fata a povestit despre crimă. Știi exact?

— Din ce mi-a spus doamna Oliver, erau vreo paisprezece, cincisprezece oameni, poate mai mulți. Vreo cinci, șase copii, cinci, șase adulți ocupați cu pregătirile. Dar, pentru date mai precise, mă bazez pe dumneata.

— Va fi destul de ușor, spuse Spence. Nu zic că știu acum pe moment, dar pot afla mai multe de la localnici. În ceea ce privește petrecerea, știu destul de multe lucruri. În general au predominat femeile. Tații nu prea participă la petrecerile copiilor. Dar trec pe-acolo uneori sau merg să-și ia copiii acasă. Doctorul Ferguson a fost la petrecere, la fel și vicarul. De asemenea, mame, mătuși, asistente sociale, două profesoare de la școală. Pot să-ți dau o listă și... Vreo paisprezece copii. Cei mai mici, nu mai mult de zece... Și câțiva adolescenți.

— Presupun că ai și o listă a celor suspecti, remarcă Poirot.

— Hm, nu va fi așa ușor dacă ceea ce crezi e adevărat.

— Adică nu mai cauți pe cineva cu tulburări sexuale. În schimb, cauți pe cineva care a comis o crimă și a reușit să scape nepedepsit, cineva care nu se aștepta să fie descoperit și care a avut, deodată, o surpriză neplăcută.

— Totuși, nu-mi dau seama cine ar fi putut fi, spuse Spence. N-aș fi crezut că avem potențiali criminali pe aici. Și, cu siguranță, nici o crimă spectaculoasă.

— Există potențiali criminali oriunde, zise Poirot, sau aș zice ucigași improbabili, dar, oricum, criminali. Pentru că ucigașii improbabili nu ies în evidență pentru a fi suspectați. Nu sunt prea multe dovezi împotriva lor, și ar fi un șoc puternic pentru

un astfel de criminal să afle că a existat un martor ocular la crima comisă.

— De ce n-a spus Joyce nimic în momentul acela? Asta aş vrea să ştiu. Crezi că a fost mituită să tacă din gură? Prea riscant!

— Nu, spuse Poirot, am înţeles de la doamna Oliver că nu şi-a dat seama că evenimentul la care asistase era o crimă.

— O, dar asta nu e plauzibil! Exclamă Spence.

— Nu neapărat, replică Poirot. Vorbea un copil de treisprezece ani. Îşi amintea ceva ce văzuse în trecut. Nu ştiu exact când. Se poate să fi fost cu trei-patru ani în urmă. Văzuse ceva, dar nu-şi dăduse seama de adevărata sa semnificaţie. Asta s-ar putea aplica multor lucruri, mon cher. Un accident ciudat de maşină. O maşină pe care şoferul a îndreptat-o intenţionat spre o persoană, care a fost rănită sau chiar ucisă. Un copil nu ar fi înţeles că era un gest premeditat. Dar spusele cuiva, sau ceva ce a văzut sau a auzit un an sau doi mai târziu, i-ar fi putut aminti de întâmplare şi poate că s-a gândit: „A sau B, sau X a făcut-o intenţionat”. Şi mai sunt o mulţime de posibilităţi. Unele, recunosc, sugerate de prietena mea, doamna Oliver, care găseşte cu uşurinţă o duzină de soluţii diferite la orice, majoritatea improbabile, dar toate oarecum plauzibile. Tablete puse în ceaiul cuiva, genul acesta de lucruri. Un brânci într-un loc periculos. Pe aici nu simt stânci, ceea ce este păcat, pentru că răstoarnă atâtea teorii. Da, cred că există foarte multe posibilităţi. Poate că fata o fi citit vreo poveste despre o crimă şi asta i-a adus aminte de incident. Poate că o fi fost un incident care a tulburat-o odată şi când a citit povestea s-a gândit: „Asta ar fi putut fi aşa şi aşa... Şi aşa şi aşa. Oare el sau ea a făcut-o intenţionat?” Da, sunt o mulţime de variante posibile.

— Şi ai venit aici să le cercetezi?

— Mă gândesc că ar fi de interes public, nu crezi? Întrebă Poirot.

— Aha, adică noi să apărăm binele public, eu şi dumneata?

— Ai putea să-mi furnizezi informaţii, spuse Poirot. Doar îi cunoşti pe oamenii de-aici.

— Am să fac tot ce-mi stă în putință, îi promise Spence. Am s-o descos pe Elspeth. Ea știe aproape tot despre cei de aici.

Capitolul 6

Mulțumit de ceea ce obținuse, Poirot se despărți de amicul său.

Urma să primească informațiile de care avea nevoie, nu avea nici un dubiu în privința asta. Îi stârnise interesul lui Spence. Și Spence, odată ce se apuca de treabă, nu se dădea bătut. Reputația sa de ofițer de rang superior, pensionat de la CID, iar fi atras prieteni din departamentele interesate ale poliției locale.

Și acum – Poirot se uită la ceas – urma să se întâlnească cu doamna Oliver peste zece minute, în fața unei case care se numea Apple Trees. Într-adevăr, numele părea ciudat de potrivit.

„Chiar așa, reflectă Poirot, parcă nu poți să scapi de merele astea. Nimic nu e mai plăcut decât un suc de mere englezesc...” Dar aici erau mere amestecate cu cozi de mătură, vrăjitoare, folclor și un copil ucis.

Urmând drumul ce-i fusese indicat, Poirot ajunsese imediat în fața unei case din cărămidă roșie în stil georgian, împrejmuită de fagi, dincolo de care se zărea o grădină frumos îngrijită.

Ridică mâna, trase zăvorul și intră pe o poartă din fier forjat, pe care scria „Apple Trees”. O potecă ducea la intrarea principală. Precum la un orologiu elvețian ale cărui figurine ies automat în fața cadranului, ușa se deschise, iar doamna Oliver își făcu apariția.

— Ești extrem de punctual, zise gâfâind. Mă uitam după dumneata de la fereastră.

Poirot se întoarse și închise cu grijă poarta. Practic, de fiecare dată când o întâlneau pe doamna Oliver, dinainte stabilit sau întâmplător, subiectul merelor se ivea mereu. Ori mânca un măr, ori mâncase unul – dovada fiind un sâmbure cuibărit pe pieptul ei – ori avea o sacoșă cu mere. Dar astăzi nu era nici urmă de mere. Poirot se gândea că e foarte corect așa. Ar fi fost de prost-gust să muște dintr-un măr aici, unde era nu doar scena unei crime, dar și a unei tragedii. Căci ce

altceva putea fi asta? Se gândi Poirot. Moartea neașteptată a unui copil de treisprezece ani. Nu-i plăcea să se gândească la asta și, tocmai pentru că nu-i plăcea, era cât se poate de hotărât ca exact numai la asta să se gândească până când, într-un fel sau altul, lumina va străluci din întuneric și avea să vadă clar ceea ce venise să vadă.

— Nu înțeleg de ce n-ai vrut să stai la Judith Butler și te-ai dus la o pensiune, spuse doamna Oliver.

— Pentru că e mai bine să analizez lucrurile de la distanță. Nu trebuie să te lași influențat.

— Nu văd cum vei evita lucrul acesta. Trebuie să îi cunoști pe toți și să vorbești cu ei, nu-i așa?

— Bineînțeles, răspunse Poirot.

— Cu cine te-ai întâlnit până acum?

— Cu prietenul meu, comisarul Spence.

— Cum mai e?

— Mult mai bătrân.

— Normal, la ce te-ai fi așteptat? E mai surd, mai orb, mai gras sau mai slab?

Poirot reflectă.

— A slăbit puțin. Poartă ochelari pentru cititul ziarului. Nu cred că este surd, oricum nu la prima vedere.

— Și ce părere are despre toată treaba asta?

— Te grăbești prea tare, remarcă Poirot.

— Și ce aveți de gând să faceți amândoi?

— Mi-am făcut un program. Mai întâi m-am întâlnit și m-am consultat cu vechiul meu prieten. L-am rugat să-mi facă rost de niște informații greu de obținut.

— Adică, polițiștii de aici sunt prietenii lui și va face rost de o mulțime de informații din interior de la ei?

— N-aș spune chiar asta, dar da, la așa ceva m-am gândit.

— Și apoi?

— Am venit să mă întâlnesc cu dumneata, madame. Trebuie să văd neapărat unde s-a întâmplat.

Doamna Oliver își întoarse capul, se uită spre casă și spuse:

— Nu pare genul de casă în care să se comită o crimă, nu ți se pare?

Poirot se gândi: „Ce instinct infailibil are!”

— Nu, nu arată deloc ca o astfel de casă, spuse detectivul belgian. După ce văd unde s-a petrecut, mergem la mama fetei care a murit, să aud ce are de spus. În această după-amiază, amicul Spence îmi aranjează o întâlnire cu inspectorul de la poliția locală la o oră adecvată. Aș vrea, de asemenea, să discut și cu doctorul de aici. Și, dacă se poate, cu directoarea școlii. La ora șase o să beau un ceai și o să mănânc cârnați împreună cu prietenul meu Spence și cu sora lui, la ei acasă, și vom discuta.

— Ce altceva crezi că o să-ți mai spună?

— Vreau să o cunosc pe sora lui. Locuiește aici de mai mult timp decât el. El a venit să îi țină companie după ce ei i-a murit soțul. Sunt sigur că îi cunoaște pe oamenii de aici destul de bine.

— Știi cu ce semeni? Întrebă doamna Oliver. Cu un computer. Te programezi singur. Așa se spune, nu? Adică, strângi în cap toate informațiile astea și apoi vezi ce iese.

— E și asta o idee, răspunse Poirot, interesat. Da, da, mă comport asemenea unui computer. Strâng informații...

— Și dacă obții răspunsuri greșite?

— Asta ar fi imposibil. Computerele nu fac așa ceva.

— N-ar trebui, spuse doamna Oliver, dar ai fi uimit ce se întâmplă câteodată. Bunăoară, ultima mea factură la electricitate. Este o vorbă: „A greși e omenește”, dar o greșeală omenească nu se compară cu ceea ce poate face un computer. Intră s-o cunoști pe doamna Drake.

Poirot își spuse că doamna Drake arăta grozav. Era o femeie înaltă, frumoasă, de vreo patruzeci de ani, cu câteva fire argintii în părul blond și cu ochii foarte albaștri, care emana pricepere prin toți porii. Orice petrecere pe care o organiza era un succes. În sufragerie, pe o tavă îi așteptau cafeaua de dimineață și biscuiți cu zahăr.

Observă că Apple Trees era o casă bine întreținută. Frumos mobilată, cu covoare de o calitate excelentă, totul era lustruit și curățat cu scrupulozitate și nu remarcă faptul că nu avea obiecte de valoare. Culorile draperiilor și ale huselor erau

plăcute, dar obișnuite. Ar fi putut fi închiriată oricând pentru o sumă destul de mare vreunui amator, fără să fie nevoie de depozitarea lucrurilor de preț sau de schimbarea mobilierului.

Doamna Drake îi întâmpină pe doamna Oliver și pe Poirot și-și ascunse foarte bine ceea ce Poirot bănuia a fi tulburarea produsă de situația în care se afla, aceea de gazdă a unui eveniment social unde avusese loc ceva antisocial, cum ar fi o crimă. Fiind o membră importantă a comunității din Woodleigh Common, se simțea vinovată, deoarece într-un fel se dovedise a fi sub așteptări. Ceea ce se întâmplase nu trebuia să se fi întâmplat. Altcuiva, în altă casă – da. Dar la o petrecere pentru copii, aranjată de ea, dată de ea, organizată de ea, nimic asemănător nu trebuia să se întâmple. Într-un fel sau altul, trebuia să fi avut grijă să nu se întâmple așa ceva. Lui Poirot i se părea că ea încerca, iritată, să găsească pe undeva, prin memoria sa, motivul. Nu chiar motivul crimei, ci să descopere și să dezvăluie vreo neglijență din partea cuiva care o ajutase și care, din neatenție, nu-și dăduse seama că așa ceva s-ar putea întâmpla.

— Monsieur Poirot, încep doamna Drake, cu vocea ei plăcută, care ar fi sunat excelent într-o mică sală de lectură, sau la o adunare a primăriei din sat, mă bucur nespun că ați putut veni. Doamna Oliver mi-a spus cât de neprețuit va fi ajutorul dumneavoastră într-un moment de restriște ca acesta.

— Fiți liniștită, madame, voi face tot ce-mi stă în putință, dar, cum vă puteți da seama din experiența dumneavoastră de viață, va fi un lucru dificil.

— Dificil? Întrebă doamna Drake. Desigur că va fi dificil. Pare incredibil, absolut incredibil, că un lucru atât de înspăimântător s-a putut întâmpla. Oare poliția a aflat ceva? Pe plan local, inspectorul Raglan se bucură de o foarte bună reputație. Nu știu dacă ar trebui sau nu să cheme Scotland Yardul. Ideea pare să fie că moartea acestui copil are o semnificație locală. Nu trebuie să vă mai spun, Monsieur Poirot – până la urmă citiți ziarele la fel de mult ca și mine – că au fost multe cazuri nefericite în care copiii au fost victime, peste tot în țară. Sunt din ce în ce mai frecvente. Instabilitatea

mentală e în creștere, deși vă mărturisesc că în general mamele și familiile nu mai au grijă de copii, așa cum ar trebui. Copiii sunt trimiși acasă de la școală seara, pe întuneric, și merg la școală dimineața tot pe întuneric. Iar copiii, oricât de mult i-ai avertiza, sunt, din păcate, foarte naivi când li se oferă o plimbare cu o mașină luxoasă. Cred tot ce li se spune. Pur și simplu, nu ai cum să eviți asta.

— Dar ceea ce s-a întâmplat aici, madame, a fost cu totul altceva.

— O, știu... Știu. De aceea am folosit cuvântul incredibil, încă nu îmi vine să cred, spuse doamna Drake. Totul era sub control. Toate aranjamentele făcute. Totul mergea ca pe roate, conform planului. Pare... Pare incredibil. Personal, consider că trebuie să fi fost, ceea ce eu numesc, un amestec din afară. Cineva a intrat în casă – ușor, în acele condiții – cineva cu probleme mintale, cred că genul de oameni cărora li se dă drumul din ospicii pentru simplul fapt că nu mai e destul loc, după câte am aflat. În ziua de azi, tot timpul e nevoie de locuri pentru noii pacienți. Oricine s-ar fi uitat pe fereastră ar fi văzut o petrecere de copii și acest biet nenorocit – dacă cineva poate simți milă față de asemenea oameni, ceea ce, sinceră să fiu, mi-e foarte greu să simt uneori – a amăgit într-un fel copilul și l-a omorât. Nu crezi că așa ceva s-ar putea întâmpla, dar s-a întâmplat.

— Poate îmi puteți arăta unde...

— Bineînțeles. Nu mai doriți cafea?

— Nu, mulțumesc. Doamna Drake se ridică.

— Poliția crede că s-ar fi întâmplat în timpul Snapdragonului. Jocul a avut loc în sufragerie.

Traversă holul, deschise ușa și, în maniera cuiva de la protocolul de stat care arată o clădire unor turiști veniți cu autocarul, le indică masa mare și draperiile grele de catifea.

— Aici era întuneric, desigur, cu excepția platoului în flăcări. Și acum...

Îi conduse prin hol și deschise ușa unei camere mici cu fotolii, tablouri cu scene de vânătoare și rafturi cu cărți.

— Biblioteca, spuse doamna Drake, tremurând. Găleata era

aici, pe o folie de plastic, normal...

Doamna Oliver nu-i însoțise în cameră. Rămăsese afară pe hol...

— Nu pot să intru, se scuză față de Poirot. Mă face să mă gândesc la prea multe.

— Nu-i nimic de văzut acum, spuse doamna Drake. Adică, v-am arătat unde... Așa cum ați dorit.

— Bănuiesc că a fost apă... Multă apă, zise Poirot.

— A fost apă în găleată.

Se uită prin Poirot de parcă nu ar fi fost acolo.

— Era apă și pe plastic. Dacă fetița a fost împinsă cu capul în căldare, s-a revărsat multă apă.

— O, da. Chiar și în timpul jocului, găleata a trebuit umplută o dată sau de două ori.

— Și persoana care a comis crima? Acea persoană trebuie să se fi udat.

— Da, da, cred că da.

— N-a remarcat nimeni asta?

— Nu, nu. Și inspectorul m-a întrebat același lucru. Știți, până la sfârșitul serii, aproape toți erau puțin ciufuliți sau uzi, sau murdari de făină. Nu pare a fi nici un indiciu folositor. Cel puțin, așa cred cei de la poliție.

— Nu, spuse Poirot. Cred că singurul indiciu a fost însuși copilul. Sper că îmi veți spune tot ce știți despre fetiță.

— Despre Joyce?

Doamna Drake păru puțin mirată. Era ca și cum, în mintea ei, Joyce se îndepărtase atât de mult, încât acum rămase surprinsă că i se amintise de ea.

— Victima este întotdeauna importantă, explică Poirot. Victima este deseori cauza crimei.

— Da, aveți dreptate, înțeleg ce vreți să spuneți, dar, de fapt, nu părea să priceapă. Să ne întoarcem în sufragerie?

— Și apoi îmi veți povesti totul despre Joyce, insistă Poirot. Luară loc din nou în sufragerie.

Doamna Drake părea stânjenită.

— Nu știu ce vă așteptați să vă spun, Monsieur Poirot. Toate aceste informații le puteți obține cu ușurință de la poliție sau

de la mama lui Joyce. Sărmana femeie, va fi dureros pentru ea, dar...

— Ceea ce vreau eu, îi explică Poirot, nu este părerea mamei despre răposata ei fiică. Eu vreau o părere clară, obiectivă, a cuiva care cunoaște foarte bine natura umană. Sunt convins, madame, că dumneavoastră ați participat activ la numeroase acțiuni sociale. Sunt sigur că nimeni nu ar putea să prezinte mai limpede caracterul și înclinațiile cuiva pe care-l cunoașteți.

— Dar... Este cam dificil. Vreau să spun, copiii de această vârstă... Avea treisprezece ani, doisprezece sau treisprezece... Se aseamănă între ei.

— O, nu, asta nu, zise Poirot. Există mari diferențe în caractere și înclinații. Vă plăcea?

Doamnei Drake întrebarea i se păru stânjenitoare.

— Da, cum să nu, îmi... Îmi plăcea. Îmi plac toți copiii. Cum le plac tuturor.

— Aici nu sunt de acord cu dumneavoastră, zise Poirot. După părerea mea, unii copii sunt foarte nesuferiți.

— Sunt de acord. În ziua de azi nu mai sunt așa de bine educați. Totul e lăsat pe seama școlii și li se permit prea multe, își aleg singuri prietenii și... Ce mai...

— Era un copil bun sau nu? Întrebă Poirot insistent. Doamna Drake se uită la el cu un aer dezaprobator.

— Monsieur Poirot, trebuie să țineți cont că bietul copil este mort.

— Mort sau viu, nu contează. Dacă ar fi fost un copil bun, nimeni nu ar fi avut vreun motiv să o omoare, dar, dacă ea nu a fost un copil bun, cineva ar fi avut s-o omoare, și asta a și făcut.

— Cred că... Nu se pune problema dacă era drăguță, nu-i așa?

— S-ar putea. Am înțeles că a pretins că ar fi fost martora unei crime.

— O, asta era! Exclamă doamna Drake cu dispreț.

— Nu ați luat în serios afirmația ei?

— Sigur că nu. A fost o mare prostie!

— Dar cum de s-a întâmplat să spună una ca asta?

— Cred că toată lumea era încântată de prezența doamnei Oliver. Ești o persoană faimoasă, trebuie să fii conștientă de asta, dragă, i se adresează doamna Drake.

Rostise cuvântul „dragă” fără vreo urmă de afecțiune sau entuziasm.

— Nu cred că s-ar fi deschis acest subiect, dar copiii erau încântați să întâlnească o autoare faimoasă.

— Și astfel Joyce a spus că a văzut cum a fost comisă o crimă, șopti Poirot gânditor.

— Da, a zis ceva de genul ăsta. Nu am fost foarte atentă.

— Dar vă amintiți că a spus asta?

— O, da. Dar nu am crezut-o, răspunse doamna Drake. Sora ei a făcut-o să tacă imediat, așa cum se și cuvenea.

— Și ea s-a enervat din cauza asta, nu?

— Da, Joyce continua să repete că este adevărat.

— De fapt, se lăuda.

— Dacă o luați așa, da.

— Se poate să fi fost adevărat, spuse Poirot.

— Prostii! Nu cred așa ceva, izbucni doamna Drake. E genul de prostie pe care Joyce ar fi spus-o.

— Era o fată prostituată?

— Păi, era genul care își dădea aere. Știți, întotdeauna voia să știe și să facă mai multe decât celelalte fete.

— Nu era o fire prea iubită, remarcă Poirot.

— Nu, nu prea. Era genul de copil căruia trebuie să-i faci tot timpul observație să tacă din gură.

— Ce au avut de spus ceilalți copii? Au fost impresionați?

— Au râs de ea, ceea ce a înfuriat-o și mai tare.

— Mă bucur că am aflat părerea dumneavoastră, îi mulțumi Poirot, ridicându-se și aplecându-se politicos deasupra mâinii ei. La revedere, madame, vă mulțumesc că mi-ați îngăduit să văd locul acestui eveniment nefericit. Sper că nu v-a reamintit prea mult de lucruri neplăcute.

— Este foarte dureros să-ți amintești așa ceva. Sperasem atât de mult ca mica noastră petrecere să se termine cu bine. Totul a decurs excelent, și toată lumea s-a simțit bine până când s-a

întâmpilat nenorocirea asta. Tot ce putem face e să încercăm să uităm totul. A fost un act necugetat din partea lui Joyce să spună că a văzut o crimă.

— S-a mai întâmplat așa ceva în Woodleigh Common?

— Din câte știu eu, nu, rosti ferm doamna Drake.

— În zilele noastre, când criminalitatea a crescut, asta pare neobișnuit, nu-i așa? Întrebă Poirot.

— Cred că a fost un șofer de camion care și-a ucis un camarad – ceva de genul ăsta – și o fetiță pe care au găsit-o îngropată într-o balastieră, la vreo douăzeci și cinci de kilometri de aici, dar asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Au fost niște crime sordide care au avut drept cauză consumul de alcool, după părerea mea.

— De fapt, genul de crime la care nu e posibil să fi asistat o fată de doisprezece-treisprezece ani.

— Foarte improbabil. Vă asigur, Monsieur Poirot, că afirmația fetei a fost făcută pentru a-și impresiona prietenii și, probabil, o persoană celebră.

O privi cu răceală pe doamna Oliver.

— De fapt, interveni doamna Oliver, este numai vina mea că am fost prezentă la petrecere.

— O, sigur că nu, draga mea, n-am vrut să insinuez așa ceva.

Poirot oftă în timp ce se îndepărta de casă însoțit de doamna Oliver.

— Un loc foarte nepotrivit pentru o crimă, remarcă Poirot, pe cărarea spre poartă. Nici un fel de atmosferă sau sentiment apăsător al tragediei, nici o persoană pe care să merite s-o ucizi, deși mi-a trecut prin minte că uneori cineva poate simți dorința să o omoare pe doamna Drake.

— Știi ce vrei să spui. Uneori poate fi foarte nesuferită. Atât de mulțumită de sine și de vanitoasă.

— Cum e soțul ei?

— O, este văduvă. Soțul ei a murit acum un an sau doi. S-a îmbolnăvit de poliomielită și a rămas neputincios ani de zile. Cred că a fost bancher. Îi plăceau foarte mult jocurile și sporturile; a suferit foarte mult când a trebuit să renunțe la toate astea fiind invalid.

— Într-adevăr. Reveni la discuția despre fetița Joyce. Spune-mi un lucru. Dintre cei care ascultau, a luat cineva în serios afirmația lui Joyce despre crimă?

— Nu știu. N-am avut impresia că cineva ar fi crezut-o.

— Ceilalți copii, de exemplu?

— Mă gândeam la ei. Nu, nu au crezut-o pe Joyce. Ziceau că inventează.

— Și dumneata ai crezut asta?

— Păi, da, admise doamna Oliver. Desigur, doamna Drake ar vrea să creadă că omorul nu a avut loc niciodată, dar nu se poate asta, nu?

— Înțeleg că e dureros pentru ea.

— Presupun că într-un fel este, dar mi se pare că a început să-i facă plăcere să vorbească despre asta. Să tot dea explicații.

— O simpatizezi? Crezi că este o femeie de treabă? Întrebă Poirot.

— Pui cele mai grele întrebări. Stânjenitoare, de fapt, spuse doamna Oliver. Se pare că singurul lucru care te interesează este dacă oamenii sunt amabili sau nu. Rowena Drake e tipul șefului... Îi place să organizeze lucrurile și să conducă oamenii. Mi se pare că ea dirijează totul pe aici. Dar este foarte eficientă. Depinde dacă îți plac femeile autoritare. Mie nu prea...

— Dar mama lui Joyce, pe care mergem acum s-o vedem?

— Este o femeie drăguță. Cam prostuță. Mi-e milă de ea. Este îngrozitor să-ți fie ucisă fiica, nu crezi? Și toți sunt de părere că întâi a fost siluită și apoi ucisă, ceea ce înrăutățește lucrurile.

— Dar nu e nici o dovadă care să demonstreze asta, după câte am înțeles.

— Nu, dar oamenilor le place să își imagineze că astfel de lucruri se întâmplă. E mai incitant, doar știi cum sunt oamenii.

— Așa ai impresia... Dar câteodată... În fine... Nu știm nimic.

— N-ar fi mai bine ca prietena mea, Judith Buder, să te ducă

la doamna Reynolds? O cunoaște foarte bine, pe când eu, nu.

— Rămâne cum am stabilit.

— Computerul își continuă programul, murmură doamna Oliver contrariată.

Capitolul 7

Doamna Reynolds era total diferită de doamna Drake. Nu afișa nici un aer de autosuficiență, nici pomeneală de așa ceva.

Purta doliu, ținea în mână o batistă umedă și era gata să izbucnească în plâns în orice moment.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, îi spuse doamnei Oliver, că ați adus un prieten să ne ajute. Întinse mâna lui Poirot, o mână udă, și îl privi cu îndoială. Și dacă ne poate ajuta în vreun fel, îi voi fi foarte recunoscătoare, deși nu văd ce ar putea face. Nimic nu mi-o poate aduce înapoi, sărmana copilă. E îngrozitor când mă gândesc. Cum poți să omori un copil de vârsta asta intenționat? Dacă ar fi țipat... Dar cred că i-a băgat capul în apă prin surprindere și i l-a ținut acolo. O, nu suport să mă mai gândesc. Chiar nu pot!

— Madame, nu vreau să vă întristez și mai mult. Vă rog, nu vă mai gândiți. Vreau doar să vă pun câteva întrebări care ne-ar putea ajuta... la găsirea ucigașului fiicei dumneavoastră. Nu aveți idee cine ar fi putut fi?

— Cum să știu așa ceva! N-aș fi crezut că ar fi cineva, cineva care locuiește aici. E un loc liniștit. Și oamenii care locuiesc aici sunt foarte amabili. Cred că a fost cineva... Un nenorocit care a intrat pe fereastră. Poate era drogat sau așa ceva. A văzut lumină și o petrecere, așa că a dat buzna.

— Sunteți sigură că atacatorul era bărbat?

— O, trebuie să fi fost. Doamna Reynolds păru șocată. Sunt sigură. Nu putea să fie o femeie, nu?

— O femeie mai puternică.

— Da, într-un fel înțeleg ce vreți să spuneți. Adică în ziua de azi femeile sunt mai sportive, la asta vă referiți. Dar sunt sigură că nu ar face așa ceva. Joyce era doar un copil... De treisprezece ani.

— Nu vreau să vă întristez rămânând aici prea mult,

madame, sau să vă pun întrebări delicate. Sunt sigur că de asta se ocupă poliția, și nu vreau să vă fac să suferiți reamintindu-vă lucruri dureroase. În legătură cu remarcă făcută de fata dumneavoastră la petrecere. Nu ați fost prezentă, nu?

— Nu, nu am fost. Nu m-am simțit prea bine în ultimul timp și petrecerile copiilor pot fi foarte obositoare. I-am dus cu mașina până acolo și m-am întors mai târziu să-i iau. Știți, cei trei copii s-au dus împreună. Ann, cea mai mare, are șaisprezece ani și Leopold are aproape unsprezece. Ce doreți să știți despre ceea ce a spus Joyce?

— Doamna Oliver, care a fost prezentă, vă va spune exact cuvintele fiicei dumneavoastră. Cred că a spus că a văzut odată comițându-se o crimă.

— Joyce? Nu putea să fi spus așa ceva. Ce crimă să fi văzut ea?

— Ei bine, toată lumea pare să creadă că e imposibil, remarcă Poirot. Eu mă întreb dacă dumneavoastră considerați acest lucru posibil. V-a vorbit vreodată despre așa ceva?

— Că a văzut o crimă? Joyce?

— Trebuie să vă reamintiți dacă cineva de vârsta lui Joyce a folosit cuvântul crimă cu dezinvoltură. Se poate să fi fost vorba de un accident de mașină sau poate de niște copii care s-au bătut și unul l-a împins pe celălalt în râu sau peste pod. Ceva neintenționat, dar cu urmări grave.

— Nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva asemănător aici, la care să fi asistat Joyce, și să nu-mi fi spus niciodată nimic. Poate o fi glumit.

— Era foarte convinsă, interveni doamna Oliver. Tot repeta că era adevărat ceea ce văzuse.

— A crezut-o cineva? Întrebă doamna Reynolds.

— Nu știu, spuse Poirot.

— Nu cred, zise doamna Oliver, sau poate că nu au vrut să... Să o încurajeze, spunând că o cred.

— Păreau înclinați s-o necăjească, să râdă de ea că inventează totul, adăugă Poirot mai dur decât doamna Oliver.

— Nu a fost frumos din partea lor, remarcă doamna

Reynolds. De parcă Joyce ar fi mințit în legătură cu așa ceva. Se înroșise de supărare.

— Știu. Puțin probabil, spuse Poirot. Dar e posibil ca ea să fi greșit, să fi văzut ceva și să fi crezut că e vorba de o crimă, nu? Vreun accident.

— Dacă ar fi fost așa, mi-ar fi povestit, nu? Spuse doamna Reynolds încă indignată.

— Cu siguranță. Nu a amintit niciodată despre așa ceva? Poate ați uitat. Mai ales dacă nu a fost foarte important.

— Când anume?

— Nu știm. Acesta este unul dintre lucrurile dificil de stabilit. Acum trei săptămâni... Sau acum trei ani. A zis că era „cam mică pe atunci”. Oare ce reprezintă „cam mică” pentru o fetiță de treisprezece ani? Nu vă aduceți aminte de nimic senzational care să se fi întâmplat prin jur?

— Nu cred. Știți, auzi tot felul de știri. Sau citești despre ele în ziare. Despre femei atacate sau despre o fată și prietenul ei, astfel de lucruri. Dar nimic important de care să-mi aduc aminte, nimic care să o fi interesat pe Joyce sau mai știu eu ce.

— Dar dacă Joyce susținea că a văzut o crimă, credeți că era convinsă de asta?

— N-ar fi spus, dacă n-ar fi crezut asta, nu? Replică doamna Reynolds. Cred că a amestecat niște lucruri.

— Da, e posibil. Aș dori să vorbesc și cu ceilalți doi copii ai dumneavoastră care au fost la petrecere.

— Desigur, deși nu știu ce ar putea să vă spună. Ann e sus și învață pentru examene, iar Leopold e în grădină, assemblează un model de aeroplan.

Leopold era un băiat solid, rotund la față, absorbit de construirea mecanismului. Trecură câteva momente până să acorde atenție întrebărilor care i se puneau.

— Ai fost de față, nu-i așa, Leopold? Ai auzit ce a spus sora ta? Ce a zis?

— O, vă referiți la crimă? Părea plictisit.

— Da, la asta mă refer, încuviință Poirot. A zis că a văzut odată o crimă. Chiar a văzut așa ceva?

— Nu, bineînțeles că n-a văzut. Pe cine naiba să vadă mort?

Așa era Joyce de felul ei.

— Cum adică „de felul ei”?

— Se dădea mare, răspunse Leopold, răsucind o bucată de sârmă și respirând zgomotos pe nas de concentrare. Era o fată foarte prostuță. Știți, ar fi spus orice numai să-i facă pe oameni să fie atenți și s-o bage în seamă.

— Deci, tu crezi că ea a inventat totul?

Leopold își îndreptă privirea către doamna Oliver.

— Cred că a vrut să impresioneze puțin. Scrieți povestiri polițiste, nu-i așa? Mă gândesc că a spus-o numai ca să-i acordeți ei mai multă atenție decât celorlalți.

— Așa era felul ei, nu? Întrebă Poirot.

— Ar fi spus orice. Pariez că nimeni n-a crezut-o

— Ai ascultat-o? Crezi că a crezut-o cineva?

— Păi, am auzit-o, dar n-am prea ascultat. Beatrice și Cathie au râs de ea. Au spus că: „e o minciună gogonată” sau o invenție.

Nu mai era altceva de scos de la Leopold. Urcară la etaj, unde Ann, arătând mai mare față de cei șaisprezece ani ai ei, stătea aplecată deasupra unei mese pe care se aflau câteva manuale.

— Da, am fost la petrecere.

— Ai auzit-o pe sora ta spunând că a văzut o crimă?

— O, da, am auzit-o. Dar nu i-am dat prea mare importanță.

— Nu ai crezut că era adevărat?

— Bineînțeles că nu era adevărat. Sunt secole de când n-au mai fost crime pe aici. Cred că n-a mai fost o crimă de ani de zile.

— Atunci de ce crezi că a spus-o?

— O, îi place să se dea mare. Adică, îi plăcea să se dea mare. Mai demult obișnuia să spună o poveste foarte frumoasă despre cum a călătorit ea în India. Unchiul meu fusese acolo și ea a pretins că a mers cu el. O mulțime de fete din școală chiar au crezut-o.

— Deci nu-ți amintești ca în ultimii trei-patru ani să se fi întâmplat vreo crimă pe-aici?

— Nu, numai lucruri obișnuite, spuse Ann. Adică, acelea

despre care citești în ziare. Și nici n-au avut loc aici, în Woodleigh Common. Majoritatea bănuiesc că s-au petrecut în Medchester.

— Ann, cine crezi că a ucis-o pe sora ta? Trebuie să-i fi cunoscut prietenii, pe oamenii care n-o plăceau.

— Nu-mi pot imagina că ar fi vrut s-o omoare cineva. Cred că vreun țicnit. Nimeni altcineva!

— S-a certat cumva cu cineva... Nu se înțelegea cu vreo persoană?

— Adică dacă avea vreun dușman? E o prostie! Oamenii nu au dușmani, chiar nu au. Există doar oameni care nu-ți plac.

Când dădeau să iasă din cameră, Ann adăugă:

— Nu vreau să fiu rea, pentru că e moartă, și n-ar fi frumos din partea mea, dar, știți, Joyce era cea mai mare mincinoasă, îmi pare rău să spun așa ceva despre sora mea, însă asta e adevărul.

— Facem vreun progres? Îl întrebă doamna Oliver după ce părăsiră casa.

— Niciunul. Asta e interesant, spuse Poirot gânditor. Doamna Oliver părea să nu fie de acord cu el.

Capitolul 8

Era ora șase la Pine Crest. Hercule Poirot mușcă o bucată de cârnaț și sorbi din ceai. Ceaiul era tare, dar lui Poirot i se părea cât se poate de lipsit de aromă. În schimb, cârnatul era delicios. Foarte bine prăjit. Se uită cu admirație, peste masă, unde stătea doamna Mckay lângă un ceainic mare cafeniu.

Elsbeth Mckay nu semăna în nici o privință cu fratele ei, comisarul Spence. Unde el era rotund, ea era colțuroasă. Fața ei prelungă privea lumea cu perspicacitate. Era slabă ca un țâr și cu toate astea exista o anumită asemănare între ei, mai ales la ochi și la linia puternic conturată a maxilarului. Te puteai bizui pe judecata amândurora și pe bunul lor simț, se gândi Poirot. Se exprimau diferit, dar asta era tot. Comisarul Spence vorbea rar, cu grijă, după ce se gândea foarte bine. Doamna Mckay se repezea, iute și ageră ca o pisicuță care aleargă după un șoarece.

— Multe depind de firea acestui copil, Joyce Reynolds,

începu Poirot. Asta mă uimește cel mai mult.

Se uită întrebător la Spence.

— Nu poți să pui mare bază pe mine, zise Spence. Nu locuiesc aici de mult. Mai bine întreab-o pe Elspeth.

Poirot privi peste masă, ridicându-și sprâncenele. Doamna Mckay răspunse ca de obicei, imediat.

— Cred că e o mică mincinoasă.

— Nu e o fată în care să ai încredere și să crezi ce spune? Elspeth își scutură capul hotărâtă.

— Deloc. Spunea numai minciuni și le spunea foarte bine, ți-neți cont de asta. N-aș fi crezut-o niciodată.

— Voia să se dea mare?

— Bineînțeles. Ați aflat povestea cu India, nu? Să știți că mulți au crezut-o. A fost plecată în vacanță cu familia. Unul dintre membrii familiei a fost plecat în străinătate. Nu mai știu cine, tatăl, mama, unchiul sau mătușa ei, în fine, a călătorit în India și când ea s-a întors din vacanță, a început să povestească că fusese și ea acolo cu ei. A inventat o poveste nemaipomenită despre un maharajah și o vânătoare de tigri și elefanți... Era frumos să stai s-o asculți. Mulți au crezut-o. Dar eu am zis de la început că povestește mai mult decât s-ar fi putut întâmpla vreodată. La început am crezut că exagera, dar, de fiecare dată, mai înflorea puțin. Apăreau mai mulți tigri și altele. Mult mai mulți tigri decât se pot aduna. Și mult mai mulți elefanți. Știam mai de mult că născocea tot felul de minciuni.

— Mereu ca să atragă atenția?

— Așa e. Îi plăcea să fie în centrul atenției.

— Fiindcă un copil inventează o poveste despre o călătorie pe care nu a făcut-o niciodată, interveni comisarul Spence, asta nu înseamnă că tot ce spune este o minciună.

— Poate că nu, spuse Elspeth, dar, după toate probabilitățile, avea tendința să mintă.

— Deci, dacă Joyce Reynolds v-ar fi povestit că a fost martoră la o crimă, ați fi spus că minte și n-ați fi crezut că e adevărat?

— Așa aș fi crezut, admise doamna Mckay.

— S-ar putea să te înșeli, o contrazise fratele ei.

— Da, răspunse ea. Oricine se înșeală. Este ca în povestea aceea cu băiatul care strigă: „Lupul, lupul!” A strigat de prea multe ori, încât atunci când a dat peste unul adevărat, nimeni nu l-a mai crezut și lupul i-a venit de hac.

— Morala este că...

— Susțin în continuare că este foarte probabil ca ea să nu fi spus adevărul. Dar sunt o femeie corectă. Se poate să fi spus. Poate că a văzut ceva. Nu chiar ceea ce a spus c-a văzut, dar ceva.

— Asta i-a semnat sentința la moarte, preciză comisarul Spence. Trebuie să ții cont de asta, Elspeth. Și-a pus viața în primejdie.

— Foarte adevărat, recunosc doamna Mckay. Poate că am judecat-o greșit. Și dacă e așa, îmi pare rău. Dar întrebați pe oricine o cunoștea și vă va spune că îi stătea în fire să mintă. Țineți cont că era la o petrecere și era entuziasmată. Voia să producă efect.

— Într-adevăr, nu au crezut-o, remarcă Poirot. Elspeth Mckay clătină din cap, plină de îndoială.

— Pe cine să fi văzut că a fost ucis? Întrebă Poirot, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Pe nimeni, răspunse hotărâtă doamna Mckay.

— Trebuie să fi murit cineva pe aici, să zicem, în ultimii trei ani.

— O, da, desigur, răspunse Spence. Bătrâni, invalizi sau la ce să te aștepți... Sau poate vreun accident de mașină la care șoferul a fugit de la locul faptei...

— Nici o moarte neașteptată sau neobișnuită?

— Păi... Ezită Elspeth... Poate... Spence interveni:

— Am notat câteva nume. Îi întinse o hârtie lui Poirot. Te-am scutit de ceva muncă, să mai întrebi pe alții.

— Sugerezi că ar fi fost victime?

— Nici chiar așa. Să spunem... pe scala posibilităților. Poirot citi cu glas tare:

— Doamna Llewellyn-Smythe. Charlotte Benfield. Janet White. Lesley Ferrier... Se întrerupse, se uită peste masă și

repetă primul nume. Doamna Llewellyn-Smythe.

— S-ar putea, spuse doamna Mckay. Da, ați putea găsi ceva aici. Adăugă un cuvânt care suna ca „operă”.

— Operă? Poirot o privea uimit. Nu auzise nimic de vreo operă.

— A plecat într-o seară și nimeni n-a mai auzit de ea de atunci, continuă Elspeth.

— Doamna Llewellyn-Smythe?

— Nu, nu. Fata de la operă. I-ar fi putut pune foarte ușor ceva în medicamente. Și a moștenit toți banii, nu-i așa? Sau așa credea la momentul respectiv?

Poirot se uita la Spence să-l lămurească.

— Și nu s-a mai auzit de ea niciodată. Fetele astea străine sunt toate la fel, spuse doamna Mckay.

Poirot pricepu în sfârșit ce era cu „opera”.

— O fată au pair, zise el.

— Exact. Locuia cu bătrâna doamnă și la o săptămână sau două de la moartea bătrânei, fata pur și simplu a dispărut.

— Cred că a fugit cu vreun bărbat, zise Spence.

— Păi nimeni nu auzise să aibă vreun iubit, remarcă Elspeth. Și de obicei se bârfește destul de mult pe aici. În general, se știe cine cu cine umblă.

— S-a gândit cineva că a fost ceva în neregulă cu moartea doamnei Llewellyn-Smythe? Întrebă Poirot.

— Nu. Avea probleme cu inima. Doctorul o vizita cu regularitate.

— Dar ai început lista posibilelor victime cu ea, prietene!

— Păi, era o femeie bogată, foarte bogată. Moartea ei n-a fost surprinzătoare, dar a venit pe neașteptate. Am auzit că doctorul Ferguson a fost surprins, chiar dacă doar ușor surprins. Cred că se aștepta să trăiască mai mult. Dar doctorii mai au parte și de astfel de surprize. Nu era genul de persoană care să respecte sfatul medicului. I se recomandase să nu se obosească prea mult, dar făcea numai ce dorea. De exemplu, era pasionată de grădinărit, iar asta nu le priște celor cu probleme la inimă.

Elspeth McKay interveni în discuție:

— S-a stabilit aici de când s-a îmbolnăvit. Înainte locuise în străinătate. A venit aici ca să fie aproape de nepoții ei, domnul și doamna Drake, și a cumpărat Quarry House – o casă mare în stil victorian care avea pe domeniu o carieră de piatră abandonată, care a atras-o ca având perspective. A cheltuit mii de lire pentru a transforma acea carieră de piatră într-o grădină scufundată, sau cum s-o numi. A adus un arhitect de la Wisley, sau de pe acolo, ca să i-o amenajeze. O, nu pot să vă povestesc, trebuie s-o vedeți.

— O să mă duc s-o văd, îi promise Poirot. Cine știe... Poate îmi dă idei.

— Da, dacă aș fi în locul dumneavoastră m-aș duce. Merită!

— Spuneți că era bogată?

— Văduva unui mare constructor de nave. Avea bani cu duiumul.

— Moartea ei n-a fost o surpriză, pentru că avea probleme cu inima, dar a survenit brusc, zise Spence. Nu au existat dubii că nu s-ar fi datorat unor cauze naturale. Insuficiența cardiacă sau o denumire mai lungă pe care o folosesc doctorii. Ceva coronarian.

— Nu s-a pus niciodată problema unei anchete? Spence scutură din cap.

— S-a mai întâmplat, spuse Poirot. Unei doamne mai în vârstă i s-a recomandat să aibă grijă, să nu alerge în sus și-n jos pe scări, să nu muncească prea mult în grădină etc., etc. Dar când ai de-a face cu o femeie energică, pasionată de grădinărit și care a făcut toată viața doar ce-a vrut, ea nu tratează întotdeauna aceste recomandări cu respectul cuvenit.

— Cât se poate de adevărat. Doamna Llewellyn-Smythe a transformat cariera în ceva minunat... Sau mai bine zis arhitectul. Au muncit trei sau patru ani, el împreună cu patroana. Ea văzuse o grădină, cred că în Irlanda, când fusese într-un tur de vizitare a grădinilor organizat de National Trust. Cu imaginea aceea în minte au schimbat complet tot locul. O, da, trebuie să vedeți, ca să credeți.

— Atunci a fost o moarte naturală, interveni Poirot, constatată de către doctorul local. Același doctor pe care

urmează să-l văd în curând?

— Da, doctorul Ferguson. E un bărbat de vreo șaizeci de ani, priceput în profesie și foarte respectat aici.

— Dar suspecți că ar fi putut fi ucisă? Pentru vreun alt motiv decât cele pe care mi le-ați prezentat?

— Pe de-o parte, fata de la operă, zise Elspeth.

— De ce?

— Ei, trebuie să fi falsificat testamentul. Cine altcineva ar fi făcut-o dacă nu ea?

— Trebuie să-mi povestiți mai multe. Ce-i cu testamentul ăsta falsificat?

— S-au cam stârnit discuții când s-a citit testamentul bătrânei doamne.

— Era un testament nou?

— Avea ceva despre care au zis că... E cam dubios... Un codi... Un codicil.

Elspeth se uită la Poirot, care aprobă.

— Își mai făcuse alte testamente, interveni Spence.

Asemănătoare: donații în scopuri caritabile, pentru bătrânii servitori, dar mare parte a averii revenea nepotului și soției acestuia, care îi erau rudele apropiate.

— Și ce-i cu acest codicil?

— I-a lăsat totul fetei de la operă, zise Elspeth „pentru devotamentul și bunătatea ei”. Cam așa ceva.

— Povestiți-mi mai mult despre această fată.

— Provenea dintr-o țară din Europa Centrală. Una cu un nume lung.

— Cât timp a lucrat pentru bătrâna doamnă?

— Mai bine de un an.

— Întotdeauna când vorbiți despre ea îi spuneți bătrâna doamnă. Câți ani avea?

— Șaizeci și ceva de ani.

— Dar asta nu înseamnă foarte în vârstă, remarcă Poirot afectat.

— Oricum, a întocmit mai multe testamente, reluă Elspeth. Așa cum zicea Bert, toate asemănătoare: lăsa o donație, două sau le schimba destinatarii, și diferite cadouri pentru servitorii

vechi. Dar grosul averii revenea întotdeauna nepotului și soției acestuia și, mi se pare, unei verișoare mai în vârstă care a murit înaintea ei. A lăsat bungalow-ul arhitectului peisagist – În care să locuiască oricât ar fi dorit – și un fel de rentă din care să întrețină grădina și să fie deschisă marelui public. Ceva asemănător.

— Presupun că familia a susținut că echilibrul ei mintal fusese afectat și că se aflase sub influențe nefaste.

— Probabil că s-a ajuns la asta, spuse Spence. Dar, cum am mai spus, avocații au depistat imediat falsul. Se pare că nu era un fals întocmit prea convingător. L-au depistat numaidecât.

— S-a demonstrat că fata de la operă l-ar fi putut întocmi foarte ușor, spuse Elspeth. Știți, scria mare parte din corespondența doamnei Llewellyn-Smythe căreia îi dis plăcea să le trimită prietenilor scrisori dactilografiate. Dacă nu era vorba de afaceri, obișnuia să spună: „Fă-o de mână și imită-mi cât mai bine scrisul, și semnează-o cu numele meu”. Doamna Minden, femeia de serviciu, a auzit-o spunându-i asta într-o zi, și cred că fata s-a obișnuit să-i imite scrisul doamnei până când i-a venit în minte că ar putea falsifica testamentul și ar putea scăpa basma curată. Și așa s-au întâmplat toate. Dar, cum v-am zis, avocații au fost foarte abili și au descoperit-o.

— Avocații doamnei Llewellyn-Smythe?

— Da. Fullerton, Harrison și Leadbetter. O firmă foarte respectată în Medchester. Întotdeauna i-au întocmit actele. Oricum, au adus experți, care au făcut cercetări, au anchetat-o pe fată, care între timp și-a luat zborul. A plecat pur și simplu într-o zi, abandonându-și o mare parte din lucruri. Se pregăteau să înceapă o procedură penală împotriva ei, dar ea nu a stat să aștepte. S-a făcut nevăzută. Nu e prea greu să pleci din țară, dacă o faci la timp. Te poți duce în excursii de câteva zile pe continent fără pașaport și, dacă ai vreun aranjament cu cineva de acolo, poți să dispari înainte de a se isca tămbălăul. Probabil s-a întors în țara ei sau și-a schimbat numele sau stă la prieteni.

— Dar toată lumea a fost de acord că doamna Llewellyn - Smythe a murit din cauze naturale? Întrebă Poirot.

— Da, nu cred că s-a pus vreodată problema astfel. Eu zic că e posibil pentru că s-au mai întâmplat astfel de cazuri, iar doctorul nu a suspectat nimic. Să presupunem că Joyce a auzit ceva, a auzit-o pe fata au pair dându-i medicamentele doamnei Llewellyn-Smythe și pe bătrâna doamna zicând: „acest medicament are alt gust decât de obicei” sau „are un gust amar”, sau „e ciudat”.

— Cineva ar putea crede că le-ai auzit chiar tu, Elspeth, o muștră comisarul Spence. Totul e în imaginația ta.

— Când a murit? Întrebă Poirot. De dimineață, seara, în casă, afară sau departe de casă?

— O, acasă. Intrase după ce lucrase în grădină și răsufla din greu. A spus că e foarte obosită și s-a dus să se întindă în pat. Pe scurt, nu s-a mai trezit niciodată. Ceea ce se pare că e cât se poate de natural din punct de vedere medical.

Poirot își scoase un carnețel. Pe pagină deja scrisese „Victime”. Dedesubt notă: „Nr. 1. Sugerată, doamna Llewellyn – Smythe”. Pe următoarele pagini trecu celelalte nume pe care i le furnizase Spence. Întrebă:

— Charlotte Benfield? Spence răspunse prompt:

— Șaisprezece ani, vânzătoare. Multiple răni la cap, descoperită pe o potecă lângă Quarry Wood. Au fost suspectați doi tineri. Amândoi se plimbaseră cu ea din când în când. Nici o dovadă.

— Au fost interogați? Întrebă Poirot.

— Da. Asta-i procedura de rutină. Dar n-au ajutat prea mult. Erau speriați. Au zis niște minciuni, s-au contrazis. Nu au lăsat impresia de criminali. Însă oricare din ei ar fi putut fi.

— Ce poți spune despre ei?

— Peter Gordon, douăzeci și unu de ani, șomer. Avusese câteva slujbe, dar le abandonase. Puturos. Destul de chipeș. Fusesse reținut de poliție pentru niște furtișaguri, chestii de-astea. Nu se consemnează acte de violențe. Era în cârdășie cu un grup păcătos de tineri infractori, dar de regulă reușea să nu se amestece în nimic serios.

— Și celălalt?

— Thomas Hudd, douăzeci de ani, bâlbâit, timid, nevrotic.

Voia să devină profesor, dar nu-și putea lua examenele. Mama văduvă; tipul posesiv de mamă care nu-l încuraja să aibă prietene. Îl ținea cât putea de aproape de fustele ei.

Lucra la o papetărie. Nici o infracțiune consemnată, dar, se pare, posibilități psihologice. Fata îl juca pe degete. Un motiv probabil ar fi gelozia, dar nici o probă pentru care să fie trimis în judecată. Amândoi aveau alibiuri. Hudd – pe al mamei sale. Ar fi jurat și în fața reginei că a fost acasă cu ea toată seara, nimeni n-a spus că nu e adevărat, că-l văzuse în altă parte sau în apropierea locului crimei. Alibiul tânărului Gordon a fost asigurat de către unul dintre prietenii săi mai puțin respectabili. Nu valora mult, dar nu s-a dovedit contrariul.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum optsprezece luni.

— Unde?

— Pe o potecă, pe un câmp nu departe de Woodleigh Common.

— Cam la un kilometru, spuse Elspeth.

— Lângă casa lui Joyce... Casa familiei Reynolds?

— Nu, în cealaltă parte a satului.

— Nu pare să fie vorba de crima despre care vorbea Joyce, rosti Poirot gânditor. Dacă vezi o fată lovită în cap de un tânăr, te gândești imediat la crimă. Nu aștepți un an până începi să te gândești că a fost crimă.

Poirot mai citi un nume:

— Lesley Ferrier. Spence începu din nou:

— Funcționar la o firmă de avocatură, douăzeci și opt de ani, angajat de domnii Fullerton, Harrison și Leadbetter din Market Street, Medchester.

— Aceștia au fost și avocații doamnei Llewellyn-Smythe, parcă așa ați spus.

— Da, aceiași.

— Și ce s-a întâmplat cu Lesley Ferrier?

— A fost înjunghiat pe la spate. Nu departe de Green Swan Pub. Se zicea că avea o aventură cu soția proprietarului, Harry Griffin. Frumoasă femeie, și încă mai este. Puțin cam bătrâioară. Era mai în vârstă decât el cu vreo cinci-șase ani,

dar îi plac tinerei.

— Arma?

— Cuțitul nu s-a găsit. Se zicea că Les se despărțise de ea și începuse o relație cu altă fată, dar cu ce fată, nu se știe.

— Aha. Și cine a fost suspect în acest caz? Proprietarul sau soția?

— Așa e, spuse Spence. Ar fi putut fi oricare din ei. Mai degrabă soția părea în stare de așa ceva. Era pe jumătate țigancă și foarte temperamentală. Dar existau și alte variante. Lesley al nostru nu a dus o viață exemplară. A intrat în bucluc chiar de la douăzeci de ani, falsificându-și conturile pe undeva. Mai ales imitând scrisul. Se spunea că provenea dintr-o familie distrămată. Patronii au pus o vorbă bună pentru el. A primit o sentință scurtă și a fost angajat de către Fullerton, Harrison și Leadbetter când a scăpat.

— Și după aia s-a cumintit?

— Ei, nu s-a dovedit nimic. Se pare că da, în ceea ce îi privește pe patronii lui, dar a fost implicat în câteva tranzacții suspecte cu prietenii lui. S-ar putea spune că era necinstit, dar prudent.

— Care a fost explicația?

— Se pare că ar fi fost înjunghiat de unul dintre tovarășii lui cu o reputație mai proastă. Când te înhăitezi cu golani, unul bagă cuțitul în tine, dacă-l trădezi.

— Altceva?

— Păi, avea o sumă mare de bani în contul lui de la bancă. Depuși în numerar. Nimic care să indice de unde proveneau. Destul de dubios.

— Probabil că au fost șterpeliți de la Fullerton, Harrison și Leadbetter, sugeră Poirot.

— Ei n-au depus nici o plângere. Au angajat un contabil care se ocupă de toate.

— Poliția nu are nici un indiciu de unde ar fi putut să-i fi luat?

— Nu.

— Din nou, nu cred că e criminalul pe care l-a văzut Joyce, rosti Poirot.

Citi ultimul nume:

— Janet White.

— A fost găsită strangulată pe o potecă – o scurtătură de la școală spre casă. Locuia într-un apartament împreună cu altă profesoară, Nora Ambrose. Potrivit Norei Ambrose, Janet White pomenea uneori că o supăra un bărbat cu care rupsesse relațiile în urmă cu un an, dar care îi tot trimitea scrisori de amenințare. Nu s-a aflat niciodată nimic despre acest bărbat. Nora Ambrose nu-i știa numele, nici adresa.

— Aha, spuse Poirot, asta îmi place mai mult.

Bifa cu un semn mare și gros numele lui Janet White.

— De ce? Întrebă Spence.

— Este mai probabil ca o fetiță de vârsta lui Joyce să fi fost martoră la o asemenea crimă. Ar fi putut recunoaște victima

— O profesoară pe care o cunoștea sau chiar îi preda.

Probabil nu-l cunoștea pe atacator. Poate a văzut o luptă, a auzit o ceartă între tânăra pe care o știa și un necunoscut. Dar atunci nu s-a gândit la altceva. Când a fost omorâtă Janet White?

— Acum doi ani și jumătate.

— Vedeți, e aproape de perioada la care ne-am gândit. Nu și-ar fi dat seama că bărbatul pe care l-a văzut cu mâinile în jurul gâtului lui Janet nu o ținea de după gât, ci o omora. Când a crescut, a găsit o explicație mai plauzibilă. O privi pe Elspeth. Sunteți de acord cu raționamentul meu?

— Înțeleg ce vreți să spuneți, zise Elspeth. Dar nu o luați prea pe ocolite? Căutați victima unei crime din trecut, în loc să-l căutați pe bărbatul care a omorât un copil aici în Woodleigh Common, doar în urmă cu trei zile?

— Pornim din trecut spre viitor, spuse Poirot. Ajungem, să zicem, de la ce s-a întâmplat acum doi ani și jumătate la ce s-a întâmplat acum trei zile. Și, de aceea, trebuie să analizăm

— Ceea ce, cu siguranță, ați făcut deja – care dintre locuitorii din Woodleigh Common prezenți la petrecere ar fi putut avea vreo legătură cu o crimă mai veche?

— Acum putem reduce lista, spuse Spence. Asta dacă acceptăm supoziția ta că Joyce a fost ucisă din cauza celor

spuse în ziua aceea, că a fost martoră la o crimă. A spus lucrurile acelea în timpul pregătirilor pentru petrecere. Țineți cont că am putea să ne înșelăm în privința motivului pentru care Joyce a fost ucisă, dar nu cred. Să presupunem că ea a văzut crima, iar cineva care se afla acolo în timpul pregătirilor pentru petrecere a auzit-o și a acționat cât mai repede cu putință.

— Cine a fost prezent? Întrebă Poirot. Presupun că știți.

— Da, am lista chiar aici.

— Ai verificat-o cu atenție?

— Da, am verificat-o și răsverificat-o, dar a fost foarte greu.

Iată cele optsprezece nume:

Lista persoanelor prezente la pregătirile pentru petrecerea de Halloween:

Doamna Drake (gazda)

Doamna Butler.

Doamna Oliver.

Domnișoara Whittaker (profesoară)

Reverendul Charles Cotterell (vicar)

Simon Lampton (ajutorul vicarului)

Domnișoara Lee (farmacista doctorului Ferguson)

Ann Reynolds.

Joyce Reynolds.

Leopold Reynolds.

Nicholas Ransom.

Desmond Holland.

Beatrice Ardley.

Cathie Grant.

Diana Brent.

Doamna Carlton (servitoare) Doamna Minden (femeie de serviciu)

Doamna Goodbody (ajutoare)

— Sunteți siguri că aceștia au fost toți?

— Nu, zise Spence. Nu sunt sigur. Nu pot fi sigur, nimeni nu poate fi. Lumea a adus lucruri. Cineva a adus niște becuri colorate. Altcineva a adus câteva oglinzi. Erau mai multe platouri. Cineva a împrumutat o găleată de plastic. Oamenii

au adus lucruri, au schimbat câteva cuvinte și apoi au plecat. N-au rămas să dea o mână de ajutor. De aceea, unei astfel de persoane nu i s-a dat atenție și a putut trece neobservată. Dar acea persoană, chiar dacă ar fi lăsat o găleată în hol, ar fi putut auzi ceea ce spunea Joyce în sufragerie, căci fetița striga. Nu ne putem limita la lista aceasta, dar e cea mai bună până acum. Poftim, uită-te la ea. Am scris câte o mică observație în dreptul numelor.

— Îți mulțumesc! Încă o întrebare. Trebuie să fi vorbit cu unii dintre ei, de exemplu, cu cei care au rămas la petrecere. A menționat cineva că Joyce afirmase că fusese martoră la o crimă?

— Nu cred. Oficial, nu e nici o dovadă. Prima dată când am aflat despre asta a fost când mi-ai povestit.

— Interesant, șopti Poirot. S-ar putea spune chiar neobișnuit.

— Desigur, nimeni n-a luat-o în serios, spuse Spence. Poirot aprobă meditativ.

— Acum trebuie să mă întâlnesc cu doctorul Ferguson, după ce termină operația.

Împături foaia cu lista întocmită de Spence și o puse în buzunar.

Capitolul 9

Doctorul Ferguson era un bărbat de șaiszeci de ani, de origine scoțiană, foarte direct din fire. Îl măsură din cap până-n picioare pe Poirot cu niște ochi pătrunzători pe sub sprâncenele stufoase și spuse:

— Despre ce e vorba? Luați loc. Aveți grijă cu piciorul ăla de la scaun. E cam șubred. Ar trebui să vă explic, încep doctorul Ferguson. Toată lumea știe totul într-un loc ca acesta. Scriitoarea aceea v-a adus aici ca pe cel mai mare detectiv lăsat de Dumnezeu pe pământ ca să-i uluiți pe polițiști. Cam așa e, nu?

— Parțial, spuse Poirot. Am venit să vizitez un vechi prieten, pe fostul comisar Spence, care locuiește împreună cu sora lui.

— Spence? Hmm. Un tip de ispravă acest Spence. Genul de bulldog. Un ofițer de poliție cinstit, de școală veche. Nu se lasă uns, nu e violent, nici prost. Foarte corect!

— L-ați caracterizat foarte bine.

— Ei bine, ce i-ați povestit și ce v-a povestit el? Întrebă Ferguson.

— Atât el, cât și inspectorul Raglan au fost foarte amabili. Sper să fiți și dumneavoastră la fel.

— N-am de ce să fiu amabil, spuse Ferguson. Nu știu ce s-a întâmplat. O copilă este băgată cu capul într-o găleată și moare înecată în toiul unei petreceri. Urâtă treabă. Luați seamă că a da gata un copil nu mai surprinde astăzi. Am fost chemat să examinez mulți copii uciși în ultimii șapte-zece ani... Mult prea mulți. Mulți oameni ar trebui să se afle în ospicii, dar nu sunt. Nu mai există locuri libere. Umblă peste tot, vorbesc frumos, sunt educați, arată ca toți ceilalți, căutând pe cineva căruia să-i facă rău. Și se distrează. Totuși, n-o fac, de obicei, la o petrecere. Sunt prea multe șanse să fie prinși, dar cred că noutatea îl atrage și pe un criminal cu probleme mintale.

— Aveți idee cine a ucis-o?

— Aveți impresia că aceasta e o întrebare la care pot să răspund așa, pur și simplu? Ar trebui să am niște dovezi, nu? Să fiu sigur.

— Ați putea bănuî.

— Oricine poate bănuî. Dacă sunt chemat la un pacient, trebuie să ghicesc dacă băiatul o să aibă pojar sau e o alergie de la stridii ori de la perne din puf. Trebuie să întreb ca să aflu ce a mâncat, ce a băut, pe ce a dormit sau cu ce alți copii a intrat în contact. Dacă a mers într-un autobuz aglomerat cu copiii doamnei Smith sau cu ai doamnei Robinson, care au pojar, și încă alte câteva lucruri. Apoi, presupun care dintre diferitele posibilități este cauza, și asta, vă spun, se numește diagnostic. Nu te grăbești ca să fii sigur.

— Ați cunoscut-o pe copilă?

— Desigur. Era una dintre pacientele mele. Suntem doi medici aici – eu și Worrall. Din întâmplare, eu sunt doctorul familiei Reynolds. Joyce era un copil sănătos. A avut bolile obișnuite ale copilăriei. Nimic ciudat sau nelalocul lui. Mânca prea mult, vorbea prea mult. Vorbitul nu i-ar fi făcut nici un

rău. Mâncatul în exces îi provoca, din când în când, ceea ce înainte se numea atac biliar. A făcut oreion și varicelă. Nimic altceva.

— Dar poate că a vorbit prea mult, cu o anumită ocazie, cum ați sugerat că obișnuia?

— Deci asta e indiciul pe care-l căutați. Am auzit niște zvonuri. Ceva de genul: „Ce a văzut majordomul...?”. Numai că e tragedie în loc de comedie. Așa e?

— Ar putea fi motivul, explicația.

— O, da. Aveți dreptate. Dar sunt și alte motive.

Dezechilibrul mintal a devenit răspunsul în zilele noastre. În orice caz, mai mereu, e invocat la tribunal. Nimeni n-a avut nimic de câștigat după moartea ei, nimeni nu o ura. Dar mi se pare că, în ziua de azi, explicația nu mai trebuie căutată la copii, ci în altă parte. Motivul e în mintea ucigașului. În mintea lui dezechilibrată, malefică sau perversă. Oricum ați vrea s-o numiți. Nu sunt psihiatru. Sunt momente când obosesc să aud cuvintele astea: „Arestat preventiv pentru un examen psihiatric”, după ce un flăcău a intrat pe furiș undeva, a spart oglinzi, a înhățat niște sticle cu whisky, a furat argintăria și i-a dat în cap unei bătrâne. Nu contează ce a făcut. Trimite-l la un examen psihiatric.

— Și pe cine ați trimite, în acest caz, la un examen psihiatric?

— Vă referiți la cei care erau de față în noaptea crimei?

— Da.

— Criminalul trebuie să fi fost acolo, nu? Altfel nu ar fi avut loc crima. Corect? Se afla printre invitați, printre ajutoare sau a intrat pe fereastră cu gânduri rele. Probabil că știa casa. Poate c-a mai fost pe acolo, dând târcoale. Să luăm bărbatul sau băiatul nostru. Vrea să omoare pe cineva. Nimic ieșit din comun. În Medchester am avut un caz asemănător. A ieșit la iveală după șase-șapte ani. Un băiat de treisprezece ani. A vrut să omoare pe cineva, așa că a omorât un copil de nouă ani, a furat o mașină, a condus vreo zece kilometri până la un crâng, i-a dat foc acolo, a fugit și din câte știm a dus o viață liniștită până la douăzeci și unu, douăzeci și doi de ani. Țineți minte

că ne bazăm doar pe mărturia lui, se poate să fi comis și altele. Poate că da. A descoperit că îi face plăcere să omoare oameni. Să nu credeți că a omorât prea mulți, altfel poliția l-ar fi descoperit până acum. Dar, din când în când, simțea această nevoie. Examenul psihiatric: a comis crime în momente de dezechilibru mintal. Încerc să cred că așa ceva s-a întâmplat și aici. Ceva asemănător. Slavă Domnului, nu sunt psihiatru. Am câțiva prieteni psihiatri. Unii sunt oameni cu bun-simț. Alții... Aș merge până acolo încât aș zice că le-ar trebui și lor un examen psihiatric. Acest individ care a omorât-o pe Joyce are, probabil, părinți cumsecade, se poartă normal, arată bine. Nimeni nu și-ar închipui că ar fi ceva în neregulă cu el. Ați mușcat vreodată dintr-un măr frumos, roșu și gustos și lângă cotor ceva neplăcut iese la suprafață și-ți face scârbă? Li se întâmplă multor oameni. În ziua de azi, mai multora decât înainte.

— Și personal nu aveți nici o bănuială?

— Nu aș îndrăzni să pun diagnosticul de ucigaș fără să am dovezi.

— Totuși, sunteți de acord că trebuie să fi fost cineva prezent la petrecere. Nu există o crimă fără un criminal.

— Se poate cu ușurință în unele povestiri polițiste. Poate că scriitoarea dumneavoastră preferată așa le scrie. Dar în cazul de față sunt de acord. Ucigașul trebuie să fi fost acolo. Un invitat, o servitoare, cineva care a intrat pe fereastră. Destul de ușor, dacă a studiat înainte cum se închide fereastra. Cuiva cu creierul bolnav trebuie să-i fi venit o asemenea idee, că ar fi distractiv să omori pe cineva la o petrecere de Halloween. Asta e de ajuns ca să începeți, nu? Cineva care a fost la petrecere.

De sub sprâncenele stufoase, o pereche de ochi licăreau la Poirot.

— Și eu am fost acolo. M-am dus târziu, să văd ce se întâmplă. Dădu din cap cu putere și adăugă: Da, asta-i problema, nu? Ca o știre mondenă din ziare:

Printre cei prezenți a fost... Un Ucigaș.

Capitolul 10

Poirot se uită mulțumit la clădirea școlii The Elms. I se permise să intre și fu luat în primire de o persoană care părea a fi secretara directoarei. Domnișoara Emlyn se ridică de la birou ca să-l salute.

— Sunt încântată să vă întâlnesc, domnule Poirot. Am auzit multe despre dumneavoastră.

— Sunteți foarte amabilă.

— De la o foarte veche prietenă de-a mea, domnișoara Bulstrode, fostă directoare la Meadowbank. V-o amintiți?

— Cum să o uit? O mare personalitate.

— Da, spuse domnișoara Emlyn. Ea a făcut din Meadowbank școala care este azi. Oftă ușor și adăugă: S-a mai schimbat puțin astăzi. Alte scopuri, alte metode, dar încă se menține ca o școală cu prestigiu, a progresului și, de asemenea, cu tradiție. Ah, nu trebuie să trăim în trecut. Sunt sigură că ați venit să mă vedeți în legătură cu moartea lui Joyce Reynolds. Nu știu dacă sunteți cu adevărat interesat de cazul ei. Îmi imaginez că e în afara preocupărilor dumneavoastră obișnuite. Ați cunoscut-o personal sau îi știți familia?

— Nu, am venit la cererea unei vechi prietene, doamna Ariadne Oliver, care stă aici și a participat la petrecere.

— Scrie cărți minunate, spuse domnișoara Emlyn. Am întâlnit-o o dată sau de două ori. Atunci e mult mai ușor de discutat. Atât timp cât nu sunteți implicat emoțional, putem vorbi deschis. A fost un lucru îngrozitor. Aș spune că așa ceva nu avea cum să se întâmple. Copiii nu erau nici prea mari, nici prea mici ca să intre într-o anumită categorie. Cred că e vorba de o crimă comisă de un psihopat. Sunteți de acord?

— Nu, răspunse Poirot. Cred că a fost o crimă ca alte crime, comisă dintr-un anumit motiv, probabil unul sordid.

— Așa. Și motivul?

— Motivul a fost o remarcă făcută de Joyce; din câte știu, nu în timpul petrecerii, ci mai devreme, în timpul pregătirilor, la care dădeau o mână de ajutor copiii mai mari și alte persoane. A susținut că a văzut odată cum s-a comis o crimă.

— Au crezut-o?

— În general, nu cred c-a fost crezută.

— Acesta pare a fi cel mai rezonabil răspuns. Joyce – vă vorbesc deschis, Monsieur Poirot, pentru că nu dorim ca sentimente inutile să ne întunece judecata – era un copil cam mediocru, nici proastă, dar nici deosebit de inteligentă. Era, vă spun sincer, o mare mincinoasă. Și prin aceasta nu mă refer la faptul că îi înșela pe alții. Nu încerca să evite pedepsele sau să fie prinsă pe picior greșit. Se lăuda. Se lăuda cu lucruri care nu se întâmplaseră, dar care îi impresionau pe prietenii care o ascultau. Drept urmare, bineînțeles că nu erau înclinați să creadă minciunile ei.

— Credeți că s-a lăudat că ar fi fost martoră la o crimă cu scopul de a i se da importanță, de a intriga pe cineva?

— Da. Și aș spune că persoana pe care voia s-o impresioneze era, fără îndoială, Ariadne Oliver.

— Deci, credeți că Joyce nu a fost martoră la nici o crimă?

— Mă îndoiesc foarte mult.

— Sunteți de părere că a inventat totul?

— N-aș zice asta. Probabil că a văzut un accident de mașină sau pe cineva care a fost rănit pe terenul de golf cu o minge - ceva ce ar fi putut fi transformat într-o întâmplare impresionantă și să treacă drept tentativă de omor.

— Singura supoziție pe care o putem face cu siguranță este aceea că un ucigaș s-a aflat la petrecerea de Halloween.

— Desigur, spuse domnișoara Emlyn, fără nici o urmă de emoție. Bineînțeles. E ceva logic, nu?

— Aveți idee cine ar putea fi criminalul?

— Aceasta este o întrebare delicată. Până la urmă, majoritatea copiilor de la petrecere aveau între nouă și cincisprezece ani și bănuiesc că aproape toți au fost sau sunt elevi la școala mea. Ar trebui să știu câte ceva despre ei. Ca și ceva despre familiile și mediul din care provin.

— Parcă una dintre profesoarele dumneavoastră a fost strangulată acum un an-doi de către un necunoscut.

— Vă referiți la Janet White? O tânără de vreo douăzeci și patru de ani. O fată timidă. Din câte știm, ieșise singură la plimbare. Poate că stabilise să se întâlnească cu un tânăr. Era atrăgătoare pentru bărbați, fără să stârnească pasiuni. Nu s-a

descoperit cine a ucis-o. Poliția a anchetat mai mulți tineri sau le-a cerut să-i ajute în timpul cercetărilor, cum se obișnuiește, dar nu au găsit suficiente probe pentru a inculpa pe vreunul. O afacere urâtă, din punctul lor de vedere. Ca și din al meu.

— Amândoi avem un principiu în comun. Dezaprobăm crima. Domnișoara Emlyn îl privi câteva clipe. Nu-și schimbă expresia, dar Poirot avu senzația că e măsurat cu foarte multă grijă.

— Îmi place felul cum vă exprimați, spuse ea. Din ce citești și auzi astăzi, se pare că, sub anumite aspecte, crima este încet, dar sigur acceptată de o mare parte a comunității.

Rămase pe gânduri preț de câteva momente și nici Poirot nu vorbi. I se păru că ea se gândește la un plan de acțiune. Se ridică și apăsă pe sonerie.

— Cred că ar fi mai bine să vorbiți cu domnișoara Whittaker. La vreo cinci minute după plecarea domnișoarei Emlyn, ușa se deschise și o femeie de patruzeci de ani își făcu apariția. Avea părul roșcat, tuns scurt și intra cu pas vioi.

— Domnule Poirot? Întrebă ea. Vă pot ajuta cu ceva? Domnișoara Emlyn e de părere că da.

— Dacă domnișoara Emlyn crede asta, atunci cu siguranță că puteți. O cred pe cuvânt.

— O cunoașteți?

— Am întâlnit-o în după-amiaza asta.

— Dar v-ați făcut repede o părere despre ea.

— Sper că o să-mi dați dreptate. Elizabeth Whittaker oftă ușor.

— O, da, aveți dreptate. Presupun că e în legătură cu moartea lui Joyce Reynolds. Nu știu exact cum de ați aflat de asta. De la poliție? Clătină din cap oarecum nemulțumită.

— Nu, nu de la poliție. Personal, de la o prietenă. Femeia luă un scaun, îl trase puțin ca să stea față-n față.

— Da, ce doriți să știți?

— Nu cred că e cazul să pierdem timpul cu întrebări lipsite de importanță. S-a întâmplat ceva în seara aceea la petrecere, ceva ce ar fi foarte bine să aflu. Așa e?

— Da.

— Ați fost prezentă?

— Da, am fost la petrecere. Rămase pe gânduri o vreme. A fost o petrecere foarte reușită. Foarte bine organizată. Vreo treizeci de persoane, inclusiv ajutoare de tot felul. Copii, tineri, adulți și câteva servitoare prin preajmă.

— Ați luat parte la pregătirile din dimineața sau din după-amiaza aceea?

— Nu prea era mare lucru de făcut. Doamna Drake e foarte pricepută să pună lucrurile la punct cu puține ajutoare. A trebuit să ne ocupăm doar de pregătirile domestice.

— Înțeleg. Dar ați participat la petrecere ca invitată.

— Da.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ați aflat deja cum s-a desfășurat petrecerea, fără îndoială. Ați vrea să știți dacă am observat ceva anume care ar putea avea vreo semnificație? Vă rog să mă credeți că nu doresc să vă răpesc din timp.

— Sunt sigur. Da, domnișoară Whittaker, povestiți-mi direct.

— Totul a decurs așa cum fusese prevăzut. Ultimul eveniment semăna mai mult cu o petrecere de Crăciun, sau asociată Crăciunului, decât cu Halloweenul. Snapdragonul, un platou cu stafide flambate în coniac și cei prezenți se repezeau să apuce stafidele... Se țipă, se râde. Se făcuse foarte cald în cameră din cauza platoului în flăcări, așa că am ieșit pe hol. Atunci am văzut-o pe doamna Drake ieșind din toaleta de la primul etaj. Ducea un vas mare cu frunze și flori de toamnă. S-a oprit, pentru o clipă, la colțul scării, înainte de o coborî. Se uita în jos spre casa scării, dar nu în direcția mea. De fapt, se uita spre celălalt capăt al holului unde este o ușă care dă în bibliotecă. Este exact în partea opusă ușii de la sufragerie. Cum spuneam, privea într-acolo și se opri o clipă înainte de a cobori. Răsuca încet vasul -un obiect destul de incomod și de greu, probabil, plin cu apă. Îl răsuca cu grijă ca să-l poată ține cu o mână la piept și cu cealaltă să se sprijine de balustradă, căci ajunsese acolo unde aceasta o cotește ușor în jos. A rămas acolo câteva momente, fără să se uite la vas, ci la holul de dedesubt. Și deodată, a făcut un gest neașteptat... Un

gest pe care l-aș descrie... Da, ca și cum ceva ar fi speriat-o. Așa de tare, încât a scăpat vasul, iar acesta s-a vărsat, stropind-o cu apă, și s-a făcut zob pe pardoseala holului.

— Înțeleg, zise Poirot. Se opri câteva clipe, și o studie atent. Observă că avea ochii ageri, inteligenți. Voiau să-i afle părerea despre ceea ce tocmai îi povestise. Ce credeți că s-a întâmplat de s-a speriat?

— Reflectând, după aceea, m-am gândit că văzuse ceva.

— V-ați gândit că văzuse ceva? Repetă Poirot meditativ. De exemplu?

— Privirea îi era îndreptată, după cum v-am spus, spre ușa bibliotecii. Se poate ca ea să fi văzut ușa sau clanța mișcându-se, ori ceva mai mult decât atât. Ar fi putut vedea pe cineva deschizând ușa pregătindu-se să iasă. Sau poate a văzut pe cineva la care nu se aștepta.

— Vă uitați și dumneavoastră la ușă?

— Nu. Mă uitam în direcția opusă, în sus spre scară, la doamna Drake.

— Și sunteți sigură că a văzut ceva care a speriat-o?

— Da. Nimic altceva, doar o ușă deschizându-se și o persoană, cineva pe care nu se aștepta să-l vadă ieșind. Dar suficient ca s-o facă să slăbească strânsoarea și să scape vasul cu flori plină cu apă.

— Ați văzut pe cineva ieșind pe ușa aceea?

— Nu. Nu mă uitam acolo. Nu cred că a ieșit cineva pe hol. Oricine o fi fost s-a retras din nou în cameră.

— Ce-a făcut atunci doamna Drake?

— A exclamat contrariată în timp ce cobora: „Uite ce-am făcut! Ce mizerie!” A lovit niște cioburi cu piciorul. Am ajutat-o să măture și să le strângă grămadă într-un colț. Practic, nu se putea curăța totul în clipa aceea. Copiii începeau să iasă din camera unde se juca Snapdragon. Am luat o cârpă și am șters puțin, iar la scurt timp petrecerea s-a încheiat.

— Doamna Drake nu a spus nimic despre sperietură, nu s-a referit la ceea ce ar fi speriat-o?

— Nu, deloc.

— Dar credeți că s-a speriat?

— Monsieur Poirot, vă gândiți cumva că dau prea mare importanță unui fleac?

— Nu. Nu cred deloc asta. Am întâlnit-o pe doamna Drake doar o dată, adăugă gânditor, când m-am dus la ea acasă împreună cu prietena mea, doamna Oliver, să vedem... Ceea ce am zice dacă am vrea să fim melodramatici... Scena crimei. În scurtul timp pe care l-am avut la dispoziție, doamna Drake nu mi-a lăsat impresia unei femei care se lasă impresionată foarte ușor. Sunteți de acord cu mine?

— Desigur. Tocmai de aceea și eu, de atunci, m-am tot întrebat.

— Nu ați întrebat-o nimic în acel moment?

— N-aveam nici un motiv. Dacă gazda are ghinionul să spargă una dintre cele mai frumoase vase din sticlă, și s-o facă bucăți, nu se cuvine ca unul dintre invitați s-o întrebe: „Ce naiba te-a apucat s-o faci țandări?” – acuzând-o în felul acesta de neîndemânare, ceea ce, vă asigur, nu o caracterizează pe doamna Drake.

— Și după aceea, ați spus că petrecerea s-a terminat. Copiii cu mamele sau prietenii lor au plecat, iar Joyce nu era de găsit. Acum știm că Joyce se afla în spatele ușii de la bibliotecă, moartă. Așadar, cine ar fi putut fi cel care voia să iasă pe ușa bibliotecii, puțin mai devreme, dar, auzind voci, a închis-o la loc, făcându-și apariția mai târziu când holul era plin de oameni, luându-și la revedere, punându-și hainele etc. Presupun că abia după descoperirea cadavrului ați început să vă gândiți la ceea ce ați văzut, nu-i așa, domnișoară Whittaker?

— Așa e. Domnișoara Whittaker se ridică. Mă tem că nu mai am nimic să vă povestesc. Poate că și asta a fost o prostie.

— Dar demnă de atenție. Tot ce e demn de atenție merită ținut minte. Apropo, aș dori să vă mai pun o întrebare. De fapt, două.

Elizabeth Whittaker se așeză din nou.

— Vă rog, întrebați-mă tot ce doriți.

— Vă amintiți exact ordinea în care s-au petrecut lucrurile la petrecere?

— Cred că da. Elizabeth Whittaker reflectă câteva clipe. A început cu întrecerea măturilor. Mături decorate. S-au dat trei sau patru premii diferite pentru asta. Apoi a fost un fel de concurs cu baloane pe care le loveau cu pumnul. Un joc mai distractiv pentru încălzirea copiilor. Apoi treaba cu oglinzile, când fetele s-au dus într-o cămăruță și au ținut în mână o oglinjoară în care s-a reflectat chipul unui băiat sau al unui tânăr.

— Cum s-a realizat asta?

— O, foarte ușor. Cadrul de sus al ușii a fost scos, astfel diferite fețe se uitau prin el și erau reflectate în oglinda ținută de fată.

— Fetele știau cine era cel pe care îl vedeau în oglindă?

— Cred că unele știau, altele nu. Băieții erau machiați ca să arate diferit. Știți și dumneavoastră, o mască, o perucă, perciuni, o barbă, efecte cu briantină colorată. Pe majoritatea băieților îi cunoșteau, așa că au fost incluși și vreo doi-trei străini. Oricum, am auzit o mulțime de râsete, spuse domnișoara Whittaker, manifestându-și pentru câteva clipe un gen de dispreț academic pentru astfel de distracții. După aceea au urmat o cursă cu obstacole și faină îndesată într-o cană, răsturnată, cu o monedă de șase penny deasupra și fiecare tăia o felie. Când făina se vărsa, persoana ieșea din competiție, iar ceilalți rămâneau până când ultimul câștiga moneda. Apoi s-a dansat și s-a servit cina. Momentul culminant l-a reprezentat Snapdragonul.

— Când ați văzut-o ultima dată pe Joyce?

— N-am idee, răspunse Elizabeth Whittaker. N-am cunoscut-o foarte bine. Nu era în clasa mea. N-a lăsat impresia unei fete interesante ca s-o urmăresc. Îmi aduc aminte că am văzut-o tăind faina pentru că a fost atât de stângace, încât a dărmănat-o aproape imediat. Deci atunci trăia... Dar asta era destul de devreme.

— N-ați văzut-o întrând în bibliotecă însoțită de cineva?

— Bineînțeles că nu. V-aș fi spus asta de la bun început. Asta ar fi fost semnificativ și important.

— Și acum, spuse Poirot, a doua întrebare sau set de

întrebări. De cât timp lucrați la școala asta?

— Toamna asta se împlinesc șase ani.

— Și predați...

— Matematică și latină.

— Vă amintiți de-o tânără care a predat aici acum doi ani, Janet White?

Elizabeth Whittaker înțepeni. Se ridică pe jumătate, apoi se așeză la loc.

— Dar asta... Asta n-are nici o legătură cu toate astea, nu?

— Ar putea să aibă, spuse Poirot.

— Dar cum? În ce fel?

„Cercurile școlare sunt mai prost informate decât bârfitoarele satului”, se gândi Poirot.

— Joyce a pretins în fața unor martori că acum câțiva ani a fost martoră la o crimă. Credeți că ar putea fi cea comisă în cazul lui Janet White? Cum a murit Janet White?

— A fost strangulată, într-o noapte, în timp ce se întorcea de la școală.

— Singură?

— Probabil că nu singură.

— Dar nu cu Nora Ambrose?

— Ce știți despre Nora Ambrose?

— Deocamdată nimic, recunoscui Poirot, dar m-ar interesa să aflu. Cum erau ele, Janet White și Nora Ambrose?

— Erau foarte preocupate de erotism, zise Elizabeth Whittaker, dar în moduri diferite. Cum ar fi putut Joyce să vadă așa ceva sau să știe ceva? Crima s-a petrecut pe o alee aproape de Quarry Wood. Ar fi avut cam zece-unsprezece ani.

— Care din ele avea prieten? Întrebă Poirot. Nora sau Janet?

— Toate astea aparțin trecutului.

— Păcatele vechi aruncă umbre lungi”, cită Poirot. Cu cât îmbătrânim, cu atât înțelegem mai bine adevărul zicalei. Unde este Nora Ambrose acum?

— A plecat de la școală și a găsit un alt post în nordul Angliei – era, desigur, foarte supărată. Erau... Foarte bune prietene.

— Poliția nu a rezolvat cazul?

Domnișoara Whittaker scutură din cap. Se ridică și se uită la ceas.

— Trebuie să plec.

— Vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați povestit.

Capitolul 11

Hercule Poirot privi fațada de la Quarry House. Un exemplu solid, bine construit de arhitectură de la mijlocul epocii victoriene. Parcă și vedea interiorul – un bufet masiv din mahon, o masă dreptunghiulară tot din mahon, în centru, o cameră pentru biliard, o bucătărie mare cu o chichinetă în spate, lespezi de piatră pe jos, o sobă mare cu cărbuni, înlocuită probabil acum de una pe curent sau pe gaz.

Observă că majoritatea ferestrelor de la etaj aveau draperiile trase. Sună la intrare. Îi deschise o femeie subțirică, cu părul cărunt, care-i spuse că domnul colonel și doamna Weston sunt plecați la Londra și se întorc abia săptămâna viitoare.

Întrebă despre Quarry Woods și i se răspunse că era deschisă publicului fără taxă. Intrarea se afla cam la cinci minute de mers. Urma să vadă o placă pe o poartă de fier.

Găsi drumul cu > ușurință, intră pe poartă și începu să coboare pe o potecă, printre pomi și arbuști.

Se opri deodată și rămase cufundat în gânduri. Nu-l preocupa doar ceea ce vedea, ceea ce se afla în jurul lui. Era vorba despre niște afirmații și despre niște fapte care, atunci când îi fuseseră prezentate, îl făcuseră – așa cum se exprima el – să i se învârtă frenetic roțițele. Un testament falsificat și o fată. O fată care dispăruse, fata în favoarea căreia fusese falsificat testamentul. Un tânăr artist care venise acolo în scop profesional să transforme o carieră de piatră abandonată într-o grădină, o grădină scufundată. Din nou, Poirot privi în jurul lui și dădu din cap apreciind expresia folosită. O grădină-carieră suna urât. Sugera zgomotul produs de spargerea pietrei, camioanele transportând cantități enorme de piatră pentru construirea de drumuri. Presupunea o activitate industrială. Dar o grădină scufundată – asta era ceva diferit. Îl ducea cu gândul la amintiri vagi. Deci, doamna Llewellyn-Smythe făcuse un tur al grădinilor din Irlanda organizat de

National Trust. Și el, îi veni în minte, fusese în Irlanda în urmă cu vreo cinci-șase ani. Se dusesse acolo pentru a investiga furtul unei argintării vechi de familie. Anumite amănunte interesante din acel caz îi stârniseră curiozitatea și după ce – adăugă, ca de obicei, această paranteză în gândurile sale – Își îndeplinisese cu succes misiunea, își rezervase câteva zile de relaxare, călătorind și vizitând împrejurimile.

Nu-și putea aminti acum grădina aceea pe care se dusesse s-o vadă. Undeva, se gândi, nu departe de Cork. Killarney? Nu, nu Killarney. Undeva, nu departe de Bantry Bay. Și-o aducea aminte deoarece era total diferită de cele pe care le considerase până atunci cele mai reușite din aceste timpuri - grădinile castelelor din Franța, frumusețea formală a Versaillesului. Acolo, se gândi, se plimbase cu barca cu un mic grup de oameni. N-ar fi putut să urce în barcă dacă doi luntrași puternici nu l-ar fi ridicat în ea. Vâlsiseră către o insuliță, nu foarte interesantă, se gândise Poirot, părându-i rău că se dusesse. Avea picioarele reci și ude, iar vântul pătrundea prin impermeabilul său. Ce frumusețe, se gândea el, ce formalitate, ce aranjamente simetrice de mare frumusețe se puteau găsi pe această insulă stâncoasă cu pomii ei rari? O greșeală... cu siguranță o greșeală.

Acostaseră la un mic debarcader. Pescarii îl aduseră pe uscat cu aceeași pricepere de care dăduseră dovadă și la plecare. Ceilalți membri ai grupului o luaseră înainte, vorbind și râzând. După ce își aranjase impermeabilul și își legase din nou șireturile la pantofi, Poirot îi urmase, pe o potecă banală cu arbuști, tufe și copaci rari de ambele părți. Un parc cât se poate de puțin interesant, se gândise.

Și atunci, oarecum brusc, ieșiseră pe o terasă care cobora în trepte. Dedesubt, peisajul care i se dezvăluisese i se păruse absolut magic. Ca și cum spirite ale naturii, de care era plină poezia irlandeză, părăsiseră dealurile lor și creaseră acolo, nu atât cu trudă și sudoare, cât mișcând o baghetă magică, o grădină. Privise în jos la grădină. Frumusețea ei, florile și arbuștii, apa din fântână, poteca din jurul acesteia te vrăjeau, splendide și întru totul neașteptate. Se întrebase cum arătase

înainte. Părea prea simetrică pentru o carieră de piatră. O groapă adâncă aici pe terenul înalt al insulei, dincolo de care se puteau vedea apele golfului și dealurile din partea cealaltă cu coamele lor învăluite în ceață – o priveliște magică. Se gândi că, probabil, această grădină o fi făcut-o pe doamna Llewellyn-Smythe să-și dorească una asemănătoare, să aibă plăcerea de a transforma o carieră abandonată dintr-un sat cochet, curățel, dar comun și convențional din acea parte a Angliei.

Și astfel își căutase tipul potrivit de sclav bine plătit care să-i accepte oferta. Îl găsisese pe tânărul profesionist Michael Garfield și îl adusese aici, îi dăduse o sumă generoasă și îi construise o casă. Michael Garfield, se gândi Poirot, nu o dezamăgise.

Se duse și se așeză pe o bancă așezată strategic. Își imagină cum ar arăta grădina scufundată primăvara. Erau fagi și mesteceni cu scoarța lor albă fărâmicioasă. Tufe de trandafiri albi, ienupăr pitic. Acum era toamnă, dar și toamna încânta ochiul. Auriul și roșul frunzelor, o floare-două, o cărare ce ducea la o alta șerpuitoare spre alte minunății. Erau tufe galbene de proveniență spaniolă – Poirot nu era expert în denumirile florilor sau arbuștilor, îi plăceau doar trandafirii și lalelele pe care le putea recunoaște.

Dar tot ce creștea aici părea să fi crescut în voie. Nimic nu era aranjat sau forțat să crească într-un anumit loc. „Cu toate astea, se gândi Poirot, nu e chiar așa. Totul a fost aranjat, totul a fost plănuț de la această mică plantă până la tufișul acela bogat care se ridică impunător cu frunzele sale aurii și roșii. O, da. Totul a fost plănuț și aranjat. Mai mult, aș zice, obligat să se supună.”

Se întrebă pe cine ascultaseră. Pe doamna Llewellyn-Smythe sau pe Michael Garfield? „Contează, își zise Poirot, contează.” Era sigur că doamna Llewellyn-Smythe era pricepută. Se ocupase de grădinărit mulți ani, era, fără îndoială membră a Societății Regale de Horticultură, participa la expoziții, consulta cataloage, vizita grădini. Plecase în călătorii în străinătate din pasiune pentru botanică. Știa ce voia, spunea

ce voia. Era oare suficient? Poirot se gândi că nu era chiar suficient. Ar fi putut să dea ordine grădinarilor și s-ar fi asigurat că ordinele îi sunt îndeplinite. Dar putea – chiar putea – să vadă exact cu ochiul minții cum ar fi arătat ordinele ei odată puse în practică? Nu în primul an al plantării lor, nici măcar în al doilea, dar lucruri pe care le-ar fi admirat doi ani mai târziu, trei ani mai târziu sau poate șase-șapte ani mai târziu. Michael Garfield, se gândi Poirot, Michael Garfield știa ce dorea ea pentru că îi spusese ce voia, iar el știa cum să transforme această carieră de piatră abandonată în ceva minunat, ca o oază înfloritoare din deșert. El plănuise și realizase totul; nu se îndoia de bucuria de care e cuprins un artist căruia un client îi face o astfel de comandă. Așa arăta pentru el un târâm de vis ascuns într-un deal obișnuit și cam urât și care se va dezvolta aici. Arbuști scumpi pentru care se vor completa cecuri importante, plante rare care vor putea fi obținute doar prin bunăvoința unui prieten, dar și lucruri simple, necesare, care nu ar costa aproape nimic. Primăvara chiar pe malul din stânga lui vor apărea ciuboțica-cucului, modestele lor frunze verzi adunate sus în mănunchi îi sugerau asta.

„În Anglia, își spuse Poirot, oamenii îți arată răzoarele lor cu flori, te conduc să îți arate trandafirii și vorbesc la nesfârșit despre grădinile lor cu iriși și, ca să-ți demonstreze că apreciază una dintre marile frumuseți ale Angliei, te duc acolo într-o zi când soarele strălucește, fagii sunt înverziți, iar dedesubt sunt zambile sălbatice. Da, este o priveliște minunată, dar mi-a fost arătată de prea multe ori. Prefer... „Șirul gândurilor i se întrerupse încercând să se hotărască ce preferă. „O plimbare cu mașina pe drumurile din Devon. Un drum cu serpentine printr-o mare de ciuboțica-cucului de un galben pal, delicat și fragil cu parfumul lor dulce, îmbietor, amăgitor, care reprezintă inconfundabilul miros al primăverii.

Aici nu se găsesc doar arbuști rari. Se observă și primăvara, și toamna, mici ciclame sălbatice, apoi șofranul de toamnă. E un loc frumos.”

Se întrebă cum erau oamenii care locuiau acum în Quarry

House. Le știa numele: un colonel ieșit la pensie și soția sa, dar, cu siguranță, Spence ar putea să-i povestească mai multe despre ei. Avea sentimentul că oricine era acum proprietarul nu o prețuia ca răposata doamnă Llewellyn-Smythe. Se ridică și o luă pe potecă. Era o potecă nivelată cu atenție, ușor de străbătut de o persoană în vârstă, fără trepte strâmte, obositoare, și la câte o cotitură se găsea câte o bancă aparent rustică, dar mai puțin rustică decât ai fi crezut. De fapt, unghiul pentru spate și pentru picioare era extrem de confortabil. Poirot se gândi: „Aș vrea să-l întâlnesc pe acest Michael Garfield. A făcut o treabă bună aici. Știe meserie, e un proiectant talentat, a ales oameni cu experiență pentru a-i îndeplini ordinele și am impresia că a reușit s-o facă pe patroană să creadă că planurile fuseseră în întregime ale ei. Dar nu cred că au fost doar ale ei. Majoritatea au fost ale lui. Da, mi-ar plăcea să-l cunosc. Dar mai e în casuță... Sau în bungalow-ul... Construit pentru el, bănuiesc...”

Privi uimit la mica depresiune ce se afla la picioarele sale, înconjurată de potecă până în partea cealaltă. Admiră un anume arbust cu crengi roșii și aurii care înfățișau ceva ce Poirot nu știa dacă într-adevăr se afla acolo sau era doar efectul unei umbre, al soarelui și al frunzelor.

„Oare ce văd? Se întrebă Poirot. E rezultatul unei vrăji? Ar putea fi. În locul ăsta, da. Văd o ființă umană?... Sau e... oare ce-o fi?” Mintea lui îl purta spre niște aventuri de acum mulți ani, pe care le botezase „Muncile lui Hercule”. De fapt, se gândi, nu se afla într-o grădină englezească. Avea o atmosferă aparte. Încercă să se concentreze. Magică, precum o vrajă, frumoasă, copleșitor de frumoasă, dar sălbatică. Dacă ai regiza o scenă de teatru, ai avea propriile nimfe, fauni, frumusețe grecească, și ai avea teamă. Da, se gândi el, în această grădină scufundată există teamă. Ce-a zis sora lui Spence? Ceva despre o crimă care a avut loc în cariera de piatră cu ani în urmă? Pietrele fuseseră pătate de sânge, și apoi crima fusese uitată, totul îngropat, venise Michael Garfield, proiectase și construisese o grădină de o frumusețe rară și o femeie mai în vârstă, care nu mai avea mulți ani de trăit, îi dăduse banii

pentru ea.

Acum văzu un tânăr stând de partea cealaltă a depresiunii, încadrat de frunze roșietice și aurii, un tânăr de o frumusețe ieșită din comun. Astăzi, oamenii nu se mai gândesc astfel la tineri. Se spune despre un tânăr că este sexy sau înnebunitor de atrăgător, iar aceste dovezi de prețuire sunt adesea justificabile. Un bărbat cu o față colțuroasă, un bărbat cu părul unsuros, nepieptănat, ale cărui trăsături sunt neobișnuite. Dacă spuneai, o spuneai apologetic, de parcă laudai niște calități de mult apuse. Fetele sexy nu-l mai doresc pe Orfeu cu lăuta sa, ci pe un cântăreț de muzică pop cu o voce răgușită, ochi expresivi și părul vâlvoi.

Poirot se ridică și merse de-a lungul potecii. Când ajunse de cealaltă parte, tânărul ieși dintre copaci să-l salute. Tinerețea părea că-l caracterizează, deși Poirot observă că nu era chiar așa de tânăr. Era trecut de treizeci de ani, se apropia de patruzeci. Avea un zâmbet foarte, foarte slab. Nu era un zâmbet de întâmpinare, ci mai degrabă unul de recunoaștere tacită. Era înalt, zvelt, cu trăsături de o mare perfecțiune pe care numai un sculptor antic le-ar fi putut realiza. Avea ochii negri, iar părul negru îi venea ca o scufie sau ca un coif din zale. Pentru o clipă, Poirot se gândi dacă el și acest bărbat nu se întâlneau în toiul unei repetiții pentru o reprezentație. „Dacă așa stau lucrurile, se gândi Poirot, uitându-se la galoșii săi, eu, vai de mine! Trebuie să mă duc la garderobieră să mă echipez cum se cuvine.”

— Poate că am încălcat proprietatea, începu. Dacă e așa, îmi cer scuze. Nu sunt de pe aici, am sosit ieri.

— Nu cred că se poate numi încălcare de domeniu. Vocea îi era foarte liniștită; era politicoasă, dar, curios, neinteresată, de parcă ar fi fost cu gândul undeva departe. Nu este chiar deschisă publicului, dar oamenii se mai plimbă pe aici. Bătrânul colonel Weston și soția lui nu se supără. S-ar supăra dacă s-ar produce vreo stricăciune, dar e puțin probabil.

— Nici o urmă de vandalism, remarcă Poirot, uitându-se în jurul lui. Nu se vede nimic nelalocul lui, nici măcar un coș pentru gunoaie. Asta e foarte neobișnuit, nu? Și pare părăsit...

Ciudat. Te-ai fi gândit ca pe aici să se plimbe îndrăgostiții.

— Îndrăgostiții nu vin pe aici, spuse tânărul. Se pare că dintr-un anumit motiv aduce ghinion.

— Sunteți cumva arhitectul? Sau mă înșel?

— Mă cheamă Michael Garfield, spuse tânărul.

— Mi-am închipuit eu, zise Poirot. Arată cu mâna în jurul lui. Dumneavoastră ați făcut totul?

— Da.

— Este foarte frumos. Cumva, ți se pare neobișnuit când ceva atât de frumos este construit, s-o spunem sincer, în această parte anostă a peisajului britanic. Vă felicit! Cred că sunteți mulțumit de ceea ce ați realizat.

— Mă întreb dacă cineva e vreodată mulțumit.

— Mi se pare că ați făcut-o pentru doamna Llewellyn-Smythe. Cred că nu mai este printre noi. Acum e un colonel și o doamnă Weston. Ei sunt proprietarii?

— Da. Au luat-o ieftin. Este o casă mare, masivă, greu de întreținut – nu e ceea ce îmi doresc majoritatea oamenilor. Mi-a lăsat-o moștenire.

— Și dumneavoastră ați vândut-o?

— Da, am vândut-o.

— Dar nu și Quarry Garden?

— Ba da. Am dat Quarry Garden împreună cu casa, practic le-am băgat-o pe gât, cum se spune.

— De ce? Se miră Poirot. Mi se pare interesant. Nu vă supărați dacă sunt puțin curios?

— Întrebările dumneavoastră nu sunt tocmai obișnuite.

— Nu întreb pentru fapte, ci pentru motive. De ce a făcut A așa și așa? De ce B a făcut altceva? De ce a fost comportamentul lui C diferit de cel al lui A și B?

— Ar trebui să stați de vorbă cu un specialist, răspunse Michael. E o problemă – sau cel puțin asta ni se spune astăzi – de gene sau de cromozomi. Aranjamentul, tiparul și altele.

— Tocmai ați spus că nu sunteți complet mulțumit fiindcă nimeni n-a fost vreodată. Cea care v-a angajat, patroana dumneavoastră, sau cum îi spuneți... A fost satisfăcută de această frumusețe?

— Până la un anumit punct. Am văzut asta. Era ușor de mulțumit.

— Asta pare puțin probabil. Am aflat că avea peste șaiszeci de ani. Șaiszeci și cinci cel puțin. Sunt oamenii de vârsta asta vreodată mulțumiți?

— Am asigurat-o că tot ceea ce realizasem era conform instrucțiunilor, imaginației și ideilor ei.

— Și așa a fost?

— Mă întrebați serios?

— Nu, spuse Poirot. Nu, sincer să fiu, nu.

— Pentru a avea succes în viață, zise Michael Garfield, trebuie să faci ceea ce-ți place, să-ți satisfaci înclinațiile artistice pe care le ai, dar trebuie să fii și negustor... Să-ți vinzi marfa. Altfel, ești obligat să îndeplinești ideile altora, într-o manieră care nu concordă cu cea personală. În general am pus în practică ideile mele și le-am vândut, le-am negociat, mai bine zis, cu clientul care m-a angajat să-i îndeplinesc planurile și intențiile sale. Nu e o metodă greu de învățat. Nu e o mare diferență între asta și a-i vinde unui copil ouă cu coajă roșie în loc de albă. Clientul trebuie asigurat că sunt cele mai bune, cele mai potrivite. Esența vieții la țară. Să spunem, preferințele pentru găini? Ouă maronii, de fermă, de la țară. Nu le vinzi dacă spui: „Sunt doar ouă. Există o singură diferență între ele: sunt proaspete sau nu”.

— Sunteți un tânăr neobișnuit, spuse Poirot. „Arogant”, adăugă în gând.

— Poate.

— Ați făcut aici un loc foarte frumos. Ați adăugat viziune pietrei brute, exploatate în interes industrial, fără grijă pentru ideea de frumos. V-ați folosit imaginația și ați pus-o în practică, reușind să adunați și banii necesari pentru acest demers. Vă felicit. Toată stima mea. Stima unui om în vârstă care se apropie de sfârșitul unei munci de-o viață.

— Dar, deocamdată, sunteți încă în activitate?

— Atunci știți cine sunt?

Poirot era extrem de încântat. Îi plăcea ca oamenii să-l recunoască. Se temea că în ziua de azi mulți nu mai puteau.

— Sunteți pe urma petelor de sânge. Prin locurile acestea deja se știe. E o comunitate mică, veștile circulă. O altă celebritate v-a adus aici.

— A, vă referiți la doamna Oliver.

— Ariadne Oliver. O autoare de bestselleruri. Oamenii vor să discute cu ea, să afle ce părere are despre grevele studențești, socialism, moda fetelor, libertatea sexuală și multe alte lucruri care n-o privesc.

— Da, da, deplorabil, zise Poirot. Am observat că nu învață multe de la doamna Oliver. Află doar că îi plac merele. Asta se știe de cel puțin douăzeci de ani, dar o tot repetă cu un zâmbet plăcut. Deși, acum mă tem că nu-i mai plac.

— Merele v-au adus aici, nu?

— Merele de la o petrecere de Halloween, răspunse Poirot. Ați fost la petrecere?

— Nu.

— Ați avut noroc.

— Noroc? Michael Garfield repetă cuvântul ușor surprins.

— Să te numeri printre invitații la o petrecere unde s-a petrecut o crimă nu este o experiență plăcută. Probabil n-ați avut de-a face cu așa ceva, dar credeți-mă că aveți noroc pentru că – Poirot își luă un aer aferat – il y a des ennuis, vous comprenez? Oamenii vor să afle ore, date, pun întrebări impertinente. O cunoșteți pe copilă?

— O, da. Familia Reynolds este foarte cunoscută prin părțile astea. Îi știu pe majoritatea celor care locuiesc pe aici. Ne știm cu toții, noi, cei din Woodleigh Common, deși într-o măsură diferită. Câteva intimități, câteva prietenii, simple cunoștințe și așa mai departe.

— Cum era Joyce?

— Era... Cum să vă spun?... Nu strălucea. Avea o voce cam neplăcută. Stridentă. Asta e tot ce îmi aduc aminte despre ea. Nu prea mă dau în vânt după copii. Cei mai mulți mă plictisesc. Joyce mă plictisea. Când vorbea, povestea numai despre ea.

— Nu vi se părea curioasă? Michael Garfield păru ușor surprins.

— Nu cred. Așa era?

— După părerea mea, oamenii care nu sunt curioși nu sunt uciși. Oamenii sunt uciși pentru bani, de teamă sau din dragoste. Ai de unde să alegi, dar ai nevoie de un punct de pornire... Se opri și se uită la ceas. Trebuie să plec. Am o întâlnire. Încă o dată, felicitările mele.

O luă pe drum în jos, pășind cu grijă pe potecă. Era bucuros că nu se încălțase cu pantofii strâmți de lac.

Michael Garfield nu era singura persoană cu care avea să se întâlnească în acea zi, în grădina scufundată. Când ajunsese jos, observă că trei poteci porneau în direcții diferite. La capătul celei din mijloc, stând pe un trunchi răsturnat de copac, îl aștepta o fetiță.

— Presupun că dumneavoastră sunteți domnul Poirot, nu-i așa?

Avea vocea limpede ca un clopoțel. Era o făptură delicată, încadrându-se de minune în grădina scufundată. O driadă sau un spiriduș.

— Așa mă cheamă, spuse Poirot.

— Am venit să vă văd, spuse fetița. Veniți să beți ceaiul cu noi, nu?

— Cu doamna Buder și cu doamna Oliver? Da.

— Exact, mămica și mătușa Ariadne. Adăugă oarecum severă: Ați întârziat.

— Îmi pare rău. M-am oprit să stau de vorbă cu cineva.

— Da, v-am văzut. Ați stat de vorbă cu Michael, nu?

— Îl cunoști?

— Sigur. Locuim aici de mult. Îi cunosc pe toți.

Poirot se întreba câți ani avea. O întrebă, iar ea îi răspunse:

— Doisprezece ani. La anul mă duc la o școală cu internat.

— Te bucuri sau îți pare rău?

— Nu știu ce să zic până nu ajung acolo. Nu cred că-mi mai place aici așa cum îmi plăcea înainte. Adăugă: Cred că ar fi bine să veniți cu mine, vă rog.

— Bineînțeles, bineînțeles. Îmi cer scuze pentru întârziere.

— O, nu contează.

— Cum te cheamă?

— Miranda.

— Ți se potrivește, spuse Poirot.

— Vă gândiți la Shakespeare?

— Da. L-ai studiat la școală?

— Da. Domnișoara Emlyn ne citește din el. Am rugat-o pe mama să-mi citească mai mult. Îmi place. Sună minunat. A brave new world⁶. Nu există așa ceva, nu-i așa?

— Nu crezi în ea?

— Dumneavoastră credeți?

— Întotdeauna există o lume minunată, spuse Poirot, dar numai pentru oamenii deosebiți. Cei norocoși. Cei care-și creează această lume în sufletul lor.

— O, înțeleg, spuse Miranda, cu un aer de parcă ar vedea asta cu cea mai mare ușurință, deși ceea ce putea să-și imagineze îi stârni curiozitatea lui Poirot. Se întoarse, o luă pe potecă și spuse: Pe aici, nu e departe. Putem intra prin gardul de la grădina noastră. Apoi privi peste umăr și arată cu degetul. Acolo, în mijloc, era fântâna.

— O fântână?

— Cu mulți ani în urmă. Cred că e încă acolo, sub arbuști, azalee și altele. Știți, a fost spartă. Oamenii au luat bucăți din ea, dar nimeni n-a construit una nouă.

— Păcat.

— Nu știu, nu sunt sigură. Vă plac fântânile?

— Ța dépend, spuse Poirot.

— Știu puțină franceză, recunosc Miranda. Înseamnă „depinde”, nu?

— Da, asta înseamnă. Pari foarte bine-crescută.

— Toată lumea e de părere că domnișoara Emlyn este o profesoară foarte bună. Este directoarea noastră. Este îngrozitor de severă și cam posacă, dar ne spune lucruri extraordinar de interesante.

— Atunci înseamnă că este într-adevăr o profesoară bună, zise Hercule Poirot. Cunoști locul ăsta foarte bine – se pare că știi toate potecile. Vii des aici?

— O, da, e unul dintre locurile mele preferate de plimbare. Când vin aici, nimeni nu știe unde sunt. Mă urc în copaci...

Stau pe ramuri și observ. Îmi place să privesc ce se întâmplă.

— Ce fel de lucruri?

— Cel mai adesea păsări și veverițe. Păsările sunt tare certărețe, nu? Nu ca în poezia în care se spune că „păsările în cuibușoarele lor se-mpacă”. Nu este adevărat, nu? Și mă mai uit și la veverițe.

— Și la oameni?

— Câteodată. Dar nu prea vin oameni pe aici.

— Mă întreb de ce?

— Cred că le e frică.

— De ce să le fie frică?

— Pentru că cineva a fost omorât aici cu mulți ani în urmă. Înainte să se construiască grădina. La origini a fost o carieră și apoi o balastieră sau ceva cu pietriș și acolo au găsit-o.

Credeți că este adevărată vechea zicală – „Te naști să fii spânzurat sau înecat”?

— În prezent nimeni nu se naște ca să fie spânzurat. În țara asta nimeni nu mai este spânzurat.

— Dar în alte țări sunt spânzurați. Îi spânzură pe străzi. Am citit în ziare.

— Aha. Crezi că e un lucru bun sau rău?

Răspunsul Mirandei nu fu strict la întrebare, dar lui Poirot i se păru mulțumitor.

— Joyce a fost înecată. Mămica n-a vrut să-mi spună, dar este o prostie, nu? Am doisprezece ani.

— Erai prietenă cu Joyce?

— Da. A fost, într-un fel, o prietenă foarte bună. Uneori îmi povestea lucruri interesante. Despre elefanți și rajahi. Odată a fost în India. Mi-ar plăcea să mă duc în India. Eu și Joyce ne spuneam toate secretele. Eu, spre deosebire de mămica, nu prea am ce să povestesc. Știți, mămica a fost în Grecia. Acolo s-a cunoscut cu mătușa Ariadne, dar pe mine nu m-a luat.

— Cine ți-a povestit despre Joyce?

— Doamna Perring, bucătăreasa noastră. Stătea de vorbă cu doamna Minden, care vine la curățenie. Cineva a ținut-o cu capul într-o găleată plină cu apă.

— Ai idee cine ar fi putut fi?

— Nu cred. Ele nu păreau să știe, dar, sincer, sunt cam prostuțe.

— Tu știi, Miranda?

— N-am fost acolo. Mă durea gâtul și aveam temperatură, așa că mămica nu m-a luat la petrecere. Dar cred că știi. Pentru că a fost înecată. De aceea v-am întrebat dacă oamenii se nasc ca să moară înecați. Trecem pe aici, prin gardul viu. Aveți grijă la haine.

Poirot o urmă. Intrarea prin gardul viu dinspre Quarry Garden era mai potrivită pentru silueta subțire de spiriduș a călăuzei sale...

— De fapt era chiar largă pentru ea. Oricum, fu grijulie cu Poirot, avertizându-l în legătură cu tufișurile cu spini și dând la o parte ceea ce se putea agăța de el. Ieșiră într-un loc din grădină aflat lângă un morman de bălegar și o luară pe după o construcție abandonată, având forma unui castravete, unde se aflau două tomberoane. De acolo, printr-o grădiniță cu trandafiri, se ajungea cu ușurință la bungalow. Miranda îl conduse printr-o ușă glisantă, anunțând cu modestia și mândria unui colecționar care tocmai procurase un specimen rar de cărăbuș.

— L-am adus.

— Miranda, doar nu l-ai adus prin gardul viu, nu? Trebuie să ocolești pe potecă, pe la intrarea laterală.

— Asta e drumul cel mai bun, spuse Miranda. Rapid și scurt.

— Și bănuiesc că mult mai neplăcut.

— Am uitat, zise doamna Oliver. V-am prezentat prietenei mele, doamna Butler, nu?

— Bineînțeles. La poștă.

Prezentarea respectivă fusese o chestiune de câteva momente, la o coadă în fața ghișeului. Acum, Poirot putea s-o studieze pe prietena doamnei Oliver mai îndeaproape, înainte nu remarcase decât o femeie subțire cu o eșarfă pe cap și un impermeabil. Judith Buder avea vreo treizeci și cinci de ani și, dacă fiica ei semăna cu o driadă sau o nimfă a pădurii, Judith aducea mai mult cu o ființă a apelor. Ar fi putut fi o fecioară a Rinului. Părul ei lung și blond îi atârna liber pe umeri, avea

trupul delicat, o față lungă cu obraji supti, ochi mari, verzi precum marea, tiviti cu gene lungi.

— Mă bucur nespuse că vă pot mulțumi cum se cuvine, Monsieur Poirot, spuse doamna Butler. A fost frumos din partea dumneavoastră să veniți aici, când v-a rugat Ariadne.

— Când prietena mea, doamna Oliver, mă roagă să fac ceva, întotdeauna trebuie să mă supun, răspunse Poirot.

— Ce prostie! Exclamă doamna Oliver.

— Ea e sigură, foarte sigură, că veți descoperi totul despre afacerea asta îngrijorătoare. Miranda, dragă, te duci până la bucătărie? Găsești plăcintele pe tava de deasupra cuptorului.

Miranda dispăru. Plecând, îi zâmbi mamei sale, cu un aer cunoscător, parcă spunând: „Mă îndepărtează pentru câteva momente.

— Am încercat să nu aflu, spuse mama Mirandei, despre lucrul îngrozitor care s-a petrecut, dar cred că de la bun început n-aveam șanse de reușită.

— Într-adevăr, admise Poirot. Nimic nu circulă mai repede într-o localitate decât o știre despre un dezastru, mai ales despre o nenorocire. Și oricum, adăugă el, nu poți trece prin viață fără să știi ce se întâmplă în jurul tău. Iar copiii par foarte atenți la lucrurile astea.

— Nu știi dacă Burns sau Sir Walter Scott a afirmat undeva: „Există un individ printre voi care ia notițe”, spuse doamna Oliver, și el știa cu siguranță despre ce vorbea.

— Joyce Reynold și-a notat, în mod sigur, ceea ce părea a fi o crimă, sugeră doamna Buder. E greu de crezut.

— Credeți că Joyce a observat?

— Adică să fi văzut așa ceva și să nu fi vorbit mai devreme despre asta? Nu prea-i stătea în fire.

— Primul lucru pe care toată lumea mi-l spune aici, zise Poirot pe un ton blând, este că Joyce Reynolds era o mincinoasă.

— E posibil ca un copil să inventeze ceva și apoi acest lucru să se adevărească, sublinie Judith Buder.

— Acesta reprezintă punctul central de unde pornim, spuse Poirot. Joyce Reynolds a fost, fără îndoială, ucisă.

— Și ați pornit. Probabil știți deja totul despre asta, comentă doamna Oliver.

— Madame, nu mă întrebați lucruri imposibile. Întotdeauna vă grăbiți.

— De ce nu? În ziua de azi nimeni n-ar obține nimic dacă nu s-ar grăbi.

Chiar atunci Miranda se întoarse cu un platou cu plăcinte.

— Să le pun aici? Cred că ați terminat de vorbit până acum, nu? Sau vreți să vă mai aduc ceva de la bucătărie?

O undă de ironie putea fi detectată în tonul ei. Doamna Butier luă un ceainic georgian din argint, deschise samovarul electric pe care îl stinsese înainte de a începe să fiarbă, îl turnă în ceainic și servi ceaiul. Miranda împărți plăcintele calde și sandviciuri cu castraveți cu o eleganță desăvârșită.

— Eu și Ariadne ne-am întâlnit în Grecia, spuse Judith.

— Am căzut în mare, povesti doamna Oliver, când ne întorceam de pe una dintre insule. Se stricase vremea, iar marinarii întotdeauna strigă „săriți” când pericolul nu este chiar atât de aproape, dar tu nu crezi că se poate întâmpla ceva, așa că oscilezi, îți pierzi calmul și sari când pare să se apropie, și, desigur, atunci se îndepărtează. Luă o pauză să-și tragă sufletul. Judith m-a pescuit și între noi s-a creat un fel de legătură, nu?

— Într-adevăr, așa e, recunosc doamna Butler. Unde mai pui că îmi place numele tău de botez. Ți se potrivește de minune.

— Da, cred că e un nume grecesc. Știi, e al meu, nu e un pseudonim literar. Dar n-am pățit niciodată nimic de genul Ariadnei. N-am fost abandonată pe o insulă grecească de către iubitul meu sau ceva asemănător.

Poirot își duse mâna la mustață pentru a ascunde zâmbetul, imaginându-și-o pe doamna Oliver în postura unei fecioare grecoice abandonate.

Nu putem trăi cu toții la înălțimea numelor noastre, spuse doamna Buder.

— Așa e. Nu mi te închipui tăindu-i capul iubitului tău. Așa s-a întâmplat cu Iudita și Olofern⁷, nu-i așa?

— A fost datoria ei patriotică, zise doamna Butler, pentru care, dacă-mi aduc bine aminte, a fost foarte lăudată și răsplătită.

— Nu-mi aduc prea bine aminte de Iudita și de Olofern. E o scriere apocrifă, nu? Dacă stai bine și te gândești, oamenii dau copiilor niște nume foarte ciudate... Cine a fost cel care a bătut niște cuie în capul cuiva? Iaela sau Sisera⁸. Niciodată nu-mi aduc aminte care e bărbatul și care e femeia. Cred că Iaela. Nu cred că a fost botezat vreun copil, Iaela.

— Ea i-a pus untul în față pe un platou regesc, spuse Miranda, oprindu-se să ia tava pentru ceai.

— Nu te uita la mine, i se adresă Judith Buder prietenei sale. N-am învățat-o eu apocrifa pe Miranda. Știe de la școală.

— Destul de neobișnuit pentru școlile de astăzi, nu crezi? Întrebă doamna Oliver. În schimb, le predau etica.

— Nu și doamna Emlyn, adăugă Miranda. Dânsa consideră că dacă ne ducem azi la biserică, auzim versiunea modernă a Bibliei care nu are nici o valoare literară. Ar trebui măcar să știm proza rafinată și versurile albe din versiunea autorizată. Mi-a plăcut foarte mult povestea cu Iaela și Sisera, adăugă ea. Nu e ceva ce m-aș fi gândit să fac, spuse meditativ. Mă refer la bătutul unui țăruș în capul cuiva când acesta doarme.

— Sper că nu, spuse mama ei.

— Și cum ai scăpa de dușmanii tăi, Miranda? Întrebă Poirot.

— Aș fi foarte amabilă, spuse Miranda pe un ton ușor contemplativ. Ar fi mai greu, dar prefer asta pentru că nu-mi place să rănesc oamenii. Aș folosi un drog care să-i eutanaseze. Ar adormi, ar visa frumos și nu s-ar mai trezi. Ridică niște cești și platoul pentru pâine și unt. Mami, le spăl eu, dacă vrei să-i arăți grădina domnului Poirot. Mai sunt câțiva trandafiri Queen Elizabeth la capătul aleii. Ieși din cameră ducând cu grijă tava de ceai.

— Miranda e un copil extraordinar, spuse doamna Oliver.

— Aveți o fiică foarte frumoasă, madame, zise Poirot.

— Da, acum este frumoasă. Dar nu știi cum vor arăta când vor crește mari. Se îngrașă și arată ca niște purceluși. Dar acum... Acum e precum o nimfă din pădure.

— Nu-i de mirare că îndrăgește Quarry Garden de lângă casă.

— Uneori îmi doresc să nu-i fi plăcut atât de mult. Începi să te neliniștești din cauza celor care răătăcesc prin locuri retrase, chiar dacă sunt persoane apropiate sau săteni. În ziua de azi toți se tem. De aceea... De aceea, Monsieur Poirot, trebuie să aflați de ce i s-a întâmplat această nenorocire lui Joyce. Pentru că până nu aflăm cine a fost nu ne vom simți în siguranță nici o clipă... Mă refer la copiii noștri. Ariadne, condu-l, te rog frumos, pe Monsieur Poirot în grădină. Vin și eu imediat.

Luă farfuria și cele două cești rămase și se duse în bucătărie. Poirot și doamna Oliver ieșiră prin ușa glisantă. Mica grădină arăta ca majoritatea grădinilor în prag de toamnă. Mai rămăseseră niște tulpini de splinuțe și margarete într-un colț și câțiva trandafiri Queen Elizabeth care își țineau mândri în sus capetele lor roz. Doamna Oliver se îndreptă repede spre o bancă de piatră, se așează și îi făcu semn lui Poirot să ia loc lângă ea.

— Zicea că o consideri pe Miranda o nimfa de pădure. Ce părere ai despre Judith?

— Cred că pe Judith ar fi trebuit s-o cheme Ondine, zise Poirot.

— Un spirit al apelor, da. Da, zici că de-abia a ieșit din Rin sau din mare, sau dintr-un lac de pădure. Părul ei arată de parcă a fost scufundat în apă. Cu toate astea, nu-i nimic ciudat sau smintit la ea, nu-i așa?

— Este o femeie încântătoare, spuse Poirot.

— Ce părere ai despre ea?

— Încă n-am avut timp să mă gândesc. Cred că este frumoasă și atrăgătoare, dar ceva o neliniștește.

— Da, cum să nu?

— Ceea ce aș vrea, madame, e să-mi spui ce știi sau ce părere ai despre ea.

— Ei bine, am ajuns s-o cunosc destul de bine în croazieră. Știi, poți să-ți mai faci doi-trei prieteni apropiați. Ceilalți îți plac, dar nu te mai deranjezi să-i mai vezi. Dar doi-trei, da.

Judith a fost una dintre persoanele pe care am vrut să le revăd.

— Nu o cunoșteai înainte de croazieră?

— Nu.

— Dar știi ceva despre ea?

— Doar lucruri obișnuite. E văduvă, zise doamna Oliver.

Soțul ei a murit de mult – era pilot. Și-a pierdut viața într-un accident de mașină. Un camion a virat de pe șoseaua principală din apropiere pe drumul de țară, într-o seară, sau ceva asemănător. Îmi imaginez că a lăsat-o fără nici un sfanț. A fost distrusă. Nu-i place să vorbească despre el.

— Miranda e singurul ei copil?

— Da. Judith lucrează ca secretară cu jumătate de normă, dar nu are o slujbă stabilă.

— Îi știa pe cei care locuiau la Quarry House?

— Pe bătrânul colonel și pe doamna Weston?

— Mă refer la fosta proprietară, doamna Llewellyn-Smythe.

— Cred că da. Parcă am auzit-o menționând numele asta.

Dar a murit acum vreo doi-trei ani, așa că nu se prea mai vorbește despre ea. Nu îți ajung cei vii? Întrebă doamna Oliver oarecum iritată.

— Sigur că nu, răspunse Poirot. Trebuie să-i cercetez și pe cei care au murit sau au dispărut.

— Cine a dispărut?

— Fata au pair, răspunse Poirot.

— Da, dar dispar mai mereu, nu-i așa? Întrebă doamna Oliver. Adică, vin pe aici, câștigă bani și apoi se duc direct la spital pentru că sunt însărcinate și au un copil pe care îl botează Auguste, sau Hans, sau Boris, sau vreun nume asemănător. Sau vin să se mărite, sau aleargă după vreun tânăr de care sunt îndrăgostite. N-o să-ți vină să crezi ce lucruri îmi povestesc prietenii! Fetele astea par a fi un dar ceresc pentru mamele epuizate și nu vrei niciodată să te desparți de ele, dar ori îți fură ciorapii... Ori sunt omorâte... Se opri. O! Exclamă.

— Nu-ți face griji, spuse Poirot. Se pare că nu există nici un motiv ca o fată au pair să fie ucisă... Dimpotrivă.

— Ce vrei să spui prin „dimpotrivă”? Nu are sens.

— Poate că nu. Și totuși...

Își scoase carnetul și notă ceva.

— Ce scrii acolo?

— Câteva lucruri care s-au petrecut în trecut.

— Trecutul pare să nu îți dea pace.

— Trecutul e tatăl prezentului, rosti Poirot pe un ton sentențios. Îi întinse carnetul. Vrei să vezi ce-am notat?

— Bineînțeles că vreau. S-ar putea să nu aibă nici un înțeles pentru mine. Lucrurile pe care dumneata le găsești importante și le notezi, mie nu îmi spun nimic.

Luă micul carnetel negru.

„Decese: doamna Llewellyn-Smythe (bogată). Janet White (profesoară). Funcționarul unor avocați – Înjunghiat, fost condamnat pentru fals.”

Dedesubt era scris: „Fata de la operă dispare”.

— Care fată de la operă?

— Este cuvântul folosit de prietena mea, sora lui Spence, pentru ceea ce noi doi numim o fată au pair.

— De ce o fi dispărut?

— Pentru că, probabil, era pe punctul de a da socoteală în fața justiției.

Poirot arată cu degetul spre următoarea însemnare. Cuvântul era simplu: „Fals”, urmat de două semne de întrebare.

— Fals? Se miră doamna Oliver. De ce fals?

— Asta am întrebat și eu. De ce fals?

— Ce fel de fals?

— Un testament a fost falsificat sau, mai bine zis, codicilul unui testament. Un testament în favoarea fetei au pair.

— Influență nefastă? Sugeră doamna Oliver.

— Falsul e ceva mult mai serios decât influența nefastă, zise Poirot.

— Nu văd ce legătură are asta cu uciderea biete Joyce.

— Nici eu, admise Poirot. Dar, de aceea e interesant.

— Care e următorul cuvânt? Nu pot să-l citesc.

— Elefanți”.

— Nu înțeleg legătura.

— S-ar putea să aibă, crede-mă, s-ar putea să aibă! Se ridică. Acum trebuie să plec. Te rog să mă scuzi față de gazda noastră pentru că am plecat fără să-mi iau rămas-bun. Mi-a făcut plăcere să le cunosc pe ea și pe fiica ei cea frumoasă și deosebită. Spune-i să aibă grijă de copil.

— Mama mi-a spus să nu mă joc niciodată cu copiii în pădure”, cită doamna Oliver. La revedere! Dacă îți place să fii misterios, bănuiesc că o să fii în continuare. Nici măcar nu mi-ai spus ce intenționezi să faci.

— Măine-dimineață am o întâlnire cu domnii Fullerton, Harrison și Leadbetter în Medchester.

— De ce?

— Să discutăm despre fals și alte probleme.

— Și apoi?

— Vreau să stau de vorbă cu anumiți oameni care au fost prezenți.

— La petrecere?

— Nu... la pregătirile pentru petrecere.

Capitolul 12

Sediul firmei avocaților Fullerton, Harrison și Leadbetter era tipic pentru o astfel de instituție cu tradiție și foarte respectabilă. Timpul lăsase urme vizibile. Nu mai existau Harrisoni și nici Leadbetteri. Era un domn Atkinson, un tânăr domn Cole și, încă prezent, domnul Jeremy Fullerton, partenerul senior.

Un bărbat subțire, acest domn Fullerton, cu o față impasibilă, o voce uscată de avocat și ochi neobișnuit de perspicace, își ținea mâna pe o foaie de hârtie cu câteva cuvinte pe care tocmai le citise. Le mai citi o dată pentru a se asigura că înțelesese sensul lor. Apoi privi spre omul care îi fusese prezentat.

— Monsieur Hercule Poirot?

Își făcu o părere despre vizitator. Un bărbat mai în vârstă, străin, îmbrăcat foarte spilcuit, încălțat cu pantofi de lac care îi erau – ghici domnul Fullerton dintr-o privire – prea strâmți. Semne vagi de durere îi apăreau deja la colțurile ochilor. Un dandy, un filfizon, un străin recomandat, dintre toți oamenii,

de către inspectorul Henry Raglan de la Divizia de Investigații Criminalistice și, de asemenea, de comisarul Spence (pensionar) de la Scodand Yard.

— Comisarul Spence, ei? Murmură domnul Fullerton. Fullerton îl cunoștea pe Spence. Un bărbat care făcuse treabă bună la vremea sa, fusese foarte apreciat de superiori. Amintiri vagi îi trecură prin minte. Un caz remarcabil, mai deosebit decât păruse, un caz clar și limpede. Desigur! Își aduse aminte că nepotul său, Robert, avusese de-a face cu el, fusese avocat. Un ucigaș psihopat, un om care nu se sinchisea să încerce să se apere, un om care voia cu tot dinadinsul să fie spânzurat (căci pe atunci îi spânzurau). Nu se dădeau cincisprezece ani sau un număr indefinit de ani în închisoare. Nu. Primeai pedeapsa capitală... Păcat că s-a renunțat la ea, așa se gândea cu răceală domnul Fullerton. Tinerii infractori din ziua de azi cred că nu riscă prea mult dacă atacul se soldează cu moartea cuiva. După ce ai omorât victima, nu mai rămâne nici un martor care să te identifice.

Spence condusesese ancheta, un tip calm, tenace, care insistase tot timpul că nu acela era făptașul. Și, într-adevăr, nu îl prinseseră pe vinovat, iar persoana care descoperise că prinseseră pe cine nu trebuia era un fel de amator, un străin. Un detectiv pensionat din poliția belgiană. Mai tânăr pe atunci. Acum probabil senil, reflectă domnul Fullerton, dar totuși, trebuia să fie prudent. I se cereau informații, informații care, până la urmă, n-ar fi reprezentat o greșală să le ofere, din moment ce nu vedea în ce măsură informațiile sale puteau fi de folos în această anchetă – uciderea unui copil.

Domnul Fullerton se gândea că și-ar fi putut face o idee despre cel care comisese crima, dar nu era atât de sigur pe cât ar fi vrut, deoarece erau cel puțin trei suspecți în acest caz. Oricare dintre cei trei tineri iresponsabili ar fi putut fi făptașul. Cuvintele i se învălmășeau prin minte. Retardați mintal. Examen psihiatric. Așa s-ar fi terminat întreaga afacere, fără îndoială. Cu toate astea, să îneci un copil la o petrecere – asta era cu totul altceva față de nenumărații școlari care nu ajungeau acasă, care acceptaseră să se urce

într-o mașină străină, deși fuseseră avertizați de nenumărate ori să refuze, care fuseseră găsiți într-un crâng din apropiere sau într-o carieră de piatră. O carieră de piatră... Când se întâmplase asta? Acum mulți, mulți ani. Toate astea îi luară câteva minute după care domnul Fullerton tuși ușor astmatic și spuse:

— Monsieur Hercule Poirot, cu ce vă pot ajuta? Cred că e în legătură cu fetița asta, Joyce Reynolds. Urâtă treabă, foarte urâtă. Nu prea văd eu ce v-aș fi de folos. Știu doar câteva lucruri.

— Dar, mi s-a spus că sunteți avocatul familiei Drake.

— O, da, da. Hugo Drake, sărmanul băiat. Un tip foarte amabil. Îi cunosc de ani de zile, încă de când au cumpărat Apple Trees și s-au mutat aici. Trist, poliomielită... A luat-o când se aflau în vacanță, în străinătate. Din punct de vedere mintal, nu avea nimic. E trist când i se întâmplă unui bărbat care a dus o viață sportivă, care era bun la jocuri și câte altele. Da, e dureros să știi că ai rămas invalid pe viață.

— Din câte știu, v-ați ocupat și de problemele juridice ale doamnei Llewellyn-Smythe.

— Mătușa, da. O femeie într-adevăr remarcabilă. S-a stabilit aici după ce a început să aibă probleme cu sănătatea, pentru a fi mai aproape de nepot și de soția acestuia. A cumpărat casa aia albă cât un elefant, Quarry House. A plătit mai mult decât făcea, dar banii nu o interesau. Era foarte bogată. Putea să găsească una mult mai plăcută, dar cariera de piatră o fascina. A angajat un arhitect peisagist, un foarte bun profesionist. Un flăcău frumos, cu părul lung, dar care știa ce face. A dat lovitura cu grădina din carieră. Și-a făcut o reputație, a apărut în revista Homes and Gardens. Da, doamna Llewellyn-Smythe se pricepea să-și aleagă oamenii. Nu a fost vorba de un tânăr frumos care i-a devenit protégé. Unele femei mai în vârstă se prostesc, dar acest flăcău e deștept și printre cei mai buni din breasla sa. Doamna Llewellyn-Smythe a murit acum aproape doi ani.

— Subit.

Fullerton îl privi pătrunzător pe Poirot.

— Nu, n-aș zice chiar asta. Avea probleme cu inima și doctorii i-au recomandat să nu facă efort, dar era genul de femeie căreia nu-i puteai impune nimic. Nu era ipohondră. Tuși și continuă: Dar se pare că ne îndepărtăm de la subiectul pentru care ați venit să stați de vorbă cu mine.

— Nu chiar, spuse Poirot, deși mi-ar plăcea, dacă îmi permiteți, să vă întreb câteva lucruri despre o chestiune cu totul diferită. Câteva informații despre unul dintre angajații dumneavoastră, pe nume Lesley Ferrier.

Domnul Fullerton îl privi oarecum surprins.

— Lesley Ferrier? Să văd. Știți, aproape îi uitasem numele. Da, da, desigur. Cel care a fost înjunghiat, nu-i așa?

— Acesta e omul la care mă refer.

— Nu cred că vă pot povesti prea multe despre el. S-a întâmplat cu ceva timp în urmă. A fost înjunghiat într-o seară lângă Green Swan. Nimeni n-a fost arestat. Îndrăznesc să spun că poliția bănuia cine o făcuse, dar n-au fost găsite probe.

— Motivul a fost unul sentimental? Întrebă Poirot.

— O, da, sunt aproape sigur. Din gelozie. Se încurcase cu. O femeie măritată. Soțul ei avea o cârciumă. Green Swan, în Woodleigh Common. Un local fără pretenții. Apoi, se pare că tânărul Lesley a început să curteze o altă fată... Sau mai multe, așa se spunea. Era genul căruia îi plăceau fetele. A intrat în bucluc o dată sau de două ori.

— Erați mulțumit de el ca angajat?

— L-aș descrie mai degrabă ca pe unul satisfăcător. Avea calitățile lui. Știa cum să se poarte cu clienții și se pregătea cu conștiinciozitate, numai dacă ar fi dat mai multă atenție poziției pe care o deținea și dacă ar fi ținut mai mult la felul cum se comporta... ar fi fost de preferat să nu se încurce cu fetele, una după alta, majoritatea îi erau inferioare ca poziție socială. A avut loc un scandal într-o seară la Green Swan, iar Lesley Ferrier a fost înjunghiat în drum spre casă.

— Să fi fost una dintre fete sau doamna Green Swan? Ce părere aveți?

— Nu e un caz în care să știi ceva precis. Cred că poliția a considerat că a fost vorba de gelozie... Dar... Ridică din

umeri.

— Dar nu sunteți sigur?

— O, se mai întâmplă, spuse domnul Fullerton. „Nici iadul nu e atât de furios ca o femeie umilită”.⁹ Citatul ăsta se aude mereu la tribunal. Uneori este adevărat.

— Dar înțeleg că dumneavoastră personal nu sunteți absolut sigur că așa se prezintă situația în acest caz.

— Păi, aș fi vrut mai multe dovezi. Și cei de la poliție ar fi preferat mai multe dovezi, dar cred că procurorul a lăsat-o baltă.

— Ar fi putut fi cu totul altceva?

— O, da. Sunt mai multe teorii. Ferrier nu era o fire prea stabilă. Bine-crescut. O mamă drăguță – văduvă. Tatăl nu prea de soi. A scăpat la mustață din câteva încurcături. Mare ghinion pe soția lui. Tânărul nostru îi semăna în unele privințe tatălui. A avut de-a face o dată sau de două ori cu un grup cam suspect. I-am acordat totuși încredere. Era încă tânăr, dar l-am avertizat că se înhăita cu cine nu trebuia. Cu oameni implicați îndeaproape în tranzacții dubioase la limita legii. Sincer să fiu, dacă nu era mama sa, nu l-aș fi ținut. Era tânăr, capabil, i-am dat un avertisment sau două, sperând să-și facă efectul, dar sunt atât de multe tentații în ziua de azi. Și au tot crescut în ultimii zece ani.

— Credeți că cineva l-a șantajat cu ceva?

— E foarte posibil. Grupările astea, bande este un cuvânt cam melodramatic... Îți asumi un anumit risc când intri în ele. Dacă ți se năzare să te retragi, atunci un cuțit înfipt în spate nu e ceva neobișnuit.

— N-a existat nici un martor?

— Nu. Nimeni n-a văzut nimic. Sigur că nu. Oricine a acceptat s-o facă și-ar fi aranjat totul. Un alibi la ora și la locul potrivit etc.

— Cineva ar fi putut să vadă. Cineva la care nu s-ar fi așteptat nimeni. Un copil, de exemplu.

— În toiul nopții? Pe lângă Green Swan? Nu e o idee credibilă, Monsieur Poirot.

— Un copil, insistă Poirot, care ar putea să-și amintească. Un

copil care se întorcea acasă de la o prietenă. Poate că era aproape de casa ei. Ar fi putut merge pe o potecă și să fi văzut ceva prin gardul viu.

— Zău, Monsieur Poirot, ce imaginație aveți! Ceea ce-mi spuneți mi se pare puțin probabil.

— Mie nu mi se pare imposibil. Copiii văd multe lucruri. Îi găsești pe unde nu te aștepți.

— Dar, cu siguranță, când ajung acasă povestesc tot ce au văzut.

— Poate că nu, îl contrazise Poirot. Poate că nu au fost siguri de ceea ce au văzut. Mai ales dacă ceea ce au văzut i-a speriat puțin. Copiii nu se duc întotdeauna acasă și povestesc un accident de pe stradă sau vreo scenă neașteptată de violență la care au asistat. Copiii își păstrează secretele foarte bine. Le păstrează și se gândesc la ele. Câteodată le place să știe un secret pe care-l țin doar pentru ei.

— Le-ar povesti mamelor lor, insistă domnul Fullerton.

— Nu sunt sigur de asta, zise Poirot. Din experiență am învățat că sunt foarte multe lucruri pe care copiii nu le spun mamelor lor.

— Pot să știu de ce vă interesează așa de mult cazul lui Lesley Ferrier? Regretabila moarte violentă a unui tânăr, cum, din păcate, sunt multe altele printre noi.

— Nu știam nimic despre el. Dar voiam să aflu ceva despre el pentru că moartea lui violentă a survenit nu cu mulți ani în urmă. Asta m-ar interesa.

— Știți, domnule Poirot, îi spuse domnul Fullerton, ușor provocator, nu înțeleg de ce ați venit la mine și ce anume vă interesează? Doar nu credeți că există vreo legătură între moartea lui Joyce Reynolds și cea a unui tânăr promițător, implicat în vagi activități infracționale, care a murit acum câțiva ani.

— Putem bănui orice, spuse Poirot. Trebuie să cercetăm mai îndeaproape.

— Scuzați-mă, dar lucrul de care ai nevoie în orice crimă este dovada.

— Probabil că ați aflat că fetița moartă, Joyce, a fost auzită

de mai mulți martori spunând că ea, cu propriii ochi, văzuse o crimă.

— Într-un loc ca acesta, spuse Fullerton, auzi de obicei orice zvon care circulă. Dacă îmi permiteți să adaug, îl auzi într-o formă atât de exagerată, încât nu îți vine să crezi.

— Și asta, admise Poirot, este adevărat. Joyce avea treisprezece ani. O copilă de nouă ani și-ar fi amintit de ceea ce a văzut – un accident cu fugă de la locul faptei, o luptă sau o încăierare cu cuțite într-o noapte, sau o profesoară strangulată – toate aceste lucruri și-ar lăsa amprenta asupra unei copile, despre care aceasta nu ar vrea să vorbească, fiind nesigură de ceea ce a văzut, dar la care s-ar putea gândi. Posibil să fi uitat de asta până când s-a întâmplat ceva ce i-a adus aminte. Sunteți de acord că așa s-o fi petrecut?

— O, da, da, dar... Mi se pare o supoziție extrem de fantezistă.

— Din câte am înțeles, a mai dispărut de aici și o fată străină. O chema Olga sau Sonia... Nu sunt sigur de numele ei de familie.

— Da, într-adevăr. Olga Seminoff.

— O persoană nu prea de încredere?

— Nu.

— A fost însoțitoarea sau infirmiera doamnei Llewellyn-Smythe, nu? Cea pe care tocmai mi-ați descris-o? Mătușa doamnei Drake...

— Da. A avut mai multe fete în slujba ei – și alte două fete străine; cu una s-a certat aproape imediat și încă una care era drăguță, dar îngrozitor de proastă. Doamna Llewellyn-Smythe nu prea-i înghițea pe proști. Olga, ultima ei achiziție, părea să-i convină foarte mult. Nu era, dacă-mi aduc bine aminte, o fată prea frumoasă. Era scundă, cam îndesată, încăpățânată, iar vecinii nu prea o înghițeau.

— Dar doamna Llewellyn-Smythe o plăcea, sugeră Poirot.

— Se atașase foarte mult de ea, așa se părea la un moment dat.

— Da, într-adevăr.

Sunt conștient că nu vă spun ceva ce nu știți deja, comentă

domnul Fullerton. Chestiile astea circulă ca vântul.

— Am înțeles că doamna Llewellyn-Smythe i-a lăsat o sumă foarte mare de bani acelei fete.

— A fost ceva foarte surprinzător, povesti domnul Fullerton. Doamna Llewellyn-Smythe nu-și schimbase de mulți ani dispozițiile testamentare, cu excepția adăugării unor donații sau schimbării vreunui destinatar, ca urmare a decesului acestuia. Cred că vă spun ceva ce deja știți, dacă vă interesează problema. Mare parte a averii o lăsase întotdeauna nepotului ei, Hugo Drake, și soției acestuia, care îi era vară primară și deci tot o nepoată a doamnei Llewellyn-Smythe. Dacă unul din ei ar fi murit înaintea ei, banii i-ar fi revenit supraviețuitorului. Sume destul de importante le-a lăsat unor instituții de binefacere și unor servitori. Dar ceea ce s-a dovedit a fi dispoziția finală în privința averii sale a fost întocmită cu vreo trei săptămâni înainte de a muri, dar nu a fost, ca până atunci, redactată de firma noastră. Era un codicil scris de mâna ei. Includea o donație, două – nu așa de multe ca înainte – vechii angajați nu mai primeau nimic, iar restul uriașei sale averi îi rămânea Olgăi Seminoff drept recunoștință pentru devotamentul și afecțiunea arătate. O dispoziție șocantă, în totală contradicție cu tot ceea ce făcuse vreodată doamna Llewellyn-Smythe.

— Și apoi?

— Presupun că ați auzit mai mult sau mai puțin ce s-a întâmplat. Dovezile găsite de experții grafologi au stabilit că acel codicil era un fals. Semăna foarte vag cu scrisul doamnei Llewellyn-Smythe. Doamnei Smythe nu îi plăcea să bată la mașină, așa că Olga îi redacta mai mereu scrisorile personale până într-acolo încât îi imita scrisul stăpânei... Uneori chiar și semnătura. Dobândise multă experiență în afacerea asta. Se pare că atunci când doamna Llewellyn-Smythe a murit, fata s-a gândit că era destul de capabilă să-i imite scrisul stăpânei sale. Dar astfel de lucruri nu țin când vine vorba de experți. Nu, nu țin deloc.

— Atunci au început demersurile pentru contestarea documentului?

— Da. Bineînțeles că au fost obișnuitele amânări legale înainte de începerea procesului. În această perioadă domnișoara și-a pierdut calmul și, așa cum ați spus mai devreme... A dispărut.

Capitolul 13

După ce Hercule Poirot plecă, Jeremy Fullerton rămase la birou bătând ușor darabana. Privea în gol, pierdut în gânduri.

Luă un document și își aruncă ochii peste el, dar fără să se poată concentra. Soneria discretă a telefonului îl sili să ridice receptorul.

— Da, domnișoară Miles?

— A venit domnul Holden.

— Da, da, cred că era programat acum trei sferturi de oră. Și-a motivat întârzierea?... Da, da, înțeleg. Cam aceeași scuză ca data trecută. Te rog să-i spui că m-am întâlnit cu un alt client și acum nu mai am timp suficient. Programează-l, te rog, săptămâna viitoare. Nu e posibil să continuăm așa.

— Da, domnule Fullerton.

Închise telefonul și se uită gânditor la documentul din față sa. Tot nu-l citea. Se gândea la lucruri din trecut. Acum doi ani... Aproape doi ani... Și omulețul acesta ciudat de azidimineață cu pantofii lui de lac și cu mustața mare îi aduse aminte, cu toate întrebările alea pe care le punea.

Acum își aducea aminte de o discuție purtată în urmă cu doi ani.

Vedea din nou, stând pe scaunul din față lui, o fată scundă, grăsuță – pielea măslinie, gura de un roșu-închis, pomeții proeminenți și ferocitatea din ochii ei albaștri care îi priveau pe ai lui pe sub sprâncenele stufoase. O față pasională, o față plină de vitalitate, care cunoscuse suferința... Care suferise dintotdeauna... Dar care nu o acceptase niciodată. Tipul de femeie care lupta și protesta până la capăt. Unde era acum? Se întrebă. Într-un fel sau altul reușise... Ce reușise de fapt? Cine o ajutase? O ajutase cineva? Cineva trebuie s-o fi făcut.

Bănuia că se întorsese în vreun loc lovit de nenorociri din Europa Centrală, de unde provenea, unde îi era locul, unde fusese obligată să se ducă, fiindcă n-avea încotro, căci altfel și-

ar fi pierdut libertatea.

Jeremy Fullerton era un partizan al ideii de justiție. Credea în lege, îi disprețuia pe mulți dintre magistrații din ziua de azi care dădeau verdicte ușoare, care acceptau ideea de nevoi scolastice. Studenții care furau cărți, tinere căsătorite care devalizau supermarketurile, fete care șterpeleau bani de la patronii lor, băieți care distrugeau cabinele telefonice, niciunul dintre aceștia avea nevoi stringente, nu se afla la ananghie, niciunul nu era disperat, majoritatea erau de fapt prea răsfățați deoarece așa fuseseră crescuți și credeau că tot ceea ce nu-și permiteau să cumpere li se cuvenea. Pe lângă credința sa de nezdruccinat în puterea justiției, domnul Fullerton era un om plin de compasiune. Îi părea rău de oameni. Îi părea rău de Olga Seminoff, deși nu fusese foarte mișcat de argumentele înflăcărâte pe care i le prezentase.

— Am venit să mă ajutați. Am crezut că mă veți ajuta. Ați fost bun anul trecut. M-ați ajutat cu formularele ca să mai pot rămâne încă un an în Anglia. Așa mi s-a spus: „Nu trebuie să răspunzi la nici o întrebare dacă nu vrei. Te poate reprezenta un avocat”. Așa că am venit la dumneavoastră.

— Circumstanțele pe care le-ați invocat – și domnul Fullerton își aminti cât de distant și de rece rostise cuvintele acelea, mai distant și mai rece din cauza compasiunii care se afla în spatele afirmației – nu se potrivesc. În acest caz nu pot acționa, legal, în numele dumneavoastră. Deja reprezintă familia Drake. După cum bine știți, am fost avocatul doamnei Llewellyn-Smythe.

— Dar ea a murit. Nu are nevoie de un avocat din moment ce e moartă.

— Ținea la dumneavoastră, spuse domnul Fullerton.

— Da, ținea la mine. De aceea vă spun. De aceea a vrut să-mi lase mie banii.

— Toată averea?

— De ce nu? De ce nu? Nu-i plăcea de rudele ei.

— Te înșeli. Ținea foarte mult la nepoata și la nepotul ei.

— Da, atunci poate ținea la domnul Drake, dar nu la doamna Drake. I se părea foarte nesuferită. Doamna Drake se amesteca

tot timpul. Nu o lăsa pe doamna Llewellyn-Smythe să facă ce îi plăcea. Nu o lăsa să mănânce ce îi plăcea.

— Este o femeie conștiincioasă și încerca să-și determine mătușa să țină cont de recomandările medicului referitoare la dietă și la prea multă oboseală, printre alte lucruri.

— Oamenii nu vor să asculte întotdeauna recomandările medicului. Lor nu le place ca rudele să se amestece. Le place să-și trăiască singuri viața, să facă tot ceea ce vor și să aibă ce doresc. Putea să aibă tot ce-și dorea! Putea să aibă cât de mult voia din orice. Era bogată... Bogată... Bogată și putea să facă ce voia cu banii ei. Domnul și doamna Drake au deja destul de mulți bani. Au o casă frumoasă, o mulțime de haine și două mașini. Sunt foarte înstăriți. De ce ar trebui să aibă și mai mult?

— Erau singurele ei rude în viață.

— Ea a vrut să-mi lase mie toți banii, li părea rău de mine. Știa prin ce am trecut. Știa despre tatăl meu că fusese arestat și dus undeva. Eu și mama nu l-am mai văzut niciodată. Și apoi de mama și felul cum a murit. Întreaga mea familie a murit. E îngrozitor tot ce am îndurat. Nu aveți idee ce înseamnă să trăiești într-un stat polițienesc, cum am trăit eu. Nu, nu, sunteți de partea politiei. Nu sunteți de partea mea.

— Nu, recunosc domnul Fullerton, nu sunt de partea ta. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce ți s-a întâmplat, dar tu ai intrat singură în acest bucluc.

— Nu e adevărat! Nu e adevărat că am făcut ceva ce nu trebuia. Ce am făcut? Am fost blândă cu ea, m-am purtat frumos. I-am adus o grămadă de lucruri pe care nu avea voie să le mănânce: ciocolată și unt. Tot timpul numai grăsimi vegetale! Nu-i plăceau. Voia unt, voia foarte mult unt.

— Nu e vorba doar de unt, spuse domnul Fullerton.

— Am avut grijă de ea, m-am purtat frumos. De aceea a fost recunoscătoare. Și apoi, după ce a murit, descopăr că din bunătate și afecțiune a lăsat o hârtie semnată prin care îmi ceda toată averea mie. Atunci, familia Drake a venit și mi-a spus că nu voi avea parte de ea. Spun tot felul de lucruri. Că am avut o influență negativă și multe alte lucruri mai grave.

Susțin că eu am scris singură testamentul. Asta-i o prostie. Ea l-a scris. Ea l-a scris. Și apoi m-a trimis afară din cameră. A chemat servitoarea și pe Jim, grădinarul, ca să semneze ei documentul, nu eu, deoarece eu urmam să primesc banii. De ce să nu am parte și eu de puțin noroc în viață, de puțină fericire? De ce să nu-i primesc eu? Părea așa de frumos. Tot ce am plănuit să fac de când am aflat!

— Nici nu mă îndoiesc, da, nici nu mă îndoiesc.

— De ce să nu-mi fac planuri? De ce să nu mă bucur? O să fiu fericită și bogată și o să-mi cumpăr tot ce-mi doresc. Cu ce am greșit? Cu nimic, cu nimic, vă spun, cu nimic.

— Am încercat să îți explic, zise domnul Fullerton.

— Că sunt numai minciuni. Spuneți că eu mint, că eu singură am scris documentul. Nu l-am scris eu. Ea l-a scris. Nimeni nu poate spune altceva.

— Unii oameni spun o mulțime de lucruri, adăugă domnul Fullerton. Ascultă-mă. Nu mai protesta și ascultă-mă. Nu-i așa că e adevărat că doamna Llewellyn-Smythe te ruga să-i imiți scrisul cât mai bine cu putință când îi redactai scrisorile? Asta din cauza prejudecății că a dactilografia scrisorile către prieteni sau către persoanele apropiate ar fi un gest nepoliticos. E o moștenire a epocii victoriene. În ziua de azi nimănui nu-i mai pasă dacă primește scrisori scrise de mână sau bătute la mașină. Dar pentru doamna Llewellyn-Smythe era un semn al lipsei de respect. Înțelegi ce spun?

— Da, înțeleg. Asta îmi cerea. Îmi spunea: „Acum, Olga, răspunzi la aceste patru scrisori așa cum ți-am dictat și ai notat. Dar le scrii de mână, în așa fel încât să pară scrisul meu”. Și m-a pus să exersezi să-i imit scrisul și să observ cum îl face pe „a”, pe „b”, pe „l” și toate celelalte litere. „Atât timp cât seamănă cu scrisul meu, atunci merge și apoi poți să mă semnezi, așa obișnuia să spună. Dar nu vreau ca lumea să creadă că nu mai sunt în stare să-mi scriu propriile scrisori. Deși, după cum știi, încheietura mă doare tot mai rău, din cauza reumatismului, și mi-e tot mai greu, dar nu vreau ca scrisorile mele personale să fie bătute la mașină.”

— Puteai să le fi scris cu scrisul tău obișnuit, spuse domnul

Fullerton, și să fi adăugat la sfârșit „prin secretară” sau cu inițialele ei dacă doreai.

— Nu voia să fac așa ceva. Voia să se creadă că ea le scrisese singură.

Și asta, se gândi domnul Fullerton, putea fi foarte adevărat, îi stătea în fire lui Louise Llewellyn-Smythe. Îi repugna profund faptul că nu mai putea face lucrurile ca odinioară, că nu mai făcea plimbări lungi, nu mai urca dealurile iute sau că n-o mai ajutau mâinile, în special cea dreaptă. Voia să poată spune: „Mă simt perfect, foarte bine și nu există ceva ce n-aș putea face dacă îmi pun mintea”. Da, ceea ce îi povestea Olga acum era foarte adevărat, și acesta a fost unul dintre motivele pentru care codicilul de la ultimul testament întocmit și semnat de Louise Llewellyn-Smythe fusese acceptat la început fără să trezească suspiciuni. Domnul Fullerton își aduse aminte că în biroul lui apăruseră primele suspiciuni fiindcă atât el, cât și partenerul său îi cunoșteau foarte bine scrisul doamnei Llewellyn-Smythe. Tânărul Cole fusese cel care observase.

— Știți, nu-mi vine să cred că Louise Llewellyn-Smythe a scris codicilul acela. Știu că avea artrită, dar priviți aceste specimene cu scrisul ei pe care le-am adus, ca să vă arăt! E ceva suspect cu acel codicil.

Domnul Fullerton fusese de acord că era ceva în neregulă. Aveau să ceară avizul experților în această problemă. Răspunsul fusese categoric. Opiniile diferiților experți consultați coincideau. Codicilul nu fusese scris de Louise Llewellyn-Smythe.

Dacă Olga n-ar fi fost atât de lacomă, se gândi domnul Fullerton, dacă s-ar fi mulțumit să scrie un codicil începând tot așa: „Pentru grija, afecțiunea și bunătatea fără margini de care a dat dovadă îmi las... „ Așa începea, așa ar fi putut începe și, dacă ar fi continuat specificând o sumă frumoasă de bani, lăsată devotatei fete au pair, rudele ar fi fost de acord fără discuții. Dar să elimini complet rudele, nepotul care fusese beneficiarul averii în ultimele patru testamente întocmite de-a lungul unei perioade de aproape douăzeci de ani, să lași toată

averea unei străine, Olga Seminoff – asta nu-i stătea în fire Louisei Llewellyn-Smythe. De fapt, o acțiune injustiție împotriva influenței negative ar fi afectat, oricum, documentul. Nu. Această față înfierbântată, pasională fusese lacomă. Probabil doamna Llewellyn-Smythe îi mărturisise că îi lasă niște bani pentru bunătatea și atenția ei, fiindcă bătrâna doamnă începea să țină la fata asta care îi îndeplinea orice poftă, care făcea tot ce-i spunea. Această promisiune îi deschisese o perspectivă Olgăi. Urma să aibă totul. Bătrâna doamnă trebuia să-i lase ei totul și ea avea să aibă toți banii. Toți banii, casa, hainele și bijuteriile. Totul. O fată lacomă. Și acum venise timpul să plătească.

Iar domnul Fullerton, împotriva voinței sale, împotriva instinctelor sale de avocat și a multor alte lucruri, simțise compasiune față de ea. Li părea foarte rău. Suferise de când era mică, cunoscuse rigorile unui stat polițienesc, își pierduse părinții, un frate și o soră, știa ce înseamnă nedreptatea și teama, și în interiorul ei se dezvoltase o trăsătură de caracter cu care, fără îndoială, se născuse, dar care până atunci nu putuse să și-o satisfacă. Se transformase într-o lăcomie pătimășă, copilărească.

— Toată lumea e împotriva mea, spuse Olga. Toată lumea. Sunteți cu toții împotriva mea. Nu sunteți cinstiți pentru că sunt străină, pentru că nu m-am născut în această țară, nu știu ce să spun sau ce să fac. Ce pot să fac? De ce nu îmi spuneți ce pot să fac?

— Deoarece nu prea cred că poți face ceva, îi replicase domnul Fullerton, cea mai bună soluție e să mărturisești totul.

— Dacă voi spune ceea ce doriți va însemna să spun numai minciuni, nu adevărul. Ea a întocmit acel testament. Ea l-a scris. Mi-a spus să ies din cameră, în timp ce ceilalți îl semnavă.

— Sunt dovezi împotriva ta, oameni care susțin că doamna Llewellyn-Smythe, adesea, nu știa ce semnează. I se aduceau tot felul de documente și nu recitea întotdeauna ceea ce i se dădea să semneze.

— Atunci nu știu ce spun.

Draga mea, continuă domnul Fullerton, norocul tău e că te

afli la prima abatere, că ești străină, că înțelegi limba engleză destul de rudimentar. În acest caz ai putea scăpa cu o sentință ușoară... Sau, dacă ai noroc, vei fi pusă sub supraveghere.

— O, vorbe! Nimic altceva decât vorbe. Voi fi trimisă la închisoare și nu mi se va mai da drumul niciodată.

— Acum spui prostii, îi zise domnul Fullerton.

— Ar fi mai bine să fug, să fug și să mă ascund ca să nu mă mai găsească nimeni.

— Odată ce s-a emis un mandat de arestare pe numele tău, vei fi găsită.

— Nu și dacă o fac repede, dacă plec imediat. Dacă cineva m-ar ajuta, aș putea pleca departe de Anglia. Pe un vas sau cu avionul. Aș putea găsi pe cineva care falsifică pașapoarte sau vize, sau ce e necesar. Cineva care ar face orice pentru mine. Am prieteni. Oameni care țin la mine. Unul care să mă ajute să dispar. De asta am nevoie. Mi-aș putea pune o perucă și aș merge în cârje.

— Ascultă, interveni domnul Fullerton pe un ton autoritar, îmi pare rău de dumneata. Te voi recomanda unui avocat care va face tot ce-i stă în puteri pentru binele tău. N-ai nici o șansă să dispari. Spui copilării.

— Am destui bani. I-am economisit. Și apoi adăugase: Ați încercat să fiți bun cu mine. Da, cred asta. Dar nu veți face nimic din cauza legii... A legii. Dar cineva mă va ajuta. Cineva o va face. Și o să plec undeva, unde nimeni nu mă va găsi niciodată.

Nimeni, se gândi domnul Fullerton, nu o găsisese. Se întreba... Da, se întreba unde era sau unde ar putea fi acum.

Capitolul 14

După ce i se deschise ușa la Apple Trees, Hercule Poirot fu condus în salon și i se spuse că doamna Drake va veni imediat.

Trecând prin hol, auzi zumzetul unor voci feminine în spatele a ceea ce i se păru a fi ușa de la sufragerie.

Poirot se îndreptă către fereastra salonului și privi grădina cocheta și îngrijită, bine întreținută de cineva priceput.

Margaretele de toamnă supraviețuiau încă în număr mare, legate strâns de bețe; nici crizantemele nu se ofiliseră. Mai

erau vreo doi trandafiri care înfruntau apropierea iernii.

Poirot nu remarcă deocamdată vreun semn care să indice implicarea unui arhitect peisagist. Doar atenție și convenționalism. Se întrebă dacă Michael Garfield nu era prea sofisticat pentru doamna Drake. Existau toate semnele că rămăsese o grădină de țară splendid îngrijită.

Ușa se deschise.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați, Monsieur Poirot, spuse doamna Drake.

De pe hol se auzea un zgomot din ce în ce mai slab de glasuri care își luau rămas-bun și se îndepărtau.

— Este vorba de Crăciunul de la biserică, îi explică doamna Drake. O întâlnire a comitetului de organizare și toate celelalte. Lucrurile astea durează mereu mai mult decât ar trebui. Întotdeauna se găsește cineva care să obiecteze sau să vină cu o idee bună – o idee bună este, de obicei, una imposibilă.

Se putea distinge o ușoară iritare în tonul ei. Poirot își imagina că Rowena Drake refuza lucrurile absurde cu fermitate. Înțelesese destul de bine din remarcile surorii lui Spence și din aluziile altor persoane că Rowena Drake avea genul acela de personalitate dominatoare, de la care toți se așteptau să conducă reprezentația, dar față de care nimeni nu simțea prea mare afecțiune în ciuda implicării ei. Își imagina, de asemenea, că această conștiinciozitate a ei nu fusese apreciată de o rudă mai în vârstă, cu care semăna la caracter. Doamna Llewellyn-Smythe, își zise el, se mutase aici pentru a fi mai aproape de nepot și de soția lui, iar aceasta din urmă încercase numaidecât să preia controlul asupra felului în care era îngrijită mătușa, atât cât îi permitea faptul că nu locuiau în aceeași casă. Doamna Llewellyn-Smythe își dăduse probabil seama că îi datora multe Rowenei, dar în același timp respingea atitudinea ei autoritară.

— Au plecat cu toții acum, spuse Rowena Drake, când auzi închizându-se ușa de pe hol. Cu ce vă pot fi de folos? Tot despre petrecerea aceea îngrozitoare? Aș vrea să n-o fi ținut niciodată aici. Dar nici o altă casă nu părea potrivită. Doamna Oliver stă tot la Judith Buder?

— Da. Cred că se întoarce la Londra într-o zi sau două. N-o cunoșteați de mai înainte?

— Nu. Îmi plac cărțile ei.

— Este considerată o scriitoare foarte bună, spuse Poirot.

— Ei bine, este într-adevăr o scriitoare excelentă. Fără nici o îndoială. Este și foarte amuzantă. Are vreo idee... În legătură cu persoana care a comis acel lucra îngrozitor?

— Nu cred. Dar dumneavoastră, madame?
— V-am spus deja. N-am nici cea mai mică idee.
— Spuneți asta și totuși... S-ar putea, nu-i așa? să vă fi format o oarecare idee, doar o idee. O supoziție. O idee posibilă...

— De ce credeți asta? Îl privi curioasă.
— Ați fi putut vedea ceva... Ceva mărunț, neimportant, dar care, reflectând la el, vi s-ar părea mult mai semnificativ decât la început.

— Trebuie să vă referiți la ceva, Monsieur Poirot, la vreun incident.

— Da, recunosc. Cineva mi-a spus ceva.
— Chiar? Cine anume?
— O domnișoară Whittaker, profesoară.
— A, da, desigur. Elizabeth Whittaker. E profesoară de matematică la The Elms, nu? Îmi aduc aminte că a fost la petrecere. A văzut ceva?

— Nu e vorba că a văzut ceva, ci mai degrabă i s-a părut că dumneavoastră ați văzut ceva.

Doamna Drake îl privi surprinsă și scutură din cap.

— Nu-mi aduc aminte să fi văzut ceva anume, zise Rowena Drake, dar nu se știe niciodată.

— Avea legătură cu o vază, îi explică Poirot. O vază cu flori.

— O vază cu flori? Îl privi mirată Rowena Drake. Apoi se luminează deodată la față. O, sigur, îmi aduc aminte. Da, era o vază mare cu crizanteme și frunze îngălbenite de toamnă pe masa de la cotitura scărilor. O vază foarte frumoasă din sticlă. Un cadou de nuntă. Frunzele stăteau să se scuture, ca și câteva flori. Îmi amintesc că am observat când am trecut pe hol... pe la sfârșitul petrecerii, dar nu sunt sigură..., m-am mirat de ce arătau așa și am urcat, mi-am băgat degetele și am descoperit că vreun idiot trebuie să fi uitat să pună apă în ea după ce a făcut aranjamentul. M-am înfuriat. Așa că m-am dus la baie și am umplut-o. Dar ce aș fi putut vedea la baie? Nu era nimeni acolo, sunt sigură. Cred că una sau două dintre fetele și băieții mai mari se... După cum spun americanii – „giugiuliseră” acolo în timpul petrecerii, dar nu era absolut nimeni atunci

când am intrat eu cu vaza.

— Nu, nu, nu mă refer la asta, interveni Poirot. Am înțeles că a avut loc un mic accident. V-a alunecat vaza din mână și s-a spart.

— A, da, recunosc Rowena. S-a făcut fărâme. M-am întristat foarte mult pentru că, așa cum v-am spus, a fost un cadou de nuntă și o vază perfectă pentru flori, destul de grea ca să susțină buchete mari de toamnă și alte lucruri de felul acesta. A fost o prostie din partea mea. Mi-au alunecat degetele, mi-a căzut din mână și s-a făcut praf pe pardoseala de jos. Elizabeth Whittaker stătea acolo. M-a ajutat să strâng bucățile și să mătur cioburile ca să nu calce nimeni pe ele. Le-am adunat într-un colț lângă pendulă, urmând să fie luate mai târziu. Îl privi întrebătoare pe Poirot. La incidentul acesta vă refereați?

— Da, răspunse Poirot. Doamna Whittaker se întreba cum de ați scăpat vaza. Credea că v-a speriat ceva.

— M-a speriat ceva? Rowena Drake îl privi, apoi se încruntă încercând să se concentreze. Nu, nu cred că m-am speriat deloc. Așa se mai întâmplă câteodată, să îți alunece lucruri din mână când speli vase. Cred că a fost din cauza oboselii. Mă simțeam obosită la ora aceea, cu pregătirile pentru petrecere, organizarea și toate celelalte. Aș spune că a mers foarte bine. A fost... Din neatenție și ceva ce nu poți evita din pricina oboselii.

— Sunteți sigură că nu v-a speriat nimic? N-ați văzut nimic ieșit din comun?

— Să văd? Unde? Jos, pe hol? N-am văzut nimic jos pe hol. Era gol în acel moment pentru că toți participau la Snapdragon, cu excepția, bineînțeles, a domnișoarei Whittaker. Nici măcar n-am observat-o până când nu a venit să mă ajute în timp ce alergam în jos.

— Ați zărit pe cineva ieșind pe ușa de la bibliotecă?

— Ușa de la bibliotecă... Înțeleg la ce vă referiți. Da, aș fi putut s-o văd. Se opri pentru mai mult timp, apoi îl privi în ochi pe Poirot. N-am văzut pe nimeni ieșind din bibliotecă... Absolut pe nimeni...

Poirot se îndoia. Felul în care rostise cuvintele îi întări convingerea că nu spunea adevărul, că, dimpotrivă, văzuse pe cineva sau ceva, poate ușa deschizându-se puțin atât cât să vadă pe cineva înăuntru. Dar nega cu tărie. De ce fusese așa de vehementă? Pentru că nu dorea să creadă că persoana pe care o văzuse avea ceva de-a face cu crima comisă de partea cealaltă a ușii? Cineva la care ținea, sau cineva – ceea ce părea mai plauzibil – pe care voia să-l protejeze. Cineva care probabil nu trecuse de vârsta copilăriei, cineva care nu era conștient de lucrul îngrozitor pe care tocmai îl săvârșise.

Poirot o considera o persoană dură, dar integră. Credea că era asemenea altor femei de genul acesta, magistrați sau femei care conduc consilii sau instituții de caritate ori interesate de ceea ce numesc „fapte bune”. Femei care credeau exagerat în circumstanțe atenuante, care, destul de ciudat, erau pregătite să găsească scuze tinerilor criminali. Un adolescent, o fată debilă mintal. Cineva care fusese – cum se zice – luat în evidență. Dacă acesta fusese tipul de persoană pe care o văzuse ieșind din bibliotecă, atunci, reflectă el, e posibil ca instinctul protector al Rowenei Drake să se fi declanșat. Nu era exclus ca, în ziua de azi, minorii să comită crime, chiar copiii. Copii de șapte sau de nouă ani. Și era adesea dificil să știi cum să procedezi cu acești tineri criminali care ajungeau în fața tribunalelor pentru minori. Se aduceau tot felul de scuze: familii destrămate, părinți neglijenți și iresponsabili, dar oamenii care le luau apărarea, în modul cel mai vehement, care încercau să le justifice acțiunile erau cei de tipul Rowenei Drake. O femeie autoritară și calculată, cu excepția acestor cazuri.

În ceea ce-l privea, Poirot nu era de acord. El se gândea, înainte de toate, la justiție. Era suspicios, dintotdeauna fusese suspicios pe cei miloși... Mai bine zis pe cei excesiv de miloși. Prea multă compasiune, așa cum știa atât din experiența sa din Belgia, cât și din această țară, conducea, adesea, la noi crime pradă cărora cădeau ființe nevinovate, care n-ar fi ajuns victime dacă justiția s-ar fi aflat pe primul loc, iar mila pe al doilea.

— Înțeleg, spuse Poirot, înțeleg.

— Nu credeți că e posibil ca domnișoara Whittaker să fi văzut pe cineva intrând în bibliotecă? Sugeră doamna Drake. Poirot păru interesat.

— Aha, credeți că ar fi putut fi așa?

— O iau ca pe o simplă posibilitate. Ar fi putut vedea pe cineva intrând în bibliotecă doar cu cinci minute mai devreme și, atunci când am scăpat vaza, să-i fi venit ideea că și eu aș fi zărit aceeași persoană. Poate că nu vrea să spună ceva care ar implica, pe nedrept, o persoană pe care doar a întrezărit-o, dar nu e sigură – un băiat văzut de la spate sau un tânăr.

— Nu credeți, madame, că a fost... Să zicem un copil... Un băiat sau o fată, doar un copil sau un adolescent? Să zicem că nu a fost niciunul dintre aceștia, dar nu considerați că este cel mai plauzibil ca acest tip de persoană să fi comis crima pe care o discutăm?

Femeia chibzui atent asupra acestei teorii, întorcând-o pe toate părțile.

— Da, spuse în cele din urmă, cred că da. Nu m-am gândit la asta până acum. Mi se pare că, de multe ori, în ziua de azi crimele sunt puse pe seama celor tineri. Oameni care nu prea știu ce fac, care vor să se răzbune prosteste, care au un instinct pentru distrugere. Chiar și cei care vandalizează cabine telefonice sau care taie pneurile de la mașini fac tot soiul de lucruri doar pentru a răni oamenii, pentru simplu fapt că urăsc... Nu pe cineva anume, ci întreaga lume. E un fel de simptom al vârstei. Deci, atunci când un copil este înecat la o petrecere, aparent fără nici un motiv, începi să bănuiești că e cineva care nu este încă pe deplin responsabil de acțiunile sale. Nu sunteți de acord cu mine că... Ei bine... Că acest lucru ar fi posibil în cazul nostru?

— Cred că poliția vă împărtășește punctul de vedere... Sau l-a împărtășit.

— Așa ar trebui să facă. Avem polițiști foarte buni în acest comitat. S-au descurcat bine în mai multe cazuri asemănătoare. Sunt foarte meticuloși și nu renunță niciodată. Probabil vor rezolva acest caz, deși nu cred că se va întâmpla

foarte curând. Lucrurile astea necesită mult timp în special pentru adunarea cu răbdare a probelor.

— Probele nu vor fi ușor de adunat în acest caz, madame.

— Nu, presupun că nu. Când soțul meu a fost ucis... Știți, era invalid. Traversa drumul și o mașină a dat peste el și l-a doborât. Nu s-a găsit niciodată făptașul. După cum știți, soțul meu... Sau n-ați aflat... Soțul meu suferea de poliomielită. Ca urmare, cu șase ani în urmă, a rămas parțial paralizat. Și-a mai revenit, dar șchiopăta încă, așa încât îi era foarte greu să se dea la o parte dacă o mașină venea spre el în viteză.

Aproape că mă simt vinovată, deși insistă să iasă la plimbare fără să fie însoțit, fiindcă nu-i plăcea deloc să-i poarte de grijă o infirmieră, nici ca soția lui să facă pe infirmiera, și era mereu foarte atent când traversa drumul. Și totuși, te simți vinovat când se întâmplă accidente.

— Asta s-a întâmplat imediat după moartea mătușii?

— Nu, ea a murit la scurt timp după el. Parcă toate nenorocirile vin odată, nu?

— Foarte adevărat, spuse Hercule Poirot, adăugând: Poliția nu a găsit mașina care a dat peste soțul dumneavoastră?

— A fost un Grasshopper Mark 7. Una din trei mașini pe care le vezi pe șosea e un Grasshopper Mark 7... Sau era pe atunci. Mi-au spus că e cea mai bine vândută mașină de pe piață. Presupun că a fost furată din piața centrală din Medchester. E un loc de parcare acolo. Îi aparținea unui domn Waterhouse, negustor de semințe de plante din Medchester. Era un domn mai în vârstă care conducea încet și foarte prudent. Desigur n-a fost el cel care a provocat accidentul. Au fost, în mod clar, niște tineri iresponsabili care fură mașini.

Asemenea tineri neglijenți, cruzi așa zice eu, ar trebui tratați cu mai multă severitate decât în prezent.

— O pedeapsă cu închisoarea mai lungă, poate. O simplă amendă achitată de niște rude îngăduitoare îi afectează foarte puțin.

— Trebuie să se țină cont, spuse Rowena Drake, că aceștia sunt tineri la o vârstă la care e absolut vital să-și continue studiile dacă vor să reușească în viață.

— Subiectul tabu al educației” – e o vorbă pe care am auzit-o, explică el repede, de la oameni care știau ce înseamnă asta. Oameni în posturi universitare de un anumit prestigiu.

— Nu se acordă suficientă atenție tineretului, celor prost educați, celor care provin din familii destrămate.

— Considerați că au nevoie de altceva, nu de sentințe cu închisoarea?

— Un tratament adecvat de reeducare, răspunse ferm Rowena.

— Și asta o să facă (alt proverb demodat) „brânză bună din burduf de câine”. Nu credeți că „ce e scris fiecăruia în frunte-i pus”?

Doamna Drake îl privi extrem de neîncrezătoare și neplăcut surprinsă.

— Mi se pare că e o vorbă islamică, zise Poirot. Doamna Drake nu păru impresionată.

— Sper, zise ea, că nu ne luăm ideile... Sau, mai bine zis, idealurile noastre... Din Orientul Mijlociu.

— Trebuie să acceptăm faptele, spuse Poirot, un fapt subliniat de biologii moderni – biologii occidentali – se grăbi să adauge, pare să sugereze categoric că rădăcinile acțiunilor unei persoane se regăsesc în materialul său genetic. Că un criminal de douăzeci și patru de ani a fost unul potențial la doi sau trei ani. Asta e valabil și pentru un matematician sau un muzician de geniu.

— Nu discutăm despre criminali, spuse doamna Drake. Soțul meu a murit într-un accident provocat de o persoană iresponsabilă și needucată. Oricine ar fi fost băiatul sau tânărul, există mereu speranța într-o îndreptare finală spre o credință și acceptarea datoriei de a-i respecta pe cei din jur, să fii învățat să simți oroare să iei o viață în mod nesocotit, adică altceva decât ceea ce e numit iresponsabilitate criminală, dar care nu a avut o intenție criminală.

— Sunteți sigură că accidentul n-a avut o intenție criminală?

— Mă îndoiesc să fi avut. Doamna Drake îl privi ușor surprinsă. Nu cred că poliția a luat vreodată în calcul această posibilitate. Eu, una, nu am luat-o. A fost un accident, un

accident foarte tragic care a schimbat viața multor persoane, inclusiv a mea.

— Spuneți că nu vorbim despre criminali, remarcă Poirot, dar în cazul lui Joyce despre asta vorbim. N-a fost un accident. În mod premeditat niște mâini au împins capul copilului în găleată ținându-l acolo până a murit. Intenție criminală!

— Știu, știu. E îngrozitor. Nu vreau să mă gândesc la asta, să mi se reamintească.

Se ridică, plimbându-se agitată. Poirot plusă:

— Ne confruntăm cu o problemă. Trebuie să aflăm motivul.

— Mi se pare că o asemenea crimă trebuie să fi fost lipsită de motivație.

— Adică a fost comisă de cineva cu probleme mintale, căruia îi făcea plăcere să ucidă? Să ucidă pe cineva tânăr sau imatur.

— S-au mai întâmplat astfel de cazuri. Este greu de stabilit cauza declanșatoare. Nici psihiatrii nu s-au pus de acord.

— Refuzați să acceptați o explicație mai simplă? Părea uluită.

— Mai simplă?

— Nu cineva dezechilibrat mintal, nu un caz asupra căruia psihiatrii să se contrazică. Cineva care a vrut pur și simplu să fie în siguranță.

— În siguranță? O, vreți să spuneți...

— Fata se lăudase în ziua aceea, cu câteva ore mai devreme, că fusese martoră la o crimă.

— Joyce, zise doamna Drake cu o siguranță calmă, era o fetiță foarte prostuță. Mă tem că nu prea spunea adevărul.

— Așa mi-a spus toată lumea, interveni Hercule Poirot. Încep să cred că tot ce mi s-a spus trebuie să fie adevărat. Adăugă cu un oftat: De obicei așa e!

Se ridică în picioare adoptând o altă atitudine.

— Îmi cer scuze, madame. V-am vorbit despre lucruri dureroase, care nu au legătură cu motivul pentru care am venit aici. Dar din ce mi-a povestit domnișoara Whittaker mi se pare...

— De ce nu încercați să aflați mai multe de la ea?

— Adică...

— E profesoară. Știe mai bine decât mine ce potențial (așa cum ați spus dumneavoastră) există printre elevii ei. Făcu o pauză, apoi adăugă: La fel și domnișoara Emlyn.

— Directoarea? Poirot păru surprins.

— Da. Știe anumite lucruri. E un psiholog înăscut. Ați spus că eu aș putea avea o idee... Aș putea face o supoziție... În privința ucigașului lui Joyce. Nu pot, dar cred că domnișoara Emlyn ar putea.

— Interesant...

— Nu mă refer la dovezi. Vreau să spun că pur și simplu știe. Ea v-ar putea spune... Dar nu cred că vrea.

— Încep să înțeleg, spuse Poirot, că mai am mult de lucru. Oamenii cunosc lucruri... Dar nu vor să mi le împărtășească. Se uită gânditor la Rowena Drake. Mătușa dumneavoastră, doamna Llewellyn-Smythe, a avut o fată au pair care avea grijă de ea, o fată străină.

— Se pare că sunteți la curent cu toate bârfele locale, constată cu răceală Rowena. Da, așa e. A plecat de-aici, în grabă, după moartea mătușii mele.

— Se pare că a avut motive bine întemeiate.

— Nu știu dacă e calomnie sau bârfă... Dar nu încapе îndoială că ea a falsificat codicilul la testamentul mătușii mele... Sau cineva a ajutat-o să facă asta.

— Cineva?

— Era prietenă eu un tânăr care lucra la un birou de avocatură în Medchester. El mai fusese implicat într-un caz de fals. Cazul nu a ajuns la tribunal fiindcă fata a dispărut. Și-a dat seama că testamentul va fi contestat și că i se va intenta un proces. A plecat și de atunci nu s-a mai auzit de ea.

— Am înțeles că provenea dintr-o familie destrămată, spuse Poirot. Rowena Drake îi aruncă o privire aspră, dar el îi zâmbi amabil. Vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați povestit, madame.

După ce părăsi casa, Poirot se duse într-o scurtă plimbare și ieși de pe șoseaua principală pe un drum cunoscut drept „Helpsly Cemetery Road”. Îi luă zece minute să ajungă la cimitir. Era un cimitir construit în ultimii zece ani, probabil ca

urmare a dezvoltării districtului rezidențial Woodleigh. Biserica, destul de impunătoare, datând de vreo două-trei secole, avea un cimitir foarte mic, deja plin. Așa că cimitirul nou apăruse prin unirea a două terenuri. Era, se gândi Poirot, un cimitir modern, cu sentimentele corespunzătoare notate pe plăci de marmură sau granit. Avea urne, gravuri, mici împrejurări cu arbuști sau flori. Nici un epitaf sau inscripții vechi. Nimic de interes pentru un colecționar. Curat, cochet, îngrijit, exprimând sentimentele de rigoare.

Se opri să citească înscrisul de pe o piatră funerară care, la fel ca alte câteva din jur, era vechi de vreo doi-trei ani. Avea o inscripție simplă: „Dedicat memoriei lui Hugo Edmund Drake, iubitul soț al Rowenei Arabella Drake, care a părăsit această lume pe 20 martie 19... „ „Dăruit-a mielul său iubit.”

Abia despărțit de Rowena Drake, lui Poirot îi trecu prin minte că, poate, somnul de veci îi venise ca o alinare fostului domn Drake.

O urnă din alabastru fusese fixată acolo și conținea niște flori ofilite. Un grădinar mai în vârstă, angajat să îngrijească mormintele celor plecați din lumea aceasta, se apropie de Poirot, cu speranța de a schimba câteva vorbe, lăsându-și deoparte săpăliga și mătura.

— Sunteți străin, nu-i așa, domnule?

— Așa e, răspunse Poirot. „Căci străin sunt eu la Tine și străin ca toți părinții mei.”

— Da, da. Avem textul ăsta pe undeva sau ceva asemănător. Este prin colțul celălalt. Continuă: A fost un om deosebit, domnul Drake. Știți, a fost invalid. A avut paralizie infantilă, sau cum i s-o zice, deși nu suferă doar copiii de ea. Suferă și adulții. Și bărbați, și femei. Soția mea avea o mătușă care a luat-o din Spania, zău. A fost acolo într-o călătorie și s-a scăldat într-un râu. Au zis, mai târziu, că apa era infectată, dar nu cred că știau prea multe. Dacă mă întrebați, doctorii n-au avut habar. Totuși, lucrurile stau altfel în ziua de azi. Cu toate vaccinurile care se fac la copii nu mai sunt atâtea cazuri ca înainte. Da, era un om de treabă și nu se plângea, deși îi venea greu că ajunsese invalid. Fusese un bun sportiv la vremea lui.

Juca baseball în echipa satului; lovea bine și marca. Da, a fost un om de treabă.

— A murit într-un accident, nu-i așa?

— Da. Traversa drumul, era spre asfințit. A trecut o mașină cu vreo doi tineri dintr-ăia șmecheri cu bărbile până la urechi. Așa se spune. Nici măcar n-au oprit. Și-au văzut de drum. Nici nu au oprit să vadă. Au abandonat mașina la vreo treizeci de kilometri depărtare, într-o parcare. Nici măcar nu era mașina lor. O furaseră dintr-o parcare. Ah, e îngrozitor, multe accidente în ziua de azi. Și poliția, de cele mai multe ori, e neputincioasă. Soția îi era foarte devotată. A suportat foarte greu. Vine aici aproape săptămânal, aduce flori și le pune aici. Da, erau un cuplu care se iubea. După mine, ea nu mai rămâne mult pe aici.

— Chiar? Dar are o casă frumoasă aici.

— Da, da. Și face multe pentru sat, să știți. Toate chestiile astea – institute pentru femei, ceaiuri, diferite societăți și multe altele. Se ocupă de o mulțime de treburi. Autoritară. Autoritară și băgăreață, spun unii. Dar vicarul se bazează pe ea pentru că ia inițiativa. Activitățile femeilor și restul. Organizează excursii, plimbări. O, da. Adesea m-am gândit și eu, deși n-aș vrea să i-o spun soției mele, că toate aceste opere de caritate ale doamnelor nu te fac să ții mai mult la ele. Întotdeauna ele știu ce e mai bine. Mereu îți zic ce să faci și ce să nu faci. N-ai nici un pic de libertate. Nu mai e libertate nicăieri azi!

— Deci crezi că doamna Drake va pleca de aici?

— Nu m-ar mira dacă ar pleca să trăiască undeva în străinătate. Le plăcea să plece în străinătate, obișnuiau să se ducă în vacanță.

— De ce crezi că ar vrea să plece de aici?

Deodată, un zâmbet ștrengăresc se ivi pe chipul bătrânului.

— Păi, aș zice că a făcut cam tot ce se putea pe aici. Ca să mă exprim ca în Scriptură, are nevoie de altă vie în care să lucreze. Are nevoie de mai multe opere de binefacere. Nu prea mai sunt multe de pus la punct pe aici. A făcut tot ce era de făcut, ba chiar mai mult decât trebuia făcut, sunt de părere

unii. Da.

— Are nevoie de un nou domeniu de activitate? Sugeră Poirot.

— Ați nimerit. Mai bine să se stabilească în altă parte unde să aibă grijă de lucruri și să-i pună la treabă pe alții. Ne-a adus unde a vrut și acum nu prea mai are ce să facă.

— Se poate, admise Poirot.

— Nu-l mai are nici pe bărbat-su căruia să-i poarte de grijă. L-a îngrijit câțiva ani buni. Asta-i dădea un scop în viață. Cu el și cu o mulțime de activități în afara casei putea fi ocupată tot timpul. E genul căreia îi place să fie ocupată tot timpul. Păcat că nu are copii. După mine, o s-o ia de la început în altă parte.

— Și unde crezi că ar vrea să se ducă?

— Asta n-aș putea spune. Poate într-unui din locurile acelea pe Rivieră... Sau poate în Spania, Portugalia. Au auzit-o vorbind despre insulele grecești. Doamna Butler a fost într-o călătorie în Grecia. Le numesc elene¹⁰, ceea ce-mi sună mai mult a foc și a pucioasă.

Poirot zâmbi.

— Insulele grecești, murmură el. Apoi întreabă: Îți place de ea?

— De doamna Drake? N-aș spune exact că-mi place. E o femeie bună. Își face datoria față de vecini și multe altele... Dar mereu va avea nevoie de o comunitate mare față de care să-și îndeplinească obligațiile. Îmi spune mie cum să-mi tund trandafirii, lucru la care mă pricep destul de bine. Sau să cultiv un nou soi de legume. Varza îmi face bine și vreau să mânânc varza mea.

Poirot zâmbi.

— Trebuie să plec, spuse. Îmi poți explica unde locuiesc Nicholas Ransom și Desmond Holland?

— Dincolo de biserică, a treia casă pe stânga. Stau în gazdă la doamna Brand, se duc la școala tehnică din Medchester zilnic. Trebuie să se fi întors acasă acum. Îi aruncă lui Poirot o privire plină de înțeles. Deci, la asta vă e gândul, nu? Și alții cred la fel.

— Nu, nu cred nimic încă. Dar s-au aflat printre cei prezenți,

atâta tot.

După ce își luă rămas-bun și plecă, își zise în sinea lui: „Printre cei prezenți... Am ajuns aproape la coada listei”.

Capitolul 15

Două perechi de ochi îl priveau pe Poirot stânjenți.

— Nu văd ce altceva v-am putea spune. Amândoi am fost intervievați de către poliție, domnule Poirot.

Poirot se uită de la un băiat la celălalt. Nu se purtau ca niște băieți, ci ca niște adulți. Dacă ai fi închis ochii, ai fi crezut că auzi o discuție între doi oameni mai în vârstă, la club.

Nicholas avea optsprezece ani, iar Desmond șaisprezece.

— La cererea unei prietene, desfășor o anchetă proprie printre cei prezenți cu o anumită ocazie. Nu la petrecerea de Halloween, ci la pregătirile de dinaintea petrecerii. Ați luat parte amândoi.

— Da, așa e.

— Până acum, spuse Poirot, am stat de vorbă cu servitoarele, am beneficiat de concluziile poliției, de opiniile medicului care a examinat primul cadavrul, am vorbit cu o profesoară prezentă, cu directoarea școlii, cu rudele îndoliate, am auzit bârfele care circulă prin sat... Apropo, am înțeles că aveți o vrăjitoare pe aici?

Cei doi tineri izbucniră în râs.

— Vă referiți la Mama Goodbody. Da, a venit la petrecere și a jucat rolul vrăjitoarei.

— Am ajuns acum la generația mai tânără, la cei cu văzul bun și auzul ascuțit, care au cunoștințe științifice moderne și o altă filosofie de viață. Sunt nerăbdător... Foarte nerăbdător... Să aflu părerile voastre în această chestiune.

Opsprezece și șaisprezece ani, se gândi în sinea sa, uitându-se la tinerii din fața lui. Tineri pentru poliție, băieți pentru el, adolescenți pentru reporteri. Puteai să le zici cum voiai. Produsul zilei de azi. Niciunul din ei, constată el, nu era prost, chiar dacă nu se ridicau la standardele pe care Poirot le sugerase ca să creeze ambianța propice pentru conversație. Fuseseră la petrecere. Fuseseră acolo și mai devreme pentru a da o mână de ajutor la pregătirile impuse de doamna Drake.

Se urcaseră pe scări, plasaseră dovleci în locuri strategice, instalaseră becuri colorate; unul din ei crease niște efecte reușite cu un set de fotografii ale posibililor soți, așa cum și-i imaginau fetele. De asemenea, vârsta lor făcea ca ei să fie principalii suspecți ai inspectorului Raglan, dar și ai grădinarului celui vârstnic. Numărul crimelor comise de membri ai acestei grupe de vârste crescuse în ultimii ani. Nu că Poirot ar fi înclinat să-i suspecteze, dar orice era posibil. Chiar și crima din urmă cu doi-trei ani ar fi putut fi comisă de un băiat, tânăr sau adolescent de paisprezece sau doisprezece ani. Asemenea cazuri apăruseră în reportajele recente din ziare.

Fără să piardă din vedere toate aceste posibilități, se strădui să-și formeze o opinie personală despre cei doi – înfățișare, îmbrăcăminte, maniere, voci ș.a.m.d., în stilul lui Hercule Poirot, apelând la cuvinte care să-i fleteze și la o atitudine afectată exagerată, de străin, astfel încât ei să-l disprețuiască într-o câțva, dar să poată ascunde asta sub masca politeții și a bunelor maniere. Căci amândoi erau foarte bine-crescuți. Nicholas, cel de optsprezece ani, arăta bine, avea perciuni, un păr care-i ajungea până aproape la umeri și purta un costum negru ca de înmormântare. Nu în semn de doliu pentru recenta tragedie, dar asta era gustul său în materie de îmbrăcăminte modernă. Cel mai tânăr purta un sacou de catifea roz, pantaloni mov și un gen de cămașă cu jabou. Se putea observa că amândoi cheltuiseră o mulțime de bani pe haine pe care, bineînțeles, nu le cumpăraseră din sat și probabil și le plătiseră singuri, nu părinții sau tutorii.

Desmond avea părul roșcat și mai înfioat.

— Ați fost acolo în dimineața sau în după-amiaza aceea ca să ajutați la pregătiri?

— La începutul după-amiezii, îl corectă Nicholas.

— La ce pregătiri ați ajutat? Am auzit că mai multe persoane au dat o mână de ajutor la aceste pregătiri, dar nu mi-e clar. Nu se leagă.

— În primul rând, la iluminat.

— Am urcat pe scări ca să atârnăm tot felul de lucruri.

— Am înțeles că s-au făcut și niște poze foarte reușite. Numai decît, Desmond își vîrî mîna în buzunar și scoase mîndru un plic cu niște cartonașe.

— Mai întîi de toate, le-am trucat pe acestea. Soți pentru fete, explică el. Sunt toate la fel, niște gîsculițe. Toate vor ceva modern. Arată destul de bine, nu?

Îi întinse cîteva mostre lui Poirot, care se uită cu interes la imaginea colorată, cam neclară, a unui tînăr cu barbă roșcată, alta a unui tînăr cu o claie de păr, o a treia a unui cu părul lung aproape pînă la genunchi și mai erau cîteva cu mustăți și alte podoabe faciale.

— Le-am făcut să fie diferite. Nu e rău, nu?

— Presupun că ați avut modele pe care le-ați pozat.

— O, nu, suntem noi în toate. E doar machiaj. Eu și cu Nick le-am făcut. Nick m-a fotografiat pe mine și eu pe el. A variat ceea ce s-ar numi motivul-păr.

— Foarte inteligent, spuse Poirot.

— Am fixat imaginea neclară, știți, ca să aducă mai mult cu niște poze cu spirite, cum s-ar zice.

Celălalt băiat adăugă:

— Doamna Drake a fost foarte încântată de ele. Ne-a felicitat. A și rîs. Ne-am ocupat în principiu de partea electrică în casă. Am instalat o lumină, două, astfel încît atunci cînd o fată stătea cu oglinda în față, unul din noi să-și facă apariția, trebuia doar să trecem prin fața unui ecran și fata vedea chipul în oglindă, dar, țineți cont, cu părul respectiv, barbă sau mustăți și altele.

— Știau că sunteți tu și prietenul tău?

— O, pe moment nu cred. La petrecere nu. Știau că dăduserăm o mîna de ajutor în casă, dar nu cred că ne-au recunoscut în oglinzi. N-au fost destul de deștepte. În afară de asta, am aranjat să schimbăm repede imaginea. Mai întîi eu, apoi Nicholas. Fetele chicoteau și se mirau. Al naibii de haios!

— Și cei care au fost acolo după-amiază? Nu vă cer să vă amintiți cine a fost la petrecere.

— La petrecere trebuie să fi fost înjur de treizeci. După-amiază au fost doamna Drake, bineînțeles, și doamna Butler;

una dintre profesoare, Whittaker parcă o cheamă; doamna Flatterbut – sau un nume dintr-ăsta – sora sau soția organistului; farmacistul doctorului Ferguson, domnișoara Lee... E după-amiaza ei liberă, așa că a venit să dea o mână de ajutor; câțiva copii au sosit mai devreme ca să se facă utili. Dar nu cred c-a avut vreun rost. Fetele se învârtteau și chicoteau.

— A, da! Îți amintești ce fete erau pe-acolo?

— Păi, familia Reynolds era acolo. Săraca Joyce, desigur, cea care a fost înecată, și sora ei mai mare, Ann. Îngrozitoare fata asta. Își dă atâtea aere! Are impresia că e teribil de deșteaptă. E foarte sigură că o să-și ia toate examenele cu zece. Și ăla micu', Leopold, e groaznic, spuse Desmond. E un pârâcios. Trage cu urechea și spune minciuni. O adevărată pacoste. Au mai fost Beatrice Ardley și Cathie Grant, cam neclar cu ce se ocupă, și vreo două femei harnice, servitoare vreau să spun. Și scriitoarea – cea care v-a chemat aici.

— Vreun bărbat?

— O, vicarul a trecut pe acolo, dacă vreți să-l puneți la socoteală. Un om de treabă, dar cam nesărat. Și noul său ajutor. Se bâlbâie când e nervos. Nu e de mult timp aici. Aceștia sunt toți de care îmi aduc aminte.

— Și am înțeles că ați auzit-o pe fata asta – Joyce Reynolds - spunând că a văzut comițându-se o crimă.

— Eu n-am auzit-o, spuse Desmond. Așa a spus?

— O, asta zic toți, interveni Nicholas. Eu n-am auzit-o. Cred că nu eram în cameră când a spus asta. Unde era când a povestit?

— În salon.

— Da, majoritatea erau acolo, doar dacă nu făceau ceva anume. Bineînțeles că eu și Nicholas, zise Desmond, am fost mai tot timpul în camera în care fetele urmau să se uite în oglinzi, să-și vadă marile iubiri. Sau ne-am urcat pe scări să montăm becuri colorate. Ne-am dus în salon o dată sau de două ori ca să atârnam dovelope scobiți pe dinăuntru pentru a pune în ei luminițe. Dar n-am auzit nimic de genul ăsta cât timp am fost acolo. Dar tu, Nick?

— Nici eu, răspunse acesta. Adăugă cu o oarecare curiozitate: Chiar a zis Joyce că a văzut cum a fost omorât cineva? Foarte interesant, dacă e așa, nu vi se pare?

— De ce e așa de interesant? Întrebă Desmond.

— Păi, e P. E. S.11, nu? Uitați despre ce e vorba. A fost martoră la o crimă și, după o oră-două, a fost ucisă. Mi se pare că a avut un fel de viziune. Te pune puțin pe gânduri. Legat de ultimele experimente care au fost întreprinse, se pare că poți să stimulezi asta dacă fixezi un electrod, sau ceva asemănător, la vena jugulară. Am citit pe undeva despre asta.

— Nu s-a ajuns niciodată prea departe cu chestia asta, spuse Nicholas plin de dispreț. Oamenii stau în camere diferite uitându-se la cărțile de joc dintr-un pachet având pătrate sau alte figuri geometrice pe ele. Dar nu văd niciodată – sau aproape niciodată – ce trebuie.

— Trebuie să fii foarte tânăr s-o faci. Adolescenții sunt mult mai buni decât adulții.

Hercule Poirot, care nu era dispus să asculte această discuție de înalt nivel științific, îi întrerupse:

— Din câte vă amintiți, nu s-a întâmplat nimic în casă cât timp ați fost acolo, nimic sinistru sau semnificativ, ceva pe care, probabil, ceilalți nu l-au observat, dar care v-a atras atenția?

Nicholas și Desmond se încruntară, evident scormonind prin memorie pentru a găsi vreun incident important.

— Nu, doar zgomote de la aranjarea lucrurilor.

— Aveți vreo teorie personală? Poirot i se adresă lui Nicholas.

— Adică vreo teorie în legătură cu ucigașul lui Joyce?

— Da. Ceva ce ați observat și v-a trezit o suspiciune sau, poate, explicații pur psihologice.

— Da, înțeleg la ce vă referiți. Ar putea fi ceva.

— Eu pariez pe Whittaker, spuse Desmond întrerupându-l pe Nicholas din gândurile sale.

— Profesoara? Se miră Poirot.

— Da. Știți, e fată bătrână. Ahtiată după sex. Și meseria ei o obligă să stea numai printre femei. Vă aduceți aminte că una

dintre profesoare a fost strangulată acum un an sau doi. Se spune că era cam ciudată.

— Lesbiană? Întrebă Nicholas pe tonul unui om de lume.

— Nu m-ar mira. Ți-o amintești pe Nora Ambrose, fata cu care locuia? Nu arăta rău deloc. Avusese un prieten sau doi, așa se spune, și fata cu care locuia a înnebunit din cauza asta. Cineva spunea că are un copil din flori. A lipsit două semestre din cauza bolii și apoi s-a întors. În viesparul ăsta circulă tot felul de bârfe.

— Oricum, Whittaker s-a aflat în salon aproape toată dimineața. Probabil a auzit ce a spus Joyce. I-ar fi dat o idee, nu?

— Ia ascultă, interveni Nicholas, să presupunem că Whittaker... Ce vârstă crezi că are? Patruzeci și ceva de ani? Se apropie de cincizeci? Femeile devin cam ciudate la vârsta asta.

Se uitară la Poirot cu aerul unor câini mulțumiți că înapoiaseră ceva util cerut de stăpân.

— Pariez că domnișoara Emlyn știe dacă e așa. E la curent cu aproape tot ce se întâmplă în școala ei.

— N-ar spune?

— Poate se simte datoră să fie loială și să o apere.

— O, nu cred că ar face asta. Dacă Elizabeth Whittaker a luat-o razna, ei bine, atunci mulți elevi ar afla.

— Dar ajutorul vicarului? Spuse Desmond încrezător. Ar putea fi puțin dus cu pluta. Știți, păcatul originar și toate astea, apa și merele și apoi... Fiți atenți, am o idee. Să presupunem că e într-o ureche. Nu e aici de prea mult timp. Nimeni nu știe prea multe despre el. Poate că l-a incitat Snapdragonul. Focul iadului! Toate flăcările alea săltând. Atunci, înțelegeți, a luat-o pe Joyce și i-a spus: „Vino cu mine și îți voi arăta ceva”, a dus-o în camera cu merele și i-a spus: „îngenunchează! Acesta este botezul”, și a băgat-o cu capul în apă. Vedeți? Se potrivește. Adam și Eva, mărul, focul iadului, Snapdragonul și botezul pentru spălarea păcatelor.

— Poate că mai întâi s-a dezbrăcat în fața ei, rosti Nicholas încrezător. Întotdeauna trebuie să existe și un fundal erotic în

astfel de cazuri.

Amândoi îl priviră satisfăcuți pe Poirot.

— Ei bine, spuse Poirot, mi-ați oferit, cu siguranță, ceva la care să meditez.

Capitolul 16

Hercule Poirot examinează cu interes chipul doamnei Goodbody. Părea, într-adevăr, potrivită pentru o vrăjitoare. Faptul că pe lângă asta dădea dovadă de o amabilitate dusă la extrem nu risipea această iluzie. Vorbea cu chef și cu plăcere.

— Da, sigur că am fost. Întotdeauna joc rolul vrăjitoarei pe aici. Vicarul m-a felicitat anul trecut pentru treaba de la procesiune, așa încât o să-mi dea o pălărie nouă cu vârful țuguiat. Ca orice alt lucru pălăria unei vrăjitoare se strică. Da, am fost prezentă acolo, în ziua respectivă. Eu fac versurile, știți, versurile pentru fete folosind numele lor de botez. Unul pentru Beatrice, unul pentru Ann și pentru restul. Le dau celor care imită vocea spiritelor și ei le recită fetelor în oglindă, iar băieții, domnișorul Nicholas și tânărul Desmond, lasă fotografiile să cadă. Unele mă fac să mă prăpădesc de râs. Să-i vezi pe băieții ăia cum își lipesc păr pe față și se fotografiază unul pe altul. Și cum se îmbracă! L-am văzut pe domnișorul Desmond într-o zi îmbrăcat de nu-ți venea a crede. O haină colorată în roz și pantaloni cafenii. Le întrec pe fete. Fetele nu se gândesc decât cum să-și ridice fustele tot mai sus, dar nici asta nu le folosește la nimic pentru că își pun tot mai multe pe dedesubt. Mă gândesc la ceea ce ele numesc dresuri și colanți, pe care obișnuiau să le poarte fetele din cor pe vremea mea și nimeni altcineva – Își cheltuiau toți banii pe ele. Dar băieții – pe cuvântul meu, arată ca niște pescăruși albaștri sau păuni, sau păsări ale paradisului. Îmi place să văd puțină culoare și întotdeauna m-am gândit că trebuie să fi fost foarte frumos în acele epoci, după cum se vede în poze. Știți, toată lumea cu dantele și bucle, și pălării de cavaleri, și câte altele. Fetele aveau la ce să se uite, serios. Jiletcă și pantaloni strânși pe picior. În acele vremuri, fetele nu se gândeau, după câte îmi dau seama, decât să-și pună fuste largi ca un balon, mai târziu le-au numit crinoline, și gulere mari! Bunica îmi povestea că

domnișoarele ei... Știți, era servitoare la o familie bună, victoriană... Și domnișoarele ei (cred că înainte de domnia reginei Victoria)... pe vremea regelui cu capul ca o pară – Silly Billy, era William al IV-lea – ei bine, pe atunci, domnișoarele ei, mă refer la domnișoarele buncii mele, obișnuiau să poarte rochii de muselină foarte lungi până la glezne, elegante, dar și le udau ca să se lipească de corp. Înțelegeți, să se lipească ca să arate tot ce era de arătat. Mergeau, uitându-se sfioase în jos, dar îi înnebuneau pe gentilomi. I-am împrumutat doamnei Drake globul meu de vrăjitoare pentru petrecere. Am cumpărat globul ăla de la un iarmaroc. Acum atârână acolo sus, lângă horn, vedeți? Un albastru-închis, foarte frumos, strălucitor. Îl țin deasupra ușii.

— Ghiciți viitorul?

— Trebuie să spun că da, nu-i așa? Chicoti ea. Poliției nu-i place asta. Nu că le-ar păsa de prezicerile mele. Nu-i nimic rău în asta. Într-un sat mic ca acesta toată lumea știe cine e cu cine, așa încât mi-e ușor.

— Puteți să vă uitați în globul dumneavoastră de vrăjitoare și să vedeți cine a omorât-o pe Joyce?

— Le-ați confundat, spuse doamna Goodbody. Este un glob de cristal în care te uiți să vezi lucruri, nu unul de vrăjitoare. Dacă v-aș spune cine a făcut-o, nu v-ar plăcea. Ați spune că e împotriva firii. Dar multe lucruri sunt împotriva firii.

— S-ar putea să aveți dreptate.

— În general, e un loc bun unde să locuiești. Vreau să spun că majoritatea oamenilor sunt decenti, dar oriunde te-ai duce diavolul are câțiva de partea lui. Născuți și crescuți pentru asta.

— Adică... Pentru magia neagră?

— Nu. Nu mă refer la asta, rosti doamna Goodbody disprețuitor. Asta-i o prostie! E pentru oameni care se deghizează și fac o mulțime de caraghioslăcuri. Sex și altele. Nu, mă refer la cei atinși de diavol cu mâna sa. Așa s-au născut. Fiii lui Lucifer. S-au născut în așa fel încât a ucide nu înseamnă nimic pentru ei, chiar dacă nu profită după fapta lor. Când vor un lucru, îl vor și gata. Fac orice grozăvie doar

ca să-l obțină. Pot fi frumoși ca îngerii. Am cunoscut cândva o fetiță de șapte ani. Își omorâse frățiorul și surioara. Erau gemeni, de vreo cinci-șase luni. I-a sufocat în cărucioarele lor.

— Asta s-a întâmplat în Woodleigh Common?

— Nu, nu s-a întâmplat în Woodleigh Common. A avut loc în Yorkshire, din câte îmi amintesc. Urât caz. Era tare frumușică. I-ai fi putut pune o pereche de aripi să se urce pe o scenă și să cânte colinde de Crăciun. Ar fi părut potrivită pentru rol. Dar nu era. Era putredă pe dinăuntru. Înțelegeți ce vreau să spun. Nu sunteți tânăr. Știți câtă răutate există în lume.

— Așa e! Exclamă Poirot. Aveți dreptate, știu prea bine. Dacă Joyce a văzut cu adevărat o crimă...

— Cine spune că a văzut? Se miră doamna Goodbody.

— Ea însăși.

— N-aveți nici un motiv s-o credeți. Întotdeauna a fost o mică mincinoasă. Îi aruncă o privire aspră. Doar nu credeți asta?

— Ba da, răspunse Poirot, o cred. Prea mulți mi-au spus asta, ca să continui să nu o cred.

— Ciudate lucruri se mai întâmplă în familii, spuse doamna Goodbody. Să-i luăm, de exemplu, pe Reynolds. Domnul Reynolds lucrează în domeniul afacerilor imobiliare. N-a realizat mare lucru niciodată și nici n-o s-o facă de-acum încolo. Și doamna Reynolds mereu se supără și se necăjește pentru ceva. Niciunul dintre cei trei copii ai lor nu le seamănă. Uite, Ann e deșteaptă. Va învăța foarte bine. Nu m-aș mira dacă ar intra la facultate, poate va deveni profesoară. Dar, luați aminte, e încrezută. E așa de încrezută încât nimeni nu-i ajunge la nas. Nici un băiat nu se uită la ea de două ori. Și apoi era Joyce. Nu era la fel de deșteaptă ca Ann sau ca fratele ei mai mic, Leopold, dar voia să fie. Întotdeauna dorea să știe mai multe decât restul lumii și ar fi spus orice numai să le trezească interesul oamenilor și să o asculte. Dar să nu credeți că ceea ce spunea era adevărat, pentru că nouă dăți din zece nu era.

— Și băiatul?

— Leopold? Are doar nouă sau zece ani, dar e deștept,

îndemânatic și priceput la toate. Vrea să studieze fizica. E bun și la matematică. La școală au fost foarte surprinși. Da, e inteligent. Mă aștept să ajungă savant. Dacă mă întrebați, lucrurile pe care le va face și cele la care se va gândi vor fi rele, ca bombele atomice! E genul care studiază și este atât de deștept încât va inventa ceva cu care să distrugă jumătate din glob și odată cu el, pe noi toți. Să fiți atent cu Leopold. Joacă feste oamenilor și trage cu urechea. Le află toate secretele. Tare aș vrea să știu de unde face rost de bani de buzunar. În nici un caz de la mama sau de la tatăl lui. Nu-și permit să-i dea așa de mult. Are oricum o grămadă de bani. Îi ține într-un sertar sub șosete. Cumpără lucruri. O mulțime de obiecte scumpe. Oare de unde face rost de bani? Asta aș vrea să știu. Află secretele oamenilor și îi pune să-l plătească ca să-și țină gura. Se opri să-și tragă sufletul. Mă tem că nu vă pot ajuta în nici un fel.

— M-ați ajutat enorm, îi mulțumi Poirot. Ce s-a întâmplat cu fata aceea străină despre care se spune că a fugit?

— N-a ajuns prea departe, după părerea mea. „Ding, dong, del, în fântână-un motănel.” Oricum, asta am crezut întotdeauna.

Capitolul 17

— Scuzați-mă, doamnă, pot să vă vorbesc o clipă? Doamna Oliver, care stătea pe veranda casei prietenei sale, uitându-se pe fereastră să-l vadă pe Hercule Poirot sosind – acesta îi telefonase că va veni să discute cu ea – se întoarse.

O femeie îngrijit îmbrăcată, de vârstă mijlocie, își freca mâinile în mănuși curate de bumbac.

— Da? Întrebă mirată doamna Oliver.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă, dar m-am gândit, ei bine, m-am gândit...

Doamna Oliver o asculta, dar nu încerca s-o încurajeze. Se întreba ce o neliniștea atât de mult pe femeia aceasta.

— Nu greșesc dacă spun că dumneavoastră sunteți doamna care scrie povestiri, nu? Povestiri despre crime, ucigași și lucruri dintr-astea.

— Da, răspunse doamna Oliver. Eu sunt aceea.

Îi stârni curiozitatea. Era o introducere pentru a-i cere un autograf sau poate chiar o fotografie cu semnătură? Nu se știa niciodată. Se întâmplau lucrurile cele mai imprevizibile.

— M-am gândit că ați fi persoana cea mai potrivită căreia să-i povestesc, zise femeia.

— Mai bine ați lua loc, o invită doamna Oliver. Prevedea că doamnei Cine-o-fi – purta verighetă, deci era o doamnă – Îi va lua ceva timp până să ajungă la subiect. Femeia se așeză și-și frecă în continuare mâinile înmănușate.

— Vă îngrijorează ceva? O întrebă doamna Oliver, dându-și osteneala să o facă să vorbească.

— Da, aș vrea un sfat, e adevărat. E vorba de ceva ce s-a întâmplat de mult și care nu m-a îngrijorat atunci. Dar știți cum este. Chibzuiești asupra lucrurilor și ai vrea să cunoști pe cineva la care să te duci să-i ceri un sfat.

— Înțeleg, spuse doamna Oliver, încercând să-i inspire încredere prin această afirmație cu totul superficială.

— Ținând cont de lucrurile care s-au întâmplat recent, nu poți ști, nu?

— Adică...

— Mă refer la ce s-a întâmplat la petrecerea de Halloween, sau cum s-o numi. Dovedește că există oameni aici pe care nu te poți baza, nu-i așa? Și îți mai arată că unele lucruri nu stau chiar cum credeai. Vreau să spun că s-ar putea să nu fie cum ți-ai închipuit, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Da? Se minună și mai tare doamna Oliver. Nu știu cum vă numiți.

— Leaman. Doamna Leaman. Merg și fac curățenie pe la doamnele de aici. De când a murit soțul meu, adică de acum cinci ani. Am lucrat pentru doamna Llewellyn-Smythe, doamna care locuia la Quarry House, înaintea colonelului și a doamnei Weston. Nu știu dacă ați cunoscut-o.

— Nu, spuse doamna Oliver. N-am cunoscut-o. Asta e prima dată când mă aflu la Woodleigh Common.

— Înțeleg. N-aveți de unde să știți ce s-a întâmplat și ce s-a discutat pe-atunci.

— Am auzit foarte multe de când mă aflu aici, zise doamna

Oliver.

— Vedeți, eu nu știu nimic despre legi și mereu mă îngrozesc când vine vorba de legi. Adică de avocați. Ei ar putea-o răsuși și n-aș vrea să mă duc la poliție. Nu ar avea nimic de-a face cu politia, fiind o problemă legală, nu?

— Poate că nu, răspunse prudent doamna Oliver.

— Știți cumva ce s-a spus atunci despre codi... Nu știu, cu cuvânt care începe cu codi. Ca pește.

— Un codicil la testament? Sugeră doamna Oliver.

— Da, exact. La asta mă refer. Doamna Llewellyn-Smythe a făcut un codi... Codicil și i-a lăsat toți banii fetei străine care a îngrijit-o. Asta a venit ca o surpriză, căci avea rude care locuiesc aici și se mutase în acest loc tocmai pentru a fi mai aproape de ele. Ținea foarte mult la ele, în special la domnul Drake. Și gestul ei i-a uimit foarte mult pe oameni. Apoi avocații, înțelegeți, au început să spună tot felul de lucruri.

Au susținut că doamna Llewellyn-Smythe nu a scris codicilul. Că fata aceea străină îl scrisese, vrând ca toți banii să-i rămână ei. Și au spus că se duc la tribunal, că doamna Drake va „contrastă” testamentul – dacă așa se spune.

— Avocații aveau de gând să conteste testamentul. Da, cred că am auzit ceva despre asta, rosti încurajator doamna Oliver. Și dumneavoastră știți ceva despre el?

— N-am vrut să fac nici un rău, spuse doamna Leaman, pe un ton plângăreț, un ton pe care doamna Oliver îl mai auzise de câteva ori în trecut.

Se gândi că doamna Leaman era, în anumite privințe, o persoană pe care nu te puteai baza, te spiona, asculta pe la uși.

— N-am spus nimic la timpul potrivit, mărturisi doamna Leaman, pentru că n-am știut cum e mai bine. Dar, înțelegeți, m-am gândit că era ciudat și recunosc, în fața unei doamne ca dumneavoastră, care se pricepe la lucrurile astea, că am dorit să aflu adevărul. Am lucrat pentru doamna Llewellyn-Smythe o perioadă și aș vrea să aflu cum s-au petrecut toate.

— Normal, spuse doamna Oliver.

— Dacă aș fi crezut că era ceva ce nu ar fi trebuit să fac,

atunci, desigur, aş fi recunoscut. Dar nu cred că am făcut ceva greşit. Cel puţin nu la momentul respectiv, dacă mă înţelegi.

— O, da, spuse doamna Oliver, sunt sigură că voi înţelege. Continuaţi. Era vorba de codicil.

— Da, ştiţi, într-o zi, doamna Llewellyn-Smythe nu se simţise prea bine în ziua aceea, aşa că ne-a chemat înăuntru pe mine şi pe tânărul Jim, cel care ajuta la grădinărit, la cărat lemne şi cărbuni. Ne-am dus în camera ei, unde avea nişte hârtii în faţa ei, pe birou. Apoi s-a întors către fata asta străină – noi îi spuneam domnişoara Olga – şi i-a spus: „Te rog să ieşi din cameră, dragă, pentru că nu trebuie să fii amestecată în partea aceasta”, sau aşa ceva. Aşa că domnişoara Olga a ieşit din cameră, iar doamna Llewellyn-Smythe ne-a chemat mai aproape şi ne-a spus: „Acesta este testamentul meu”. Era o bucată de sugativă peste partea de început, dar sfârşitul se vedea clar. A continuat: „Scriu ceva pe această bucată de hârtie şi vreau să fiţi martori la ceea ce scriu şi la semnătura mea de la sfârşit”. Şi a început să scrie. Întotdeauna folosea stilouri care scârţâiau, nu folosea pixuri sau ceva asemănător. A scris două-trei rânduri şi apoi s-a semnat cu numele ei şi mi-a zis: „Acum, doamnă Leaman, scrieţi-vă numele aici. Numele şi adresa”, şi apoi i-a spus lui Jim: „Acum scrie-ţi şi tu numele acolo jos şi adresa. Acolo. Foarte bine. Acum m-aţi văzut scriind asta, m-aţi văzut semnând şi v-aţi scris şi voi numele ca să spuneţi că aşa este”. Apoi a adăugat: „Asta-i tot. Vă mulţumesc foarte mult”. Şi am ieşit din cameră. Atunci nu m-am gândit prea mult la asta, dar m-am mirat puţin. S-a întâmplat să întorc capul când am ieşit din cameră. Ştiţi, uşa nu se închide întotdeauna foarte bine. Trebuie s-o trag până face clic. Şi asta făceam... Nu mă uitam intenţionat, dacă mă înţelegi.

— Ştii ce vreţi să spuneţi, o linişti doamna Oliver.

— Şi aşa am văzut-o pe doamna Llewellyn-Smythe ridicându-se din scaun – suferea de artrită şi avea uneori dureri când se mişca – ducându-se spre bibliotecă, scoţând o carte mare şi punând coala de hârtie pe care tocmai o semnase – era într-un plic – Într-una din cărţi. O carte mare, înaltă de pe raftul de

jos. Și a băgat-o înapoi în bibliotecă. Ei bine, nu m-am mai gândit la asta. Nu, chiar că nu. Dar când a început toată această neînțelegere, atunci, desigur, am simțit, cel puțin eu... Se opri.

Doamna Oliver avu una dintre intuițiile ei folositoare.

— Doar nu ați așteptat până când totul...

— O să vă spun adevărul, pe cuvânt! Recunosc că eram curioasă. Până la urmă când semnezi ceva vrei să știi ce anume ai semnat, nu-i așa? E în firea omului.

— Da, așa e în firea omului, spuse doamna Oliver.

Se gândi că în cazul doamnei Leaman curiozitatea era o trăsătură foarte importantă.

— Deci, recunosc că, a doua zi, când doamna Llewellyn-Smythe a plecat cu mașina la Medchester și eu îi aranjam, ca de obicei, dormitorul – avea un dormitor-salon, căci trebuia să se odihnească foarte mult, m-am gândit: „Trebuie să știi, cu adevărat, când ai semnat un lucru, ce anume ai semnat”. Când cumperi lucruri, ți se spune să citești instrucțiunile tipărite cu litere mici.

— Sau în acest caz, scrisul de mână, observă doamna Oliver.

— Așa că m-am gândit că nu fac nici un rău... Până la urmă, nu luam nimic. Vreau să spun că mi-am trecut numele acolo și voiam să știu ce semnasem. Așa că m-am uitat printre rafturi. Oricum trebuia să șterg praful. Și am găsit-o. Era pe ultimul raft de jos. O carte veche, de pe vremea reginei Victoria. Și am găsit plicul cu o hârtie în el, iar titlul cărții era Enquire Within Upon Everything¹². Totul părea să aibă un înțeles nou, dacă mă înțelegeți.

— Da, avea un înțeles clar, spuse doamna Oliver. Așa că ați scos hârtia și v-ați uitat la ea.

— Exact, doamnă. Nu știu dacă am procedat bine sau rău. Dar, oricum, acela era un document legal. Pe ultima pagină se afla ceea ce scrisese în dimineața precedentă, cu penița nouă pe care o folosisese. Se citea destul de ușor, deși avea un scris ascuțit.

— Și despre ce era vorba? Curiozitatea ei ajunsese pe măsura celei simțite atunci de doamna Leaman.

— Spunea ceva, după câte îmi amintesc – nu-mi aduc aminte cuvintele exacte – despre un codicil, și că după toate donațiile menționate în testamentul ei, îi lasă întreaga avere Olgăi -nu-mi aduc aminte numele de familie, începea cu S... Seminoff, sau cam așa ceva, pentru marea ei bunătate și atenție cu care o îngrijise în timpul bolii. Așa era scris și ea semnase, și eu semnasem, la fel și Jim. L-am pus apoi la loc, deoarece nu voiam ca doamna Llewellyn-Smythe să afle că-i răscoleam prin lucruri. Dar bine, mi-am zis, asta-i o surpriză. Cine și-ar fi închipuit că fata asta străină va primi toți banii, pentru că știam cu toții că doamna Llewellyn-Smythe era foarte bogată. Soțul ei lucrase în domeniul construcțiilor navale și îi lăsase o mare avere, și m-am gândit cum unii oameni au noroc. Țineți cont că nu prea o aveam la inimă pe domnișoara Olga. Uneori era cam aspră și cam cu toane. Dar recunosc că a fost întotdeauna atentă și politicoasă cu bătrâna doamnă. A avut grijă de ea și s-a ales cu toți banii. M-am gândit că îi lasă toți banii unei străine, și nu familiei. Apoi mi-am zis că poate că se supărase pe ai ei și n-o să reziste testamentul, o să-l rupă și o să întocmească un alt testament sau alt codicil. L-am pus la loc și cred că am uitat de el. Dar când a început scandalul despre testament și se vorbea cum că fusese falsificat, cum că doamna Llewellyn-Smythe n-ar fi putut fi în stare să scrie singură codicilul... Căci asta spuneau cu toții, știți, cum că bătrâna doamnă nu l-ar fi scris deloc, ci altcineva...

— Înțeleg, zise doamna Oliver. Și ce ați făcut?

— N-am făcut nimic și asta mă îngrijorează. N-am înțeles imediat sensul cuvintelor. Și după ce am stat și m-am gândit, n-am știut exact ce trebuia să fac și mi-am dat seama că ar fi fost, oricum, vorbe-n vânt, pentru că avocații erau împotriva străinei, cum sunt oamenii în general. Recunosc că nici mie nu-mi prea plac străinii. În orice caz, asta a fost! Și domnișoara făcea pe grozava, își dădea aere, arăta încântată ca Punch și m-am gândit că lucrurile sunt legale într-un fel și vor spune că nu are dreptul la bani fiindcă nu era rudă cu bătrâna doamnă. Așa că totul o să fie în ordine. Și, într-un fel, a fost, căci au renunțat la ideea de a merge la tribunal. Nu s-a

ajuns la tribunal și, după cum știe toată lumea, domnișoara Olga a fugit. A plecat înapoi pe continent de unde venise. Trebuie să fi făcut ea ceva necurat. Poate că a amenințat-o pe bătrâna doamnă și l-a obligat să-l scrie. Niciodată nu se știe. Unul dintre nepoții mei, care va ajunge doctor, susține că se pot face lucruri incredibile prin hipnotism. Probabil a hipnotizat-o pe bătrâna doamnă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Doamna Llewellyn-Smythe a murit... Stați să mă gândesc, cam acum doi ani.

— Și nu v-ați îngrijorat?

— Nu. Nu m-am îngrijorat. Nu atunci. Căci, vedeți, nu mi-am dat seama că ar conta. Totul era în regulă, nu se mai punea problema ca acea domnișoară Olga să plece cu banii, așa că n-am considerat că ar fi de datoria mea...

— Dar acum simțiți altceva?

— Moartea aceea – copilul acela vârat cu capul în găleata cu mere. Ar fi vorbit despre o crimă, susținând că ar fi văzut sau ar fi știut ceva despre o crimă. Și m-am gândit că poate domnișoara Olga a omorât-o pe bătrâna doamnă deoarece aflase că toți banii îi revin ei, dar s-a speriat când s-a produs toată tevatura aceea cu avocații și cu poliția și a fugit. Apoi m-am gândit că poate ar trebui să-i spun cuiva și m-am gândit că dumneavoastră aveți prieteni în justiție, în poliție și le veți explica acum că eu ștergeam praful de pe un raft, iar acel document era într-o carte și l-am pus la locul lui. Nu am luat absolut nimic.

— Dar asta s-a întâmplat, nu-i așa? Ați văzut-o pe doamna Llewellyn-Smythe scriind un codicil la testamentul ei. Ați văzut-o scriindu-și numele, și dumneata împreună cu acel Jim ați fost de față și amândoi v-ați semnat acolo. Așa e, nu?

— Exact.

— Atunci dacă amândoi ați văzut-o pe doamna Llewellyn-Smythe iscălindu-se, atunci acea semnătură nu poate fi un fals, nu? Din moment ce ați văzut-o personal scriind cu mâna ei...

— Am văzut-o scriind cu mâna ei, acesta-i adevărul. Și Jim

ar spune același lucru, doar că a plecat în Australia. A plecat de mai bine de un an și nu îi știu adresa. Oricum, nu era de prin părțile astea.

— Ce vreți să fac eu?

— Vreau să-mi spuneți dacă ar trebui să spun sau să fac ceva... Acum. Țineți minte că nimeni nu mi-a cerut-o. Nu m-a întrebat nimeni dacă știam despre testament.

— Vă numiți Leaman. Și numele de botez?

— Harriet.

— Harriet Leaman. Și pe Jim cum îl mai chema?

— Cum îl chema? Jenkins. Exact, James Jenkins. V-aș fi recunoscătoare dacă m-ați putea ajuta, căci mă frământă foarte mult. Tot necazul acesta cu Joyce și dacă cumva domnișoara Olga a ucis-o pe doamna Llewellyn-Smythe, iar micuța Joyce a văzut-o... Ce se mai împăuna domnișoara Olga când a auzit de la avocați că va moșteni o grămadă de bani! Dar situația s-a schimbat când a venit poliția și a început să pună întrebări... Iar ea a dispărut brusc. Nimeni nu m-a întrebat nimic. Dar acum mă tot întreb dacă nu cumva trebuia să fi spus ceva atunci.

— Probabil va trebui să povestiți toate acestea avocatului doamnei Llewellyn-Smythe. Sunt sigur că un bun avocat vă va înțelege sentimentele și motivele.

— Da, sunt sigură că dacă veți pune o vorbă bună pentru mine și o doamnă ca dumneavoastră le va povesti cum s-a întâmplat, că eu n-am avut nici o intenție să... Să fac ceva necinstit. Adică, tot ce-am făcut...

— Tot ce-ați făcut a fost să nu spuneți nimic, o liniști doamna Oliver. Pare o explicație destul de rezonabilă.

— Și dacă ar veni de la dumneavoastră... Să vorbiți în favoarea mea mai întâi, să le explicați, v-aș rămâne foarte îndatorată.

— Voi face tot ce îmi stă în puteri, o asigură doamna Oliver. Privirea i se îndreaptă spre poteca din grădină pe care tocmai venea un domn spilcuit.

— Vă mulțumesc foarte mult. Se zvonește că ați fi o doamnă cumsecade și sunt convinsă că așa este.

Se ridică, își puse mânușile de bumbac pe care le tot mototolise de atâta agitație, dădu din cap și se îndepărtă. Doamna Oliver îl întâmpină pe Poirot.

— Vino și ia loc. Ce s-a întâmplat? Pari supărat.

— Mă dor tare rău picioarele, îi mărturisi Hercule Poirot.

— Din cauza pantofilor ăia de lac prea strâmți. Ia loc.

Povestește-mi ce ai vrut să-mi spui și apoi îți voi povesti eu ceva care te va surprinde.

Capitolul 18

Poirot se așeză, își întinse picioarele și oftă:

— Ah! Așa e mult mai bine.

— Scoate-ți pantofii ca să ți se odihnească picioarele, îl îndemnă doamna Oliver.

— Nu, nu, nu-mi permit să fac asta, răspunse Poirot oarecum șocat de posibilitate.

— Bine, dar suntem prieteni vechi și pe Judith nu ar deranj a-o dacă ar ieși din casă. Știi, scuză-mă că îți spun, dar n-ar trebui să porți pantofi din lac la țară. De ce nu-ți cumperi o pereche frumoasă din piele întoarsă? Sau ceva ce poartă toți băieții aceștia hippy în ziua de azi. Genul de pantofi pe care-i tragi în picioare și nu trebuie lustruiți... Se pare că se curăță singuri printr-un proces extraordinar. Un proces de desprăfuire a pantofilor care te scutește de multă treabă.

— Nici nu mă gândesc, replică Poirot. Nici vorbă.

— Problema cu dumneata e că ții neapărat să fii elegant, spuse doamna Oliver, începând să desfacă pe masă ceea ce, evident, abia cumpărase. Te interesează mai mult îmbrăcămintea, mustața, felul în care arăți și cum te îmbraci decât confortul. Acum, la ordinea zilei se află confortul. Odată ce ai trecut de, să zicem, cincizeci de ani confortul e singurul lucru care contează.

— Madame, chère madame, nu știu dacă pot fi de acord cu dumneata.

— Ba ar fi bine, altminteri vei suferi mult și îți va fi tot mai rău de la an la an.

Doamna Oliver luă o cutie viu colorată dintr-o pungă de hârtie, îi scoase capacul, luă o bucățică și o duse la gură. Apoi

își linse degetele, le șterse cu o batistă și spuse:

— Lipicioasă.

— Nu mai mănânci mere? Întotdeauna te-am văzut cu o pungă de mere în mână ori mâncând unul, ori, ocazional, rupându-ți-se punga și merele rostogolindu-se pe drum.

— Ți-am spus doar, se enervă doamna Oliver, ți-am spus că nu vreau să mai văd mere în viața mea. Nu. Urăsc merele. Cred că, într-o zi, o să-mi treacă și o să mănânc din nou, dar... Nu vreau să mă mai gândesc la mere.

— Și acum ce mănânci? Poirot ridică capacul viu colorat și decorat cu poza unui palmier. Citi: Curmale din Tunisia. Ah, curmale acum!

— Exact, curmale.

Doamna Oliver mai luă o curmală, o băgă în gură, îi scoase sâmburele, îl aruncă într-un tufiș și continuă să mestece.

— Curmale... Este extraordinar, exclamă Poirot.

— Ce e așa extraordinar în a mânca curmale? Și alții mănâncă.

— Nu, nu, nu mă refer la asta. Nu la mâncatul lor. Extraordinar e faptul că mi-ai spus așa simplu... Curmale¹³.

— De ce? Întrebă doamna Oliver.

— Pentru că, mai mereu, îmi indici drumul, le chemin, pe care să o iau sau pe care am pornit deja. Îmi arăți drumul pe care ar fi trebuit să o iau. Curmale. Până acum nu mi-am dat seama cât de importante sunt.

— Nu văd ce legătură există cu ce s-a întâmplat aici. De fapt nu e vorba de date sau de timp. Totul s-a petrecut acum cât... Cinci zile?

— Evenimentul a avut loc acum patru zile. Da, așa e. Dar orice întâmplare are un trecut. Un trecut încorporat în prezent, dar care a existat ieri, luna trecută sau anul trecut. Prezentul are aproape întotdeauna rădăcini în trecut. Acum un an, doi, poate chiar trei, a fost comisă o crimă. Un copil a fost martor la acea crimă. Întrucât copilul a văzut acea crimă la o anumită dată, de mult uitată, acel copil a murit acum patru zile. Nu-i așa?

— Da, așa e. Cel puțin, așa cred. Ar fi putut să nu existe

deloc. Ar fi putut fi un individ dezechilibrat mintal căruia îi place să omoare oameni și a cărei idee de a se juca cu apa este de a împinge pe cineva cu capul în ea și de a-l ține acolo. Ar fi fost descrisă ca distracția unui debil mintal la o petrecere.

— Nu convingerea asta te-a adus la mine, madame?

— Nu, răspunse doamna Oliver, nu asta. Nu mi-a plăcut sentimentul pe care l-am avut în legătură cu asta. Încă nu-mi place.

— Sunt de acord. Cred că ai dreptate. Dacă cuiva nu-i place ceea ce simte în legătură cu un lucru, trebuie să afle de ce. Încerc din răspuțeri, deși s-ar putea să nu mă crezi, să aflu de ce.

— Plimbându-te pe aici și stând de vorbă cu oamenii, aflând dacă sunt drăguți sau nu și, apoi, punându-le întrebări?

— Exact.

— Și ce-ai aflat?

— Fapte, spuse Poirot. Fapte care, la momentul potrivit, se lega de anumite date, să zicem.

— Asta-i tot? Ce altceva ai mai aflat?

— Că nimeni nu crede că Joyce Reynolds obișnuia să spună adevărul.

— Când a spus că a văzut cum e omorât cineva? Dar eu am auzit-o.

— Da, așa a declarat. Dar nimeni nu crede că e adevărat. Așadar, există posibilitatea să nu fie adevărat. Adică, să nu fi văzut așa ceva.

— Mi se pare, zise doamna Oliver, că faptele dumitale te duc înapoi, în loc să rămâi pe loc sau să te conducă înainte.

— Lucrurile trebuie făcute să concorde. Să luăm falsul, bunăoară. Faptul că s-a falsificat ceva. Toată lumea spune că o tânără străină, fata au pair, atât s-a lingușit pe lângă o văduvă mai în vârstă și bogată, încât aceasta a lăsat un testament sau un codicil la un testament, prin care îi lăsa toată averea. A falsificat fata testamentul sau altcineva?

— Cine altcineva ar fi putut să-l falsifice?

— A mai existat un falsificator în sat. Cineva care a fost acuzat de fals, dar a scăpat ușor pentru că era la prima

abatere și i s-au acordat circumstanțe atenuante.

— E un personaj nou? Îl cunosc?

— Nu, nu-l cunoști. A murit.

— O, când a murit?

— Acum vreo doi ani. Încă nu știu data exactă. Dar va trebui s-o aflui. E cineva care s-a ocupat cu falsuri și a locuit aici. Și din cauza unei mici încurcături cu o fată care a stârnit gelozie și alte variate emoții, a fost înjunghiat într-o noapte și a murit. Știi, am impresia că o mulțime de incidente separate ar putea fi mai strâns legate decât ne-am aștepta. Nu toate, probabil nu toate, doar câteva dintre ele.

— Pare interesant, spuse doamna Oliver, dar nu prea înțeleg...

— Deocamdată nici eu. Dar cred că datele ar fi de folos. Datele anumitor întâmplări, unde se aflau anumiți oameni, ce li s-a întâmplat, ce făceau. Toată lumea e de părere că fata străină a falsificat testamentul și probabil că au dreptate, declară Poirot. Ea avea de câștigat de pe urma lui, nu-i așa? Stai puțin... Stai puțin...

— De ce? Întrebă doamna Oliver.

— Mi-a venit o idee, spuse Poirot. Doamna Oliver oftă și mai luă o curmală.

— Te întorci la Londra, madame, sau mai rămâi?

— Poimâine. Nu mai pot să rămân. S-au adunat o mulțime de lucruri care trebuie rezolvate.

— Spune-mi... În apartament, în casă, nu-mi mai amintesc unde locuiești acum, te-ai mutat așa de des în ultimul timp, ai o cameră pentru oaspeți?

— Nu recunosc niciodată că există așa ceva, răspunse doamna Oliver. Dacă recunoști că ai o cameră pentru oaspeți la Londra, o cauți cu lumânarea. Toți prietenii, și nu numai prietenii, cunoștințele și, uneori, verii de gradul al treilea ai cunoștințelor îți scriu ca să te întrebe dacă poți să-i găzduiești pentru o noapte. Ei bine, mă deranjează. Vor cearșafuri, lenjerie, perne, vor ceaiul dimineața devreme și așteaptă, cel mai adesea, să fie serviți la masă. Așa că nu spun că aş avea o cameră disponibilă. Prietenii mei vin și stau la mine, cei pe

care, într-adevăr, vreau să-i văd, dar ceilalți, nu, nici nu mă gândesc. Nu-mi place să se folosească de mine.

— Cine ar putea? Ești foarte înțeleaptă, spuse Hercule Poirot.

— Dar, de fapt, despre ce este vorba?

— Ai găzdui o persoană, două, dacă s-ar pune problema?

— Aș putea. Pe cine ai vrea? Nu pe dumneata. Ai propriul dumitale apartament... Splendid, ultramodern, stil abstract, numai pătrate și cuburi.

— Va trebui să luăm măsuri de precauție.

— Pentru cine? O să mai fie cineva omorât?

— Sper și mă rog să nu se întâmple, dar orice este posibil.

— Dar cine? Cine? Nu înțeleg.

— Cât de bine îți cunoști prietena?

— Cât o cunosc? Nu prea bine. Adică, ne-am împrietenit într-o croazieră și am fost tot timpul nedespărțite. Era ceva... Cum să mă exprim... Interesant la ea. Diferit.

— Te-ai gândit că s-ar putea să scrii, într-o zi, despre ea, în vreo carte?

— Detest fraza asta. Oamenii mi-o repetă adesea și asta nu e adevărat. Nu folosesc oameni în cărți. Oameni pe care îi întâlnesc, pe care îi cunosc.

— Chiar nu e adevărat, madame, că uneori folosești oameni reali în cărți? Oameni pe care îi întâlnești, nu pe cei pe care îi cunoști. N-ar mai fi distractiv!

— Ai dreptate, recunosc doamna Oliver. Uneori ghicești foarte bine cum stau lucrurile. Așa se întâmplă. Adică, vezi o femeie grasă stând în autobuz, mâncând un corn, iar buzele i se mișcă în timp ce mănâncă și observi că ori îi spune ceva cuiva, ori se gândește să dea un telefon sau să scrie o scrisoare. Și te uiți la ea, îi studiezi pantofii, fusta, pălăria, încerci să ghicești ce vârstă are, te uiți să vezi dacă poartă verighetă și alte câteva lucruri. Apoi cobori din autobuz. Nu vrei s-o mai revezi, dar ai în cap o poveste despre cineva pe nume doamna Carnaby, care se întoarce acasă cu autobuzul, după ce a avut o întâlnire foarte ciudată, într-o patiserie, unde a văzut pe cineva care i-a reamintit de altcineva, pe care-l întâlnise doar o dată și despre care auzise că a murit, dar se

pare că nu e mort. Vai de mine, se opri doamna Oliver să-și tragă sufletul. Să știi că e adevărat. Chiar am stat în fața cuiva, într-un autobuz, înainte de a părăsi Londra, și toate se potrivesc de minune în mintea mea. În curând o să scriu toată povestea. Tot ce urmează, ce o să răspundă, dacă se va afla în pericol sau altcineva dă de pericol. Cred că-i știi și numele. O cheamă Constance. Constance Carnaby. Un singur lucru va strica totul.

— Ce anume?

— Dacă o mai întâlnesc în autobuz, sau vorbesc cu ea, sau ea cu mine și încep să aflu ceva despre ea. Asta ar strica totul.

— Da, da. Povestea trebuie să îți aparțină, e personajul dumitale. Copilul dumitale. Dumneata ai creat-o, începi să o înțelegi, știi ce simte, unde locuiește și ce face. Dar totul a pornit de la o ființă reală, în carne și oase... Căci altfel n-ar mai fi fost o poveste, nu-i așa?

— Ai din nou dreptate, admise doamna Oliver. În legătură cu ceea ce spuneai despre Judith, cred că e adevărat. Vezi, am fost mult timp împreună în croazieră și am fost să vizităm multe locuri, dar n-am ajuns s-o cunosc foarte bine. E văduvă, soțul ei a murit și a lăsat-o la ananghie cu un copil, Miranda, pe care ai cunoscut-o. Și e adevărat că am un sentiment ciudat față de ele. Un sentiment de parcă ar conta, ca și cum ar fi implicate într-o anume dramă interesantă. Nu vreau să știu despre ce dramă e vorba. Nu vreau să-mi spună.

Aș vrea să mă gândesc singură la drama în care mi-ar plăcea să fie implicate.

— Da, da, văd că sunt... Candidate la includerea într-un nou bestseller semnat Ariadne Oliver.

— Câteodată ești îngrozitor, spuse doamna Oliver. Faci ca totul să sune atât de banal. Rămase pe gânduri. Poate că așa e.

— Nu, nu, nu e banal. E doar omenesc.

— Vrei să le invit pe Judith și pe Miranda în apartamentul sau în casa mea din Londra?

— Încă nu, spuse Poirot, până când nu sunt sigur că una dintre micile mele idei e corectă.

— Dumneata și micile dumitale idei! Ei, acum am o veste

pentru dumneata.

— Madame, îmi face plăcere.

— Nu fi chiar așa de sigur. S-ar putea să îți răstoarne ipotezele. Să presupunem că îți aduc la cunoștință că falsul de care ai vorbit atâta n-a fost fals deloc.

— Ce vrei să spui?

— Doamna Ap Jones Smythe, sau cum o chema-o, chiar a scris un codicil la testamentul său, lăsându-i toți banii fetei au pair, iar doi martori au văzut-o semnând și l-au semnat și ei la rândul lor. Poftim, acum rumegă asta!

Capitolul 19

— Doamna... Leaman, repetă Poirot, notându-și numele.

— Exact, Harriet Leaman. Iar celălalt martor se pare că a fost un anume James Jenkins. Ar fi plecat în Australia. Și despre domnișoara Olga Seminoff se crede că s-ar fi întors în Cehoslovacia sau acolo unde s-a născut. Se pare că fiecare a plecat în altă parte.

— Crezi că ne putem baza pe această doamnă Leaman?

— Nu cred că a născocit totul, dacă la asta te referi. Cred că a semnat ceva, apoi a fost curioasă și s-a folosit de primul prilej pentru a afla ce.

— Știe să scrie și să citească?

— Presupun că da. Dar oamenii nu prea reușesc să deslușească scrisul doamnelor bătrâne, care e de obicei ascuțit și ilizibil. Mai târziu, când au început să circule zvonuri despre acest testament sau codicil, s-a gândit că asta era ceea ce citise în scrisul acela indescifrabil.

— Un document original, spuse Poirot. Dar a existat și un codicil falsificat.

— Cine spune asta?

— Avocații.

— Poate că n-a fost deloc falsificat.

— Avocații sunt foarte atenți cu astfel de lucruri. Se pregătiseră să aducă în fața tribunalului experți grafologi.

— Atunci e ușor de înțeles ce trebuie să se fi întâmplat.

— Ce e ușor? Ce s-a întâmplat?

— Presupun că în ziua următoare sau câteva zile mai târziu

doamna Llewellyn-Smythe ori s-a certat cu secretara sa, ori s-a împăcat cu nepotul său Hugo, sau cu nepoata sa Rowena, și a rupt testamentul sau a șters codicilul, sau l-a ars în întregime.

— Și apoi?

— Ei bine, după aceea, doamna Llewellyn-Smythe moare, fata nu scapă ocazia să adauge un nou codicil, cam în aceiași termeni, imitând cât mai bine scrisul stăpânei ca și semnăturile martorilor. Probabil că știe destul de bine și scrisul doamnei Leaman de pe un carnet de sănătate sau ceva asemănător și îl imită, gândindu-se că cineva va recunoaște că a fost martor la testament și totul va fi în regulă. Dar falsul ei nu e suficient de bun și începe tărăboiul.

— Îmi permiteți, chère madame, să folosesc telefonul?

— Da, îți permit să folosești telefonul lui Judith Buder.

— Unde e prietena dumitale?

— S-a dus la coafor, iar Miranda la plimbare. E în cameră, după ușa glisantă.

Poirot intră și se întoarce după zece minute.

— Ei, ce ai făcut?

— L-am sunat pe domnul Fullerton, avocatul. Am să îți spun ceva. Codicilul, cel falsificat și cercetat de experți, nu a fost semnat de Harriet Leaman. A fost semnat, în calitate de martoră, de Mary Doherty, decedată, care a fost în serviciul doamnei Llewellyn-Smythe, dar care a murit de curând. Celălalt martor a fost James Jenkins care, așa cum ți-a spus prietena dumitale, doamna Leaman, a plecat în Australia.

— Așadar, a existat un codicil falsificat, spuse doamna Oliver. Și se pare că a existat, de asemenea, și un codicil adevărat. Ia ascultă, Poirot... Nu devine puțin cam complicat?

— Devine foarte complicat, răspunse Hercule Poirot. Dacă îmi permiți, mi se pare că avem de-a face cu prea multe falsuri.

— Poate că originalul se află încă în biblioteca din Quarry House, între paginile volumului Enquiry Within upon Everything.

— Am înțeles că toate lucrurile din casă au fost vândute după moartea doamnei Llewellyn-Smythe, cu excepția câtorva

piese de mobilier și a câtorva tablouri de familie.

— De ceea ce avem noi nevoie acum este un Enquiry Within. Ce titlu drăguț, nu? Țin minte că bunica avea unul. Știi, puteai căuta orice în el. Informații juridice și rețete culinare și cum să scoți petele de cerneală de pe cearșafuri; cum să-ți pregătești singură, acasă, pudră de față care să nu-ți strice tenul. O, și multe altele. Da, nu ți-ar plăcea să aveți acum o astfel de carte?

— Cum să nu, încuviință Hercule Poirot, mi-ar oferi o rețetă pentru tratarea picioarelor obosite.

— O mulțime. Dar de ce nu porți pantofi adecvați pentru la țară?

— Madame, îmi place să arăt soigné la înfățișare.

— Atunci va trebui să continui să porți lucruri incomode care te fac să suferi, așa că zâmbește și îndură! Oricum, nu mai înțeleg nimic acum. Femeia asta, Leaman, mi-a turnat o grămadă de minciuni?

— Orice e posibil.

— A pus-o cineva să mi le povestească?

— Și asta e posibil.

— A plătit-o cineva să mă mintă?

— Continuă, o îndemnă Poirot, continuă! Te descurci de minune.

— Mă gândesc, spuse doamna Oliver meditativ, că doamna Llewellyn-Smythe, ca orice altă femeie bogată, se distra scriind testamente. Probabil că a făcut multe la viața ei. În beneficiul unei persoane și apoi în al alteia. Mereu schimbându-le. Familia Drake era, oricum, înstărită. Cred că, întotdeauna, le-a lăsat, cel puțin, o moștenire consistentă, dar mă îndoiesc că a lăsat vreodată cuiva așa de mult, cum reiese din cele afirmate de doamna Leaman ca și din codicilul falsificat al fetei aceleia, Olga. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre tânăra asta. Mi se pare o dispariție extrem de reușită.

— Sper să aflăm, cât mai curând, mai multe despre ea.

— Cum?

— Voi primi informații foarte curând.

— Știu că ai cerut informații în sat.

— Nu doar în sat. Am un agent la Londra, care îmi obține informații atât din străinătate, cât și din țară. S-ar putea să primesc, peste puțin timp, ceva știri din Herțegovina.

— Vei afla dacă s-a întors acolo?

— Acesta ar putea fi un lucru pe care-l voi afla, dar se pare mai probabil să primesc informații de altă natură – scrisori de ale ei trimise acolo în perioada petrecută în Anglia, în care să fi menționat prieteni pe care și i-a făcut aici și care i-au devenit intimi.

— Ce zici de profesoară? Întrebă doamna Oliver.

— La care te referi?

— La cea care a fost strangulată – cea despre care ți-a povestit Elizabeth Whittaker. Adăugă: Nu prea îmi place Elizabeth Whittaker. Nesuferită femeie, dar deșteaptă. Adăugă visătoare: Nu m-aș mira să fie în stare să pună la cale o crimă.

— Adică să stranguleze o altă profesoară?

— Trebuie cercetate toate posibilitățile.

— Am să mă bazez, ca întotdeauna, pe intuiția dumitale, madame.

Doamna Oliver luă gânditoare o altă curmală.

Capitolul 20

Când plecă de la casa doamnei Buder, Poirot apucă pe drumul pe care i-l arătase Miranda. Deschizătura din gardul viu i se păru puțin mai mare decât ultima dată. Cineva mai voinic decât Miranda trecuse pe acolo. O luă pe poteca din carieră, remarcând încă o dată frumusețea peisajului. Un loc minunat și totuși, într-un anume fel, Poirot avu aceeași senzație ca la început, că ar putea fi un loc bântuit. O atmosferă păgână, apăsătoare, domnea înjur. De-a lungul acestor cărări șerpuitoare, zânele și-ar vâna victimele sau o zeiță nemiloasă ar cere să i se aducă drept ofrande sacrificii umane.

Înțelegea de ce nu devenise un loc pentru picnicuri. Pentru un anumit motiv, oamenii nu voiau să-și aducă ouăle fierte, salata verde și portocalele, să se așeze jos, să facă glume și să se distreze. Era diferit, cu totul diferit. Ar fi fost mult mai bine, se gândi deodată, dacă doamna Llewellyn-Smythe nu și-

ar fi dorit această transformare feerică. Din carieră ar fi putut fi făcută o modestă grădină scufundată, fără o atmosferă aparte, dar ea fusese o femeie ambițioasă și foarte bogată. Poirot se gândi câteva clipe la testamente, la tipul de testamente întocmite de femei bogate, la minciunile spuse despre testamentele femeilor bogate, locurile în care erau uneori ascunse testamentele văduvelor bogate și încercă să intre în mintea unui falsificator. Fără îndoială, documentul prezentat grafologilor fusese un fals. Domnul Fullerton era un avocat atent și competent. Era sigur de asta. Genul de avocat care nu și-ar fi sfătuit niciodată clientul să acționeze pe cale legală, dacă nu ar fi avut la dispoziție probe și o justificare serioasă pentru așa ceva.

Dădu un colț, simțind, pentru moment, că picioarele îi erau mult mai importante decât speculațiile. O luase sau n-o luase pe scurtătură spre locuința comisarului Spence? Dacă ar fi avut aripi să zboare, poate, dar drumul principal i-ar fi făcut mult mai bine la picioare. Pe potecă nu era nici pământ, nici iarbă, se simțea duritatea pietrelor. Dar se opri.

În fața lui erau două persoane. Pe o bucată de stâncă stătea Michael Garfield. Avea pe genunchi un bloc de desen și desena ceva, foarte concentrat. Puțin mai la distanță, lângă un pârau minuscul care curgea clipocind, se afla Miranda Buder. Hercule Poirot uită de picioare, de durerile și de bolile trupești și se minună, încă o dată, de frumusețea pe care puteau s-o posede ființele omenești. Nu era nici un dubiu că Michael Garfield era un tânăr foarte frumos. Îi era greu să se hotărască dacă îi plăcea sau nu de Michael Garfield, întotdeauna e greu să te hotărăști dacă îți place cineva frumos. Contempli frumusețea, dar, în același timp, îi displăcea, aproape din principiu. Femeile puteau fi frumoase, dar Hercule Poirot nu era deloc sigur că îi plăcea frumusețea la bărbați. Nu i-ar fi plăcut să fie un bărbat frumos, de altfel nici nu s-ar fi pus problema să aibă vreodată o asemenea șansă. Un singur lucru din înfățișarea sa îl încânta pe Poirot și anume mustățile sale stufoase, ca și felul în care se supuneau îngrijirilor, tratamentelor și ajustărilor. Erau magnifice. Nu

cunoștea pe nimeni care să aibă mustăți cel puțin pe jumătate la fel de frumoase ca ale lui. Nu fusese niciodată chipeș sau atrăgător. Nici vorbă de frumos!

Și Miranda? Se gândi iarăși că gravitatea ei o făcea atrăgătoare. Se întreba ce-i trecea prin minte. N-ar fi putut afla vreodată. Nu spunea cu ușurință la ce se gândea. Se îndoia dacă ar fi spus cuiva la ce se gândește, dacă cineva o întreba. Avea o minte originală, înclinată spre reflectare. Dar era vulnerabilă. Foarte vulnerabilă. Mai erau și alte lucruri la ea pe care le cunoștea sau credea că le cunoaște. Deși nu avea dovezi, era aproape sigur.

Michael Garfield ridică privirea și spuse:

— Ha! Senor Moustachios. Bună ziua, domnule!

— Aș putea să văd ce faceți sau asta v-ar deranja? Nu vreau să par băgăreț.

— Uitați-vă, îi spuse Michael Garfield, mi-e totuna. Adăugă cu blândețe: Mă simt foarte bine.

Poirot se opri și privi peste umărul tânărului. Dădu admirativ din cap. Era un desen delicat în creion, liniile aproape invizibile. Se pricepea la desen. Rosti în șoptă:

— Splendid!

— Așa mi se pare și mie, spuse Michael Garfield.

Nu era prea explicit dacă se referă la desen sau la model.

— De ce? Întrebă Poirot.

— De ce îl fac? Credeți că am nevoie de un motiv?

— S-ar putea să aveți.

— Aveți perfectă dreptate. Dacă plec de aici sunt câteva lucruri de care vreau să-mi aduc aminte. Miranda este unul dintre ele.

— Ați uita-o ușor?

— Foarte ușor. Așa sunt eu. Dar să uiți ceva sau pe cineva, să nu fii capabil să reînvii un chip, o mișcare din umăr, un gest, un pom, o floare, imaginea unui peisaj, să îți aduci aminte cum era, dar să nu fii în stare să o reproduci în fața ochilor, asta produce... Cum să-i spun... Agonie. Vedeți, înregistrăm... Și totul trece, dispare.

— Nu și Quarry Garden sau parcul. El rămâne.

— Nu sunteți de acord? În curând va dispărea, dacă nu e nimeni aici. Are nevoie de dragoste, atenție, îngrijire și îndemânare. Dacă e preluată de un consiliu – și de obicei asta se întâmplă – atunci va fi ceea ce numesc ei „întreținută”. Vor fi aduse ultimele tufe la modă, se vor face noi poteci, noi bănci vor apărea la anumite distanțe. Vor agăța coșuri pentru gunoi. Of, sunt atât de grijulii, așa de buni la întreținere. Dar pe asta n-o poți întreține... E sălbatică. Să menții ceva sălbatic e mult mai dificil decât să-l întreții.

— Monsieur Poirot, se auzi răsunând glasul fetei de dincolo de pârâu.

Poirot se apropie de ea și-i șopti:

— Deci aici ești. Ai venit să stai să-ți faci portretul, nu-i așa? Scutură din cap.

— N-am venit special pentru asta. S-a întâmplat pur și simplu.

— Da, spuse Michael Garfield, așa s-a întâmplat. Norocul îți mai iese uneori în cale.

— Te plimbai prin grădina ta preferată?

— De fapt căutam fântâna, răspunse Miranda. [™] O fântână?

— A fost odată în pădurea asta o fântână a dorințelor.

— Într-o fostă carieră? Nu știam că există fântâni în cariere.

— Întotdeauna a fost o pădure lângă carieră. Mereu au crescut copaci aici. Michael știe unde e fântâna, dar nu vrea să-mi zică.

— Ar fi mult mai distractiv pentru tine, spuse Michael Garfield, dacă te-ai duce să o cauți. Mai ales că nu ești sigură dacă a existat în realitate.

— Bătrâna doamnă Goodbody știe totul despre ea. Și adăugă: E vrăjitoare.

— Într-adevăr, zise Michael. Ea e vrăjitoarea satului, Monsieur Poirot. În majoritatea locurilor există câte o vrăjitoare. Nu-și zic toate așa, dar toți le cunosc. Îți ghicesc viitorul, îți vrăjesc begoniile, sau pârlesc petuniile, sau fac ca vaca fermierului să nu mai dea lapte și, desigur, oferă licori de dragoste.

— Era o fântână a dorințelor, repetă Miranda. Oamenii

obișnuiau să vină și să-și pună dorințe. Trebuiau s-o înconjoare de trei ori, cu spatele; era pe o coastă a dealului, așa, că nu era prea ușor. Privi dincolo de Poirot și Michael Garfield. Am s-o gălesc într-o zi, chiar dacă nu vrei să-mi spui. E pe-aici pe undeva, dar a fost astupată, așa zice doamna Goodbody. O, cu ani în urmă! A fost astupată deoarece era prea periculoasă. Un copil a căzut în ea acum câțiva ani -Kitty Nu-știu-cum. Și altcineva ar fi putut să cadă în ea.

— Bine, n-ai decât să crezi ce vrei, zise Michael Garfield. E o bună poveste locală, dar există o fântână a dorințelor la Litde Belling.

— Bineînțeles, spuse Miranda. Știu totul despre ea. E una foarte obișnuită. Toată lumea știe despre ea, și e tare plictisitor. Oamenii aruncă bani în ea, nu mai are apă deloc, așa că nu se aude nici un pleosc!

— Atunci îmi pare rău.

— Am să te anunț când o voi găsi, îi promise Miranda.

— Nu trebuie să te încrezi în cuvintele unei vrăjitoare. Nu cred că a căzut vreun copil în ea. Cred că a căzut acolo vreo pisică și s-a înecat.

— Ding dong del, în fântână-un motănel”, ciripi Miranda. Se ridică. Trebuie să plec, mă așteaptă mămica.

Coborî cu grijă de pe stâncă, le zâmbi celor doi bărbați și o luă pe o potecă în pantă, din spatele pârauului.

— Ding dong del”, repetă Poirot meditativ. Fiecare crede ce vrea să creadă, Michael Garfield. Avea sau n-avea dreptate?

Michael Garfield îl privi gânditor, apoi zâmbi.

— Are dreptate, răspunse el. Există o fântână, dar a fost astupată. Trebuie să fi fost periculoasă. Nu cred că a fost vreodată o fântână a dorințelor. Doamna Goodbody povestește vrute și nevrute. Este un pom al dorințelor sau a fost odată – un fag, la jumătatea drumului în sus pe deal, în jurul căruia oamenii se învârtesc de trei ori cu spatele și apoi își pun o dorință.

— Ce s-a întâmplat cu el? Nu se mai învârtesc în jurul lui?

— Nu, a fost trăsmit acum vreo șase ani... Despicat în două. Așa că legenda s-a dus pe apa sâmbetei.

- I-ai spus Mirandei despre el?
- Nu. M-am gândit s-o las cu fântâna ei. Un fag trăsnet n-ar avea prea mult haz, nu?
- Trebuie să plec, spuse Poirot.
- Vă întoarceți la prietenul dumneavoastră, polițistul?
- Da.
- Păreți obosit.
- Sunt obosit, recunosc Hercule Poirot. Sunt extrem de obosit.
- V-ați simți mai bine în pantofi de pânză sau în sandale.
- Ah, șa non!
- Înțeleg. Sunteți teribil de ambițios. Îl privi pe Poirot. Le tout ensemble arată foarte bine și deosebit, îmi permit să mă refer la mustața dumneavoastră.
- Mă simt onorat că ați remarcat.
- Problema e că nu poate trece neobservată. Poirot își lăsă capul într-o parte și îl întrebă:
- Spune-ați de desen că îl faceți pentru că vreți să vă amintiți de Miranda. Asta înseamnă că plecați de aici?
- Da, așa m-am gândit.
- Totuși, mie mi se pare că sunteți bien placé ici.
- O, da, minunat. Am o casă, micuță, dar proiectată de mine și am și ocupația mea, dar îmi oferă mai puține satisfacții ca la început. Așa că m-a apucat dorul de ducă.
- De ce ocupația vă oferă mai puține satisfacții?
- Pentru că oamenii vor să fac niște lucruri mizerabile. Oameni care vor să-și aranjeze grădinile, oameni care au cumpărat pământ și-și construiesc o casă și vor să le proiectez o grădină.
- Nu vă ocupați și de grădina doamnei Drake?
- Da, asta vrea. I-am sugerat câteva lucruri și pare să fie de acord. Totuși, nu prea am încredere în ea, adăugă gânditor.
- Adică n-o să vă lase să procedați cum doriți?
- Ea va dori să obțină ce și-a propus și, deși o atrag ideile pe care i le-am prezentat, își va schimba brusc părerea, dorind cu totul altceva. Ceva util, scump și care să impresioneze.
- Mă va controla, împingându-mă de la spate. Va insista să-i

pun în practică propriile idei, eu nu voi accepta și ne vom certa. Și nu numai cu doamna Drake, ci și cu alți vecini. Sunt foarte cunoscut și nu trebuie să rămân într-un loc anume. Aș putea găsi un alt colțișor în Anglia, Normandia sau Bretania.

— Undeva unde puteți îngriji, ajuta natura. Undeva unde puteți experimenta sau puteți planta lucruri ciudate care n-au mai crescut acolo niciodată, unde nici soarele nu pâjolește, nici înghețul nu distruge. O bucată bună de pământ nefolosit, unde să simți că te-ai întors în grădina lui Adam. Întotdeauna ați fost neliniștit?

— N-am prins nicăieri rădăcini.

— Ați fost în Grecia?

— Da, și mi-ar mai plăcea să mă întorc acolo. Da, în acel loc ai de unde alege. O grădină pe un deal grecesc. Ar putea fi doar chiparoși, nimic altceva. Și stâncă goală. Dar dacă vrei, oare ce nu se poate face?

— O grădină în care să se plimbe zeii...

— Da. Citiți gândurile oamenilor, nu-i așa, domnule Poirot?

— Aș vrea. Sunt atâtea lucruri pe care aș dori să le știu și nu le știu...

— Acum vă referiți la ceva prozaic, nu?

— Din nefericire, da.

— Incendiere, crimă sau moarte subită?

— Mai mult sau mai puțin. Nu mă gândeam la incendiu. Spuneți-mi, domnule Garfield, sunteți aici de ceva timp. Ați cunoscut un tânăr pe nume Lesley Ferrier?

— Da, îmi aduc aminte de el. Lucra la o firmă de avocați din Medchester, nu? Fullerton, Harrison și Leadbetter. Lin funcționar mărunț, cam așa ceva. Un tip chipeș.

— A murit pe neașteptate, nu?

— Da. A fost înjunghiat într-o seară. Probleme cu femeile, bănuiesc. Toți cred că cei de la poliție știu destul de bine cine e făptașul, dar nu au probele necesare. Se încurcase cu o femeie pe nume Sandra – nu-mi aduc aminte numele ei de familie – Sandra Nu-știu-cum. Da. Soțul ei era proprietarul cârciumii de aici. Ea și cu Lesley aveau o aventură, apoi Lesley a început să-i facă curte altei fete. Cam asta s-a întâmplat.

— Și Sandrei nu i-a plăcut?

— Nu, nu i-a plăcut deloc. Știți, el avea mare succes la fete. Avea vreo două-trei prietene.

— Toate erau englezoaice?

— Oare de ce mă întrebați asta? Nu, nu cred că se limita numai la englezoaice, atât timp cât înțelegeau ce le spunea el în engleză și el pricepea ce-i spuneau ele.

— Apăreau, din când în când, prin zonă și fete străine, nu?

— Sigur că da. Există vreun loc unde să nu dai de ele? Fete au pair – sunt o parte din viața noastră. Urâte, frumoase, cinstite, necinstite, unele care fac bine unor mame abătute sau nu le sunt de nici un folos și altele care dispar de acasă.

— Ca Olga, de exemplu?

— Așa cum spuneți, precum Olga.

— Lesley a fost prieten cu Olga?

— O, asta vă interesează. Da, a fost. Nu cred că doamna Llewellyn-Smythe știa prea multe. Olga era precaută. Vorbea, cu gravitate, despre cineva din țara ei cu care spera să se căsătorească. Nu știu dacă era adevărat sau inventa. Cum spuneam, tânărul Lesley era atrăgător. Nu știu ce-a văzut la Olga – nu era o mare frumusețe. Totuși – se gândi câteva clipe – avea o bogăție sufletească. Un tânăr englez consideră acest fapt atrăgător. Oricum, lui Lesley așa i s-a părut, iar celorlalte prietene ale sale nu le-a plăcut.

— Foarte interesant, spuse Poirot. Știam eu că-mi veți da informațiile de care am nevoie.

Michael Garfield îl privi curios.

— De ce? Despre ce e vorba? Ce legătură are Lesley? De ce răscoliți tot trecutul?

— Păi, sunt unele lucruri care trebuie știute, pentru a vedea cum au evoluat. Scormonesc chiar și în trecutul mai îndepărtat. Înainte ca Olga Seminoff și Lesley Ferrier să se fi întâlnit, în secret, fără știrea doamnei Llewellyn-Smythe.

— De fapt, nu sunt sigur de asta. E numai... Să zicem... O închipuire. Îi întâlneam destul de des, dar Olga nu mi-a făcut niciodată confidențe. Cât despre Lesley Ferrier, abia l-am cunoscut.

— Vreau să mă întorc și mai mult în trecut. Am înțeles că a avut anumite neplăceri.

— Așa cred. Da, cam așa circulau zvonurile pe aici. Domnul Fullerton l-a luat sub aripa sa protectoare și a sperat să facă din el un om cinstit. E un tip de treabă, bătrânul Fullerton.

— Mi se pare că infracțiunea de care se făcuse vinovat a fost un fals.

— Da.

— Era la prima abatere și i s-au acordat circumstanțe atenuante. Avea o mamă bolnavă sau un tată bețiv, sau ceva asemănător. Oricum, a scăpat ieftin.

— N-am auzit amănuntele. La început, mi se pare că furase ceva, iar contabilii chemați l-au descoperit. Nu știi prea multe, doar din auzite. Fals. Da, de asta l-au învinuit, de fals.

— Și când a murit doamna Oewellyn-Smythe și s-a deschis testamentul, s-a descoperit că acesta fusese falsificat.

— Da, înțeleg la ce vă gândiți, și anume că există o legătură între cele două lucruri.

— Un om, care până la un anumit punct a reușit să falsifice foarte bine ceva; un om care s-a împrietenit cu o fată, care ar fi moștenit o mare parte dintr-o avere fabuloasă, dacă testamentul ar fi fost acceptat.

— Da, da, așa e.

— Fata și bărbatul care comisesese falsul erau prieteni apropiați. Se despărțise de prietena lui și se apropiase de fata străină.

— Sugerăți că testamentul a fost falsificat de Lesley Ferrier?

— Așa se pare, nu?

— S-a zis că Olga putea să-i imite scrisul doamnei Llewellyn-Smythe foarte bine, dar mie mi s-a părut, întotdeauna, cam îndoielnic. Ea scria scrisorile de mână în locul doamnei Llewellyn-Smythe, dar nu cred că erau așa de asemănătoare. Insuficient să treacă la o cercetare atentă. Dar dacă ea și Lesley au fost implicați împreună, atunci lucrurile se schimbă, îndrăznesc să spun că el s-ar fi priceput destul de bine la treaba asta și, probabil, se mândrea că totul merge ca pe roate. Dar pe de altă parte, trebuie să fi fost sigur și când a

comis primul furtişag, şi totuşi l-au prins, aşa încât l-au depistat şi de data asta. Când totul a ieşit la iveală, avocaţii au început să răscrolească şi să-i facă greutăţi, iar experţi grafologi au fost chemaţi să verifice lucrurile şi au început să pună întrebări, poate că Olga şi-a pierdut cumpătul şi s-a certat cu Lesley. Ea s-a evaporat sperând ca el să fie tras la răspundere. Scutură energic din cap. De ce aţi venit să-mi vorbiţi despre asemenea lucruri, în grădina mea frumoasă?

— Voiam să ştiu.

— E mai bine să nu ştii. E mai bine să nu ştii niciodată. Mai bine să laşi lucrurile aşa cum sunt. Să nu forţezi, să nu pândeşti, să nu-ţi bagi nasul peste tot.

— Vreţi frumuseţe, zise Hercule Poirot. Frumuseţe cu orice preţ. Eu doresc numai adevărul, mereu numai adevărul.

Michael Garfield râse.

— Duceţi-vă cu prietenii dumneavoastră poliţişti şi lăsaţi-mă pe mine în paradisul meu. Piei din faţa mea, Satană!

Capitolul 21

Poirot urcă dealul. Deodată nu mai simţi că-l dor picioarele. Avusese o revelaţie. Potrivirea lucrurilor la care se gândise şi pe care le simţise, despre care ştiuse că au legătură, numai că nu înţelesese cum se legau. Era conştient de pericol... Pericolul în care s-ar fi aflat cineva, în orice moment, dacă nu s-ar lua măsuri pentru prevenirea lui. Pericol grav.

Elspeth Mackay ieşi să-l întâmpine.

— Arătaţi epuizat. Veniţi şi luaţi loc.

— Fratele dumneavoastră e aici?

— Nu, s-a dus la secţie. Cred că s-a întâmplat ceva.

— S-a întâmplat ceva? Tresări. Aşa de repede? Nu e posibil.

— Poftim? Se miră Elspeth. Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic, nimic. S-a întâmplat ceva, cuiva, nu?

— Da, dar nu ştiu exact cui. Oricum, Tim Raglan a sunat şi l-a rugat să se ducă acolo. Vă aduc o ceaşcă cu ceai?

— Nu, mulţumesc, refuză politicos Poirot, dar cred... Că mă voi întoarce acasă. Nu-i surâdea perspectiva unui ceai negru, amar. Se gândi la o scuză bună care ar masca orice semn al unor maniere proaste. Ştiţi, picioarele. Nu sunt încălţat

potrivit pentru mersul la țară. Ar trebui să-mi schimb pantofii.

Elsbeth Mackay se uită la el.

— Da, nu sunt. Lacul strânge. Apropo, aveți o scrisoare cu timbre străine. E trimisă din străinătate, prin bunăvoința comisarului Spence, Pine Crest... Mă duc să vi-o aduc.

Se întoarse în câteva clipe și îi înmână scrisoarea.

— Dacă nu vă trebuie plicul, dați-mi-l pentru unul dintre nepoți... Colecționează timbre.

— Desigur.

Poirot desfăcu scrisoarea și îi dădu plicul. Ea îi mulțumi și intră în casă. Poirot despături hârtia și citi.

Serviciul străin al domnului Goby funcționa cu aceeași competență pe care i-o demonstrase și cel britanic. Nu preocupase nici un efort și obținuse repede rezultatele.

Într-adevăr, rezultatele nu erau foarte spectaculoase, dar Poirot nici nu se așteptase la altceva.

Olga Seminoff nu se întorsese în orașul ei natal. Nu mai avea nici o rudă în viață, doar o prietenă, o femeie mai în vârstă, cu care corespundea destul de rar, povestindu-i despre viața ei în Anglia. Se înțeleșese bine cu patroana ei, care uneori se arăta exigentă, alteori generoasă.

Ultimele scrisori primite de la Olga erau de acum un an și jumătate. În ele pomenea de un tânăr. Făcea aluzie la faptul că se gândeau la căsătorie, dar tânărul, al cărui nume nu-l menționa, trebuia – spunea ea – să-și croiască un drum în viață, așa că nimic nu se putea stabili. În ultima scrisoare vorbea, fericită, despre viitorul lor bun. Când n-a mai primit scrisori, prietena ei mai înstărită a presupus că Olga se măritase cu englezul ei și își schimbase adresa. Lucrurile astea se întâmplau adesea, când fetele plecau în Anglia. Dacă se căsătoreau și erau fericite nu mai scriau.

Ea nu se îngrijorase.

Se potrivea, se gândi Poirot. Lesley vorbise despre căsătorie, dar probabil nu cu intenții serioase. Doamna Llewellyn-Smythe era descrisă ca fiind „generoasă”. Lesley primise bani de la cineva, probabil de la Olga (bani pe care îi primise de la angajator), ca să-l determine să facă falsul în numele ei.

Elsbeth Mackay ieși din nou pe terasă. Poirot o întrebă dacă bănuia că existase vreo legătură între Olga și Lesley. Femeia se gândi o clipă. Apoi oracolul vorbi:

— Dacă a fost ceva, atunci au ținut totul secret. N-a existat nici un zvon despre cei doi. De obicei, într-un loc ca acesta, veștile circulă imediat.

— Tânărul Ferrier umbla cu o femeie măritată. Ar fi putut-o avertiza pe fată să nu-i spună nimic despre el stăpânei sale.

— Foarte posibil. Doamna Smythe știa că Lesley Ferrier era un tip de soi rău, și ar fi avertizat-o pe fată să nu aibă nimic de-a face cu el.

Poirot împături scrisoarea și o băgă în buzunar.

— Să vă aduc un ceai?

— Nu, nu... Trebuie să mă întorc la hotel să-mi schimb pantofii. Știți cumva când se întoarce fratele dumneavoastră?

— N-am idee. Nici măcar n-au spus ce treabă au cu el. Poirot porni spre hotel. Se afla doar la câteva sute de metri. Când se apropie, observă că ușa era deschisă, iar proprietara, o femeie veselă de vreo treizeci de ani, îi ieși în întâmpinare.

— Vă așteaptă o doamnă... E de ceva vreme aici. I-am spus că nu știu exact unde ați plecat sau când vă întoarceți, dar a zis că așteaptă. Adăugă: E doamna Drake. E într-o stare! De obicei e foarte calmă, dar cred că a suferit un fel de șoc. E în salon. Să vă aduc niște ceai cu...

— Nu, răspunse Poirot. Mai bine nu! Să ascult mai întâi ce are de zis.

Deschise ușa și intră în salon. Rowena Drake stătea la fereastră. Nu era fereastra care dădea spre poteca de la intrare, așa că nu-l văzuse venind. Se întoarse brusc la auzul ușii.

— Monsieur Poirot. În sfârșit. Mi s-a părut o veșnicie!

— Îmi cer scuze, madame. M-am plimbat prin Quarry Wood și am mai stat de vorbă cu prietena mea, doamna Oliver. Și am vorbit și cu doi băieți – Nicholas și Desmond.

— Nicholas și Desmond? Da, îi știu. Mă întreb... O! Mă gândesc la o mulțime de lucruri.

— Sunteți tulburată, rosti Poirot blând.

Nu-și închipuia că o s-o vadă vreodată pe Rowena Drake tulburată; nu mai era femeia stăpână pe situație care aranja totul, impunându-le celorlalți deciziile sale.

— Ați auzit, nu-i așa? Întrebă ea. O, dar poate că nu.

— Ce să aud?

— Ceva îngrozitor. El... El a murit. Cineva l-a omorât.

— Cine a murit, madame?

— Atunci n-ați auzit încă. E încă un copil și am crezut... Ce proastă am fost! Trebuia să vă fi spus. Trebuia să vă fi povestit când m-ați întrebat. Mă simt îngrozitor... Îngrozitor de vinovată că m-am gândit că știu mai bine ce e de făcut... Dar am avut intențiile cele mai bune, Monsieur Poirot, chiar le-am avut.

— Luați loc, madame, luați loc. Calmați-vă și spuneți-mi. A mai murit un copil... Alt copil?

— Fratele ei, anunță doamna Drake. Leopold.

— Leopold Reynolds?

— Da. I-au găsit trupul pe o cărare de pe câmp. Probabil că venea acasă de la școală și s-a îndreptat spre pâraul din apropiere să se joace. Cineva l-a ținut cu capul în pârau – l-a ținut cu capul în apă.

— La fel cum a făcut și cu Joyce?

— Da, da. Trebuie să fie... Să fie vreun fel de nebunie. Și nu știu nimeni cine e responsabil, ceea ce mi se pare îngrozitor. Nimeni n-are nici cea mai mică idee. Și eu am crezut că știu. Am fost convinsă... Da, un lucru foarte urât.

— Trebuie să-mi povestiți, madame.

— Da, vreau să vă spun. Am venit să vă mărturisesc, fiindcă ați venit la mine după ce ați discutat cu Elizabeth Whittaker. După ce vă spusese că ceva mă speriasse. Că văzusem ceva. Ceva în holul casei mele. V-am spus că n-am văzut nimic și că nimic nu m-a speriat pentru că, știți, m-am gândit... Se opri.

— Ce ați văzut?

— Trebuia să vă fi spus atunci. Am văzut ușa de la bibliotecă deschizându-se, deschizându-se cu multă grijă și... Și el a ieșit. Dar n-a ieșit să plece. A stat doar în prag, apoi a tras repede ușa și a intrat înăuntru.

— Cine era?

— Leopold. Leopold, copilul care a fost acum ucis. Vedeți, am crezut, am... O, ce greșeală, ce greșeală de neiertat. Dacă v-aș fi spus, poate... Poate ați fi descoperit cine se afla în spatele crimei.

— V-ați gândit... V-ați gândit că Leopold își omorâse sora? La asta v-ați gândit?

— Da, la asta m-am gândit. Bineînțeles, nu pe moment, pentru că nu știam că ea murise. Dar avea o privire ciudată, întotdeauna a avut o privire ciudată. Într-un fel îți era puțin frică de el pentru că simțeai că nu e... că ceva nu e în ordine cu el. Foarte deștept, având coeficientul de inteligență foarte ridicat, dar totuși nu întreg la minte. Și m-am gândit: „Ce caută Leopold acolo, în loc să fie la Snapdragon? Ce-o fi făcând de arată așa de îngrozit?” Apoi am uitat, dar m-a îngrijorat felul în care arăta. De aceea am scăpat vaza. Elizabeth m-a ajutat să strâng cioburile, m-am întors la Snapdragon și am uitat. Până când am găsit-o pe Joyce. Atunci m-am gândit...

— Că Leopold o făcuse?

— Da. Da, la asta m-am gândit. Asta explica felul în care se uita. Am crezut că știu. Întotdeauna – toată viața am crezut că mă pricep la lucruri, că am mereu dreptate. Și m-am înșelat amarnic. Vedeți, faptul că a fost omorât trebuie să însemne cu totul altceva. Trebuie să se fi dus acolo și să o fi găsit... Moartă..., ceea ce l-a șocat și l-a înspăimântat. Așa că a vrut să iasă din cameră fără să fie văzut și cred că a ridicat privirea, m-a zărit, s-a întors în cameră, a închis ușa și a așteptat până să nu mai fie nimeni pe hol, ca să poată ieși. Dar nu pentru că o omorâse. Nu, doar șocul de a o fi descoperit moartă.

— Și totuși, n-ați spus nimic. Nu ați spus pe cine ați văzut, nici chiar după ce moarta a fost descoperită?

— Nu, n-am putut. Știți, el e atât de mic... Era așa de mic, cred că așa ar trebui să spun acum. Zece. Zece, unsprezece ani cel mult și... Am simțit că nu putea să-și fi dat seama ce făcuse, nu putea fi vina lui. Moral, nu era vinovat. Mereu a

fost mai ciudat și m-am gândit că există tratamente. Să nu las totul pe seama poliției. Să nu fie trimis într-un loc anume.

Am crezut că există tratamente psihologice speciale pentru el, dacă era necesar. Trebuie să credeți că am fost bine intenționată.

„Ce cuvinte triste, se gândea Poirot, unele dintre cele mai triste cuvinte din lume.” Doamna Drake părea să-i ghicească gândurile.

— Da, spuse ea, am făcut-o spre binele lui. Am avut intenții bune. Întotdeauna ai impresia că știi ce-i mai bine pentru alții, dar nu e așa. Pentru că, vedeți, motivul pentru care părea așa de speriat se datora faptului că ori îl văzuse pe criminal, ori văzuse ceva care putea indica făptașul. Ceva ce l-a determinat pe ucigaș să nu se mai simtă în siguranță. Așa că... Așa că a așteptat până l-a prins pe băiat singur și l-a înecat în pârau, ca să nu vorbească, să nu povestească. Dacă v-aș fi spus sau aș fi spus polițiștilor, sau cuiva, dar m-am gândit că eu știu mai bine ce e de făcut...

— Chiar astăzi, zise Poirot, după ce tăcu câteva clipe, uitându-se la doamna Drake cum încerca să-și controleze suspinele, mi s-a spus că Leopold avea o mulțime de bani în ultimul timp. Cineva trebuie să-l fi plătit ca să tacă din gură.

— Dar cine... cine?

— Vom afla, zise Poirot. De acum nu mai durează mult.

Capitolul 22

Lui Hercule Poirot nu-i stătea în fire să ceară părerea altora. De obicei se mulțumea cu propriile păreri. Totuși, erau cazuri când făcea excepții. Acesta era unul dintre ele. Avusese cu Spence o mică discuție, apoi Poirot luase legătura cu o firmă de închiriat mașini și, după o altă discuție cu prietenul său, inspectorul Raglan, plecă. Aranjase ca șoferul să-l ducă la Londra, dar se oprișe o dată pe drum. La Elms. Îi spuse șoferului că n-o să întârzie mult – cel mult un sfert de oră și ceru s-o vadă pe domnișoara Emlyn.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta. Cu siguranță sunteți la cină.

— Nu-i nimic, Monsieur Poirot, sunt încredințat că nu m-ați

deranja de la cină, dacă n-ați avea un motiv serios pentru care ați venit.

— Sunteți foarte amabilă. Sincer să fiu, am nevoie de sfatul dumneavoastră.

— Chiar așa?

Domnișoara Emlyn păru ușor surprinsă. De fapt, mai mult decât surprinsă, părea sceptică.

— Asta nu prea vă caracterizează, Monsieur Poirot. Nu sunteți, de obicei, satisfăcut cu propriile dumneavoastră opinii?

— Da, sunt mulțumit cu părerile mele, dar m-aș simți mai bine dacă cineva, ale cărui păreri le respect, ar fi de acord cu ele.

Directoarea tăcu, dar îl privi întrebătoare.

— Știi cine a omorât-o pe Joyce Reynolds. Cred că și dumneavoastră știți.

— N-am spus asta, zise domnișoara Emlyn.

— Nu, n-ați spus-o. Și asta mă face să cred că v-ați format doar o părere.

— O bănuială? Se miră domnișoara Emlyn pe un ton plin de răceală.

— Aș prefera să nu folosesc acest cuvânt. Aș prefera să spun că aveți o părere de neclintit.

— Foarte bine, atunci. Recunosc că am o părere de neclintit. Asta nu înseamnă că am s-o împărtășesc cu dumneavoastră.

— Ceea ce aș dori să fac, mademoiselle, e să scriu patru cuvinte pe o foaie de hârtie. O să vă întreb dacă sunteți de acord cu cele patru cuvinte pe care le-am scris.

Domnișoara Emlyn se ridică. Se îndreptă către biroul ei, în cealaltă parte a camerei, luă o bucată de hârtie și i-o întinse lui Poirot.

— Mă interesează, spuse ea, patru cuvinte...

Poirot își scoase stiloul din buzunar, le scrisese, îndoi hârtia și i-o dădu. Domnișoara Emlyn o luă, o desfăcu și o ținu în mână uitându-se la ea.

— Deci? Întrebă Poirot.

— Cu două cuvinte de pe hârtie sunt de acord, da. Cu

celelalte două e mai dificil. Nu am dovezi și, într-adevăr, ideea nu mi-a trecut prin cap.

— Dar în cazul primelor două cuvinte aveți dovezi solide?

— Așa cred, da.

— Apă, rosti Poirot, gânditor. De îndată ce ați auzit asta, ați știut. De îndată ce am auzit cuvântul, am știut.

Dumneavoastră sunteți sigură, eu sunt sigur. Și acum, zise Poirot, un băiat a fost înecat într-un pârau. Ați auzit?

— Da. M-a sunat cineva și mi-a spus. Fratele lui Joyce. Ce legătură avea?

— Voia bani, spuse Poirot. I-a primit. Și, când s-a ivit ocazia, a fost înecat în pârau. Vocea lui nu se schimbase, dar timbrul nu mai era cald, ci aspru. Persoana care mi-a spus era plină de compasiune. Tulburată emoțional. Dar eu nu sunt așa. Foarte tânăr acest al doilea copil care a murit, dar moartea lui n-a fost un accident. A fost, ca multe lucruri în viață, rezultatul acțiunilor sale. Voia bani și și-a asumat un risc. Era destul de deștept, de viclean ca să-și dea seama că risca, dar voia banii. Avea zece ani, dar cauza și efectul sunt cam la fel la vârsta lui, ca și la treizeci, cincizeci sau nouăzeci. Știți primul lucru la care mă gândesc în acest caz?

— Cred că vă gândiți mai întâi la dreptate, nu la compasiune, spuse domnișoara Emlyn.

— Din punctul meu de vedere, mila nu-l mai poate ajuta pe Leopold. Nu mai poate fi ajutat. Dreptatea, dacă se face dreptate – și noi doi cred că gândim la fel – dreptatea nu-l mai poate salva pe Leopold. Dar l-ar putea salva pe un alt Leopold, i-ar salva viața unui alt copil, dacă ne grăbim. Nu e în siguranță, un criminal care a ucis nu doar o dată, care recurge la crimă pentru a se simți în siguranță. Mă duc la Londra să mă întâlnesc cu anumite persoane și să discutăm o anumită abordare. Să-i conving, poate, de certitudinile mele în acest caz.

— S-ar putea să fie complicat, spuse domnișoara Emlyn.

— Nu, nu cred. Căile și mijloacele vor fi dificile, dar sper să-i conving că știu ce se întâmplă, deoarece au capacitatea de-a înțelege mințile criminale. Aș vrea să vă mai rog un lucru. Am

nevoie de părerea dumneavoastră. Doar de părerea dumneavoastră, nu și de dovezi. Părerea dumneavoastră despre Nicholas Ransom și Desmond Holland. M-ați sfătui să am încredere în ei?

— Aș zice că amândoi sunt demni de încredere. Așa cred. În multe privințe se poartă extrem de prosteste, dar numai în aspectele efemere ale vieții. În general, sunt sănătoși. Sănătoși ca un măr fără viermi în el.

— Iar ne întoarcem la mere, observă Poirot cu tristețe. Trebuie să plec, mă așteaptă mașina și mai am de făcut o vizită.

Capitolul 23

— Ai auzit ce se întâmplă la Quarry Wood? Întrebă doamna Cartwright, punând un pachet de Fluffy Flakelets și Wonder White în coșul de cumpărături.

— Quarry Wood? Răspunse Elspeth Mckay, cea căreia îi vorbea doamna Cartwright. Nu, n-am auzit nimic deosebit în legătură cu asta. Alese un pachet de cereale. Cele două femei se aflau în supermarketul recent deschis, făcându-și cumpărăturile de dimineață.

— Se spune că în acel loc copacii sunt periculoși. Doi pădurari au ajuns acolo în această dimineață. Acolo, pe coasta dealului, unde e o pantă abruptă și un copac care se înclină într-o parte. Se poate, presupun, ca un copac să cadă în aceste condiții. Unul a fost lovit de trăsnet iarna trecută, dar cred că se afla ceva mai departe. Oricum, s-au apucat de săpat în jurul copacilor. Păcat. O să facă o mare dezordine.

— Ei bine, făcu Elspeth Mckay, eu zic că știu ei ce fac. Presupun că cineva i-a chemat.

— Au adus și doi oameni de la poliție, să se asigure că nu se apropie nimeni de acel loc. Să aibă grijă să țină lumea la distanță de ceea ce se întâmplă. Au spus că vor să descopere mai întâi copacii bolnavi.

— Am înțeles, spuse Elspeth Mckay.

Poate că înțelesese. Nu că i-ar fi spus cineva, dar lui Elspeth nu trebuia niciodată să îi spui.

Ariadne Oliver netezi o telegramă pe care o primise la ușă. Era atât de obișnuită să primească telegrame prin telefon, când trebuia să caute înnebunită un creion ca să le noteze și să insiste că voia să i se trimită o copie de confirmare, încât fu destul de uimită să primească din nou ceea ce ea numea „o telegramă adevărată”.

VA ROG, ADUCEȚI-LE PE DOAMNA BUTLER ȘI PE MIRANDA LA APARTAMENTUL DVS. DE ÎNDATA. NU E TIMP DE PIERDUT. IMPORTANT SA CONSULTE DOCTOR PENTRU OPERAȚIE.

Se duse în bucătărie unde Judith Buder făcea jeleu de gutui.

— Judy, zise doamna Oliver, du-te și împachetează câteva lucruri, mă întorc la Londra, iar tu și Miranda veniți cu mine.

— Foarte drăguț din partea ta, Ariadne, dar am multe lucruri de făcut aici. Oricum, nu ai de ce să te grăbești să pleci azi, nu-i așa?

— Ba da, așa mi s-a zis, spuse doamna Oliver.

— Cine ți-a zis, menajera?

— Nu, spuse doamna Oliver. Altcineva. Unul dintre puținii oameni pe care îi ascult. Hai. Grăbește-te.

— Nu vreau să plec de acasă chiar acum. Nu pot.

— Trebuie să vii, zise doamna Oliver. Am pregătit mașina. Am adus-o în fața ușii de la intrare. Putem să plecăm de îndată.

— Nu cred că vreau s-o iau pe Miranda. Aș putea s-o las aici cu cineva, cu familia Reynolds sau cu Rowena Drake.

— Miranda vine și ea, o întrerupse hotărât doamna Oliver. Nu-mi mai face probleme, Judy. E ceva serios. Nu văd cum poți măcar să te gândești să o lași pe Miranda cu familia Reynolds. Doi dintre copiii Reynolds au fost omorâți, nu?

— Da, da, e adevărat. Crezi că e ceva în neregulă cu acea casă. Adică e cineva acolo care... Ah, ce vreau să zic?

— Vorbim prea mult, zise doamna Oliver. Oricum, adăugă ea, dacă cineva va fi omorât, atunci se pare că cel mai probabil va fi Ann Reynolds.

— Ce se întâmplă cu familia asta? De ce trebuie să fie toți omorâți, unul după altul? O, Ariadne, este înspăimântător!

— Da, zise doamna Oliver, dar există situații când e normal să fii înspăimântat. Tocmai am primit o telegramă și îi urmez instrucțiunile.

— A, n-am auzit telefonul.

— Nu a sosit prin telefon. A sosit la ușă.

Ezită un moment, după care i-o întinse prietenei sale.

— Ce înseamnă asta? Operație?

— La amigdale, probabil, zise doamna Oliver. Pe Miranda a durut-o gâtul săptămâna trecută, nu? Ei bine, ce poate fi mai credibil decât faptul că ar trebui dusă la un consult la un specialist ORL de la Londra?

— Ești nebună sau ce, Ariadne?

— Probabil, zise doamna Oliver, nebună de legat. Haide. Mirandei îi va plăcea să stea la Londra. Nu ai de ce să-ți faci griji. N-o să facă nici o operație. Asta e ceea ce se numește „acoperire” în poveștile cu spioni. O vom duce la teatru, la operă sau la balet, depinde ce gusturi are. În mare, ar fi mai bine să o ducem la balet.

— Mi-e frică, spuse Judith.

Ariadne Oliver se uita la prietena ei. Aceasta tremura ușor. Semăna mai mult ca oricând, gândi doamna Oliver, cu Ondine. Părea ruptă de realitate.

— Haide, o îndemnă doamna Oliver, i-am promis lui Hercule Poirot că te aduc odată ce îmi dă semnalul. Ei bine, mi-a dat semnalul.

— Ce se întâmplă aici? Se miră Judith. Nu înțeleg de ce am venit în acest sat.

— Mă întreb și eu uneori de ce ai venit, zise doamna Oliver, dar nu există explicație pentru locurile în care oamenii se duc să trăiască. Un prieten de-al meu a plecat să locuiască în Moreton-in-the-Marsh zilele trecute. Spunea că dintotdeauna a vrut și că s-a gândit mereu la asta. Intenționa să se ducă acolo după ce se pensiona. I-am spus că n-am fost acolo, dar mi se părea că, după cum suna, sigur era un loc umed. Cum era de fapt? Mi-a spus că nici el nu știe, pentru că nu se dusesese niciodată în acel loc. Dar a vrut dintotdeauna să trăiască acolo. Și era și sănătos la minte, pe deasupra.

— Și s-a dus?

— Da.

— I-a plăcut când a ajuns acolo?

— Ei bine, nu am aflat încă, zise doamna Oliver. Dar oamenii sunt foarte ciudați, nu-i așa? Lucrurile pe care vor să le facă, lucrurile pe care pur și simplu trebuie să le facă... Se duse în grădină și strigă: Miranda, mergem la Londra.

Miranda se apropie încet de ele.

— Mergem la Londra?

— Ariadne ne va duce cu mașina, zise mama ei. Vom merge și la teatru. Doamna Oliver crede că ne poate face rost de bilete la balet. Ți-ar plăcea să mergi la balet?

— Aș fi încântată, zise Miranda. Ochii i se luminau. Trebuie să mă duc să-mi iau la revedere de la un prieten mai întâi.

— Practic, plecăm chiar acum.

— Nu întârzii, dar trebuie să dau niște explicații. Sunt lucruri pe care am promis să le fac.

O luă la fugă prin grădină și dispăru pe poartă.

— Cine sunt prietenii Mirandei? Întrebă doamna Oliver, un pic curioasă.

— N-am știut niciodată, zise Judith. Știi, ea nu împărtășește nimic cu nimeni. Uneori cred că singurele lucruri pe care simte că-i sunt prieteni sunt păsările din pădure. Sau veverițele sau lucruri de genul acesta. Cred că toată lumea o place, dar nu știu să aibă prieteni anume. Adică, nu invită fete acasă la ceai sau chestii de genul ăsta. Nu atât de mult cum fac alte fete. Cred că cea mai bună prietenă a ei era Joyce Reynolds. Adăugă vag: Joyce obișnuia să îi povestească lucruri fantastice despre elefanți și tigri. Se ridică. Ei bine, presupun că trebuie să mă duc și să împachetez, dacă insiști. Dar nu vreau să plec de aici. Sunt o groază de lucruri pe care le am de făcut, cum e acest jeleu și...

— Trebuie să vii, zise doamna Oliver. Era destul de hotărâtă în legătură cu acest lucru.

Judith cobora pe scări cu două valize exact când Miranda veni fugind pe ușa laterală, cu respirația tăiată.

— Nu luăm prânzul mai întâi? Întrebă ea.

În ciuda aspectului de spiriduș din pădure, era un copil sănătos căruia îi plăcea mâncarea.

— O să ne oprim să luăm prânzul pe drum, zise doamna Oliver. Ne oprim la The Black Boy în Haversham. Acolo ar fi potrivit. Este la trei sferturi de oră distanță de aici și servesc mâncare bună. Hai, Miranda, trebuie să plecăm.

— N-o să am timp să îi zic lui Cathie că nu pot să merg cu ea la film mâine. A, dar poate o s-o sun.

— Ei, hai, grăbește-te, îi zise mama ei.

Miranda fugi în sufragerie, unde se afla telefonul. Judith și doamna Oliver puseră valizele în mașină. Miranda se întoarse din sufragerie.

— Am lăsat un mesaj, spuse gâfâind. Asta e tot pentru acum.

— Cred că ești nebună, Ariadne, zise Judith, după ce urcară în mașină. Pur și simplu, nebună. Ce se întâmplă?

— Vom afla la momentul potrivit, presupun, spuse doamna Oliver. Nu știi dacă eu sunt nebună sau el.

— El? Cine?

— Hercule Poirot, zise doamna Oliver.

III

În Londra, Hercule Poirot stătea într-o cameră cu alți patru bărbați. Unul era inspectorul Timothy Raglan, arătând respectabil și cu o expresie imperturbabilă, după cum obișnuia să fie în prezența superiorilor săi, și al doilea era comisarul Spence. Al treilea era Alfred Richmond, șeful poliției comitatului, iar al patrulea, un bărbat cu o față dură, un om al legii, de la procuratură. Se uitau la Hercule Poirot cu diferite expresii, sau ceea ce s-ar putea numi nonexpresii.

— Păreți destul de sigur, Monsieur Poirot.

— Sunt destul de sigur, spuse Hercule Poirot. Când un lucru se aranjează astfel, îți dai seama că trebuie să fie așa, și cauți motive care să demonstreze contrariul. Dacă nu găsești astfel de motive, atunci ești îndreptățit să-ți susții propria opinie.

— Motivele par destul de complexe, dacă pot să mă exprim așa.

— Nu, replică Poirot, nu chiar complexe. Dar atât de simple, încât este dificil să le vezi în mod clar.

Omul legii părea sceptic.

— Vom avea o dovadă clară în curând, interveni inspectorul Raglan. Bineînțeles, dacă s-a făcut vreo greșeală din acest punct de vedere...

— Ding dong del, în fântână nu-i un motănel?" spuse Hercule Poirot. Asta vrei să zici?

— Ei bine, trebuie să acceptați că este doar o presupunere din partea dumneavoastră.

— Încă de la început, dovezile indicau asta. Când o fată dispăre, nu există prea multe motive. Primul este că a fugit cu un bărbat. Al doilea este că a murit. Orice altceva este exagerare și, practic, nu se întâmplă niciodată.

— Nu mai există elemente esențiale pe care vreți să ni le aduceți la cunoștință, Monsieur Poirot?

— Ba da. Am luat legătura cu o bine-cunoscută firmă imobiliară. Prieteni de-ai mei, specializați în industria imobiliară din Indiile de Vest, Marea Egee, Adriatică, Mediterană și alte locuri. Clienții lor sunt de obicei bogați. Aveți aici o achiziție recentă care ar putea să vă intereseze.

Întinse o hârtie împăturită.

— Credeți că are vreo legătură?

— Sunt sigur că are.

— Credeam că vânzarea de insule era interzisă de respectivul guvern?

— Cu bani se găsește de obicei o soluție.

— Nu există nimic altceva asupra căruia să insistați?

— Este posibil ca în decurs de 24 de ore să am pentru dumneavoastră ceva ce va lămuri problema într-un fel sau altul.

— Și anume?

— Un martor.

— Vreți să spuneți...

— Un martor la crimă.

Omul legii se uită la Poirot cu o neîncredere crescândă.

— Unde este martorul acum?

— În drum spre Londra, sper, și am încredere.

— Păreți... Tulburat.

— Așa este. Am făcut tot ce am putut pentru a fi prudent, dar trebuie să admit că mi-e frică. Da, mi-e frică în ciuda măsurii de protecție pe care am luat-o. Pentru că, vedeți dumneavoastră, ne aflăm – cum aș putea să zic? – ne aflăm în fața cruzimii, reacțiilor rapide, lăcomiei împinse dincolo de orice limită umană cunoscută și poate – nu sunt sigur, dar cred că este posibil – În fața unei sclipiri, am putea spune, de nebunie? Nebunie care nu se afla acolo de la început, ci a fost cultivată. O sămânță care a prins rădăcini și care crește repede. Și care acum poate că atacă, inspirând o atitudine mai degrabă inumană decât umană față de viață.

— Va trebui să mai ascultăm câteva opinii în legătură cu acest lucru, spuse omul legii. Nu ne putem pripi. Bineînțeles, foarte mult depinde de... Industria forestieră. Dacă este adevărat, va trebui să luăm raționamentul de la capăt.

Hercule Poirot se ridică în picioare.

— Eu voi pleca. V-am spus tot ce știu și toate lucrurile de care mi-e teamă că s-ar putea întâmpla. Voi ține legătura cu dumneavoastră.

Le strânse tuturor mâna cu afectare și plecă.

— Omul ăsta e un fel de măscărici, spuse omul legii. Nu credeți că e un pic scrântit? Oricum se ține bine la vârsta lui. Nu știu dacă te poți baza pe facultățile mintale ale unui om de această vârstă.

— Cred că te poți baza pe el, zise șeful poliției. Cel puțin, asta e impresia mea. Spence, te cunosc de mulți ani. Ești unul dintre prietenii lui. Crezi că a devenit un pic senil?

— Nu, nu cred, spuse comisarul Spence. Care e părerea dumneavoastră, Raglan?

— Îl cunosc de puțin timp, domnule. La început am crezut că – ei bine, modul său de a gândi, ideile sale ar putea fi extravagante. Dar în mare, mi-am schimbat radical părerea. Cred că se va dovedi că are dreptate.

Capitolul 24

Doamna Oliver se așeză confortabil la o masă de la fereastra restaurantului The Black Boy. Era încă destul de devreme, așa încât sala de mese nu se aglomerase. Judith Buder se întoarse

numaidecât de la baie după ce își pudrase nasul și ocupă locul din fața ei, examinând meniul.

— Ce îi place Mirandei? Întrebă doamna Oliver. Am putea să comandăm și pentru ea. Cred că se va întoarce într-un minut.

— Îi place puiul prăjit.

— E ușor atunci. Dar ție?

— O să aleg același lucru.

— Trei porții de pui prăjit, comandă doamna Oliver. Se rezemă de spătar, studiindu-și prietena.

— De ce te holbezi așa la mine?

— Mă gândeam, zise doamna Oliver.

— La ce?

— La cât de puține lucruri știu eu de fapt despre tine.

— Păi, la fel e cu toți ceilalți, nu?

— Vrei să zici că nu poți ști niciodată totul despre cineva.

— Cam așa ceva.

— Poate că ai dreptate, admise doamna Oliver. Ambele femei rămaseră tăcute o vreme.

— Sunt cam înceți cu servirea aici.

— Vine acum, cred, spuse doamna Oliver. O chelneriță sosi cu o tavă plină de farfurii.

— Miranda cam întârzie. Știe unde este sala de mese?

— Da, bineînțeles că știe. Am aruncat o privire înăuntru când am ajuns. Judith se ridică nerăbdătoare. Va trebui să merg să o aduc.

— Mă întreb dacă nu cumva are rău de mașină.

— Avea când era mică.

— Nu e la toaleta femeilor, spuse. Este o ușă acolo care dă în grădină. Poate a ieșit să se uite la vreo pasăre sau ceva. Ea așa face.

— N-avem timp să ne uităm la păsări azi, spuse doamna Oliver. Du-te, caut-o, fa ceva. Trebuie să ne continuăm călătoria.

II

Elsbeth McKay înțepă niște cârnați cu o furculiță, îi puse pe o farfurie pe care o băgă în frigider și începu să curețe cartofi. Telefonul sună.

— Doamna Mckay? Aici sergentul Goodwin. Fratele dumneavoastră este?

— Nu. Este în Londra azi.

— L-am sunat acolo. A plecat. Când se întoarce, spuneți-i că avem un rezultat pozitiv.

— Vreți să spuneți că ați găsit un cadavru în fântână?

— N-are sens să ne ascundem. Deja vestea circulă.

— Cine este? Fata au pair?

— Așa se pare.

— Biata fată, zise Elspeth. S-a aruncat ea sau cum?

— N-a fost sinucidere – a fost înjunghiată. Crimă mai mult ca sigur.

III

După ce mama ei părăsise toaleta femeilor, Miranda așteptase un minut sau două. Apoi crăpă ușa, se uită cu precauție afară, după care deschise ușa laterală către grădină și alergă de-a lungul cărării care ducea în curtea din spate a ceea ce fusese cândva un han unde trăgeau diligențele, transformat acum în garaj. Se duse la o ușă mică care permitea accesul într-o alee. Puțin mai jos, era parcată o mașină. Un bărbat cu sprâncene sure și stufoase și o barbă cenușie stătea în mașină și citea un ziar. Miranda deschise ușa și se urcă pe locul de lângă șofer. Râse.

— Arăți chiar amuzant.

— Râzi cât vrei, nu te oprește nimeni.

Mașina porni, cobori de-a lungul aleii, o luă la dreapta, apoi la stânga, din nou la dreapta și ieși pe un drum secundar.

— Stăm bine cu timpul, spuse bărbatul cu barbă cenușie. La momentul potrivit vei vedea securea așa cum trebuie văzută. Și Kilterbury Down, de asemenea. Minunată priveliște.

O mașină trecu vâjâind pe lângă ei la o distanță atât de mică încât aproape că fură împinși în gardul viu.

— Tineri idioți, zise bărbatul cu barbă cenușie.

Unul din tineri avea un păr lung care îi ajungea până la umeri și ochelari mari, ca de bufniță. Celălalt afișa un aspect spaniol cu favoriți.

— Nu crezi că mama își va face griji în privința mea? Întrebă

Miranda.

— Nu va avea timp să-și facă griji pentru tine. Până când va apuca ea să se îngrijoreze, tu vei fi ajuns deja unde îți dorești să fii.

IV

În Londra, Hercule Poirot răspunse la telefon. Se auzi vocea doamnei Oliver.

— Am pierdut-o pe Miranda.

— Cum adică ați pierdut-o?

— Luam prânzul la The Black Boy. Ea s-a dus la toaletă. Nu s-a mai întors. Cineva a zis că a văzut-o în mașină cu un bărbat în vârstă. Dar e posibil să nu fi fost ea. Se poate să fi fost altcineva. E...

— Ar fi trebuit să stea cineva cu ea. Niciuna din voi n-ar fi trebuit să o scape din ochi. V-am avertizat că e periculos. Doamna Butler este îngrijorată?

— Bineînțeles că este. Dumneata ce crezi? E înnebunită. Insistă să sunăm la poliție.

— Da, acesta ar fi cel mai firesc lucru de făcut. Voi suna și eu.

— Dar de ce ar fi Miranda în pericol?

— Nu știi? Ar trebui să fi aflat până acum. A fost găsit cadavrul. Abia am aflat...

— Ce cadavru?

— Cadavrul din fântână.

Capitolul 25

— Este minunat, spuse Miranda, uitându-se în jur. Kilterbury Ring era un punct de atracție local, deși ruinele sale nu erau chiar faimoase. Fuseseră distruse cu multe sute de ani în urmă. Cu toate acestea, pe ici, pe colo, se înălța câte un megalit lung și somptuos, spunând povestea unui cult ritualic de demult. Miranda punea întrebări.

— De ce aveau toate aceste pietre aici?

— Pentru ritual. Cult ritualic. Sacrificiu ritualic. Înțelegi ce este sacrificiul, nu, Miranda?

— Cred că da.

— Trebuie să existe, vezi tu. Este important.

— Vrei să zici că nu este un fel de pedeapsă? Este altceva?
— Da. Este altceva. Mori pentru ca alții să trăiască. Mori pentru ca frumusețea să trăiască în continuare. Să ia ființă. Asta contează.

— Mă gândeam că poate...

— Da, Miranda?

— Mă gândeam că poate trebuie să mori pentru că ce ai făcut a omorât pe altcineva.

— Cine ți-a băgat asta în cap?

— Mă gândeam la Joyce. Dacă nu i-aș fi zis, poate că n-ar fi murit, nu-i așa?

— Poate că nu.

— Mi-am tot făcut griji de când a murit Joyce. Nu ar fi trebuit să îi spun, nu? I-am zis pentru că voiam să am și eu ceva care să merite să îi povestesc. Ea fusese în India și îmi tot povestea despre tigri, despre elefanți, despre lucrurile aurii ce atârnav de ei, despre ornamentele și hamurile lor de paradă. Și, de asemenea, cred că... Dintr-odată voiam să știe și altcineva, pentru că, vezi, nu m-am prea gândit la asta înainte. Adăugă: A fost... A fost și acela un sacrificiu?

— Într-un fel.

Miranda rămase gânditoare, după care spuse:

— Nu e timpul?

— Soarele nu este deocamdată în poziția corectă. Încă cinci minute, probabil, și apoi va cădea direct pe piatră.

Stăteau din nou în tăcere, lângă mașină.

— Acum, cred, zise tovarășul Mirandei, uitându-se sus la cer, acolo unde soarele se topea la orizont. Acum este un moment minunat. Nu e nimeni aici. Nimeni nu vine aici la această oră a zilei să urce până în vârful lui Kilterbury Down pentru a vedea Kilterbury Ring. E prea frig în noiembrie și sezonul murelor a trecut. O să îți arăt întâi securea dublă. Securea dublă pe această piatră. Cioplită acolo atunci când au venit din Micene sau din Creta acum sute de ani. E minunat, Miranda, nu-i așa?

— Da, este grozav, spuse Miranda. Arată-mi-o.

Merseră până la piatra cea mai de sus. Lângă ea, zăcea una

căzută și un pic mai jos de-a lungul pantei era alta, ușor înclinată ca și cum ar fi fost încovoiată de greutatea anilor.

— Ești fericită, Miranda?

— Da, sunt foarte fericită.

— Iată semnul aici.

— Aceasta chiar e securea dublă?

— Da, este mâncată de vreme, dar aceasta este. Aici e simbolul. Pune mâna pe el. Și acum – acum vom bea pentru trecut, pentru viitor și pentru frumusețe.

— O, ce drăguț, exclamă Miranda.

O cupă aurie îi fu înmănată, iar tovarășul ei îi turnă în ea un lichid auriu dintr-un termos.

— Are gust de fructe, de piersici. Bea-l, Miranda, și vei fi chiar și mai fericită.

Miranda luă cupa aurită. O mirosi.

— Da. Da, chiar miroase a piersici. O, uite, iată soarele. Roșu-auriu aprins – arătând ea și cum ar sta pe marginea lumii.

El o întoarse către soare.

— Ține cupa și bea.

Supusă, se întoarse. Una din mâinile ei mai zăbovea încă pe piatra megalitică și pe semnul aproape șters de pe ea. Tovarășul ei stătea acum în spate. Pe sub piatra înclinată, mai jos pe deal, se furișară doi oameni, aplecați pe jumătate. Cei din vârf erau întorși cu spatele și nici măcar nu îi observară. Rapid, dar pe furiș, cei doi alergară în sus pe deal.

— Bea pentru frumusețe, Miranda.

— Pe naiba! Spuse o voce din spatele lor.

O haină din catifea roz zbură deasupra unui cap, un cuțit fu aruncat dintr-o mână care se ridica încet. Nicholas Ransom o prinse pe Miranda, ținând-o strâns și îndepărtând-o de ceilalți doi care se luptau.

— Idioată ce ești! Strigă Nicholas Ransom. Să vii aici cu un asasin scrântit. Trebuia să îți dai seama ce faci.

— Într-un fel, mi-am dat seama, zise Miranda. Urma să fiu sacrificată, cred, pentru că, vezi tu, totul s-a întâmplat din cauza mea... Din cauza mea a fost omorâtă Joyce. Așa că era

corect ca eu să fiu sacrificată, nu-i așa? Ar fi un fel de ucidere ritualică.

— Nu începe să vorbești tâmpenii despre ucideri ritualice. Au găsit-o pe cealaltă fată. Știi, cea care lipsea de atâta timp. De vreo doi ani sau așa ceva. Toată lumea credea că fugise pentru că falsificase testamentul. Nu fugise. Cadavrul ei a fost găsit într-o fântână.

— O! Țipă dintr-odată Miranda speriată. Nu cumva în fântâna dorințelor? Nu cumva în fântâna dorințelor pe care îmi doream așa de mult să o găsesc? O, nu vreau ca ea să fie în fântâna dorințelor. Cine... cine a pus-o acolo?

— Aceeași persoană care te-a adus pe tine aici.

Capitolul 26

Din nou, patru bărbați stăteau uitându-se la Poirot. Timothy Raglan, comisarul Spence și șeful poliției aveau privirea mulțumită a unor pisici care așteaptă și sunt sigure că vor primi din clipă în clipă o farfurioară cu smântână. Al patrulea bărbat avea încă expresia cuiva care exclude orice convingere.

— Ei bine, Monsieur Poirot, începu șeful poliției, dând startul discuțiilor și lăsându-l pe omul de la procuratură să asiste la luarea depozițiilor. Ne-am adunat toți aici...

Poirot făcu o mișcare cu mâna. Inspectorul Raglan părăsi camera și se întoarse conducând o femeie de vreo treizeci și ceva de ani, o fată, și doi tineri adolescenți.

Îi prezentă șefului poliției.

— Doamna Buder, domnișoara Miranda Butler, domnul Nicholas Ransom și domnul Desmond Holland.

Poirot se ridică și luă mâna Mirandei.

— Așază-te aici lângă mama ta, Miranda, domnul Richmond aici de față, în calitatea sa de șef al poliției, dorește să îți pună câteva întrebări. Vrea să îi răspunzi la ele. Are legătură cu ceva ce ai văzut – acum un an, aproape doi. I-ai spus asta unei persoane și din câte înțeleg, doar unei singure persoane. Așa este?

— I-am spus lui Joyce.

— Și ce anume i-ai spus lui Joyce?

— Că am fost martora unei crime.

— I-ai mai spus cuiva?

— Nu. Dar cred că Leopold bănuia. Știți, ascultă pe la uși. Genul ăsta de lucruri. Îi place să știe secretele oamenilor.

— Știai că Joyce Reynolds, în după-amiaza de dinainte de petrecerea de Halloween, a pretins că ea însăși văzuse crima petrecându-se. E adevărat?

— Nu. Joyce repeta pur și simplu ceea ce îi spusese eu, dar a pretins că i se întâmplase ei.

— Vrei să ne spui acum ce anume ai văzut?

— N-am știut la început că era vorba de o crimă. M-am gândit că a fost un accident. Credeam că femeia se prăbușise de undeva de sus.

— Unde se întâmpla asta?

— În Quarry Garden – În scobitura unde fusese fântâna. Stăteam sus pe crengile unui copac. Mă uitam la o vereriță și trebuia să nu fac nici un zgomot, altfel fug. Vererițele sunt foarte iuți.

— Spune-ne ce ai văzut.

— Un bărbat și o femeie au ridicat-o și au cărat-o de-a lungul potecii. M-am gândit că o duceau la un spital sau la Quarry House. Apoi femeia s-a oprit brusc și a zis: „Cineva ne privește”, și s-a uitat la copacul meu. M-a făcut să îmi fie cumva frică. Am rămas nemișcată. Bărbatul a spus: „Prostii”, și și-au continuat drumul. Am văzut că era sânge pe o eșarfă și aveau un cuțit însângerat – și m-am gândit că cineva încercase să îi omoare pe ei, iar eu am continuat să rămân nemișcată.

— Pentru că ți-era frică?

— Da, dar nu știu de ce.

— Nu i-ai spus nimic mamei tale?

— Nu. Am zis că poate n-ar fi trebuit să fiu acolo să privesc. Și apoi, următoarea zi, nimeni nu a spus nimic în legătură cu vreun accident, așa că am uitat. Nu m-am mai gândit deloc la asta până când... Se opri brusc.

Șeful poliției deschise gura – apoi o închise. Se uită la Poirot și făcu un gest aproape imperceptibil.

— Da, Miranda, până când?

— Era ca și cum totul se întâmpla din nou. De data asta era o

ciocănitoare verde, iar eu stăteam foarte nemișcată, privind-o din spatele unor tufișuri. Și cei doi stăteau acolo vorbind – despre o insulă – o insulă grecească. El a spus ceva de genul: „Totul este aranjat. Este a noastră, putem merge acolo oricând vrem. Dar ar fi mai bine să o luăm încet deocamdată – să nu ne pripim”. Și apoi ciocănitoarea a zburat, și eu m-am mișcat. Iar ea a spus: „Taci, fă liniște, cineva ne privește”. Era exact felul în care o spusese și înainte, și avea exact aceeași privire, mi-a fost frică din nou și mi-am adus aminte. Și de data asta am știut. Am știut că ceea ce văzusem fusese o crimă și că ceea ce cărau ei era un cadavru pe care voiau să îl ascundă undeva. Vedeți, nu mai eram un copil. Știam... Lucrurile și ceea ce înseamnă ele -sângele și cuțitul, și cadavrul ce atârna moale...

— Gând se întâmpla asta? Întrebă șeful poliției. Acum cât timp?

Miranda se gândi un moment.

— În martie, anul trecut – imediat după Paște.

— Poți să ne spui clar cine erau acești oameni, Miranda?

— Bineînțeles că pot. Miranda arăta uimită.

— Le-ai văzut fețele?

— Bineînțeles.

— Cine erau?

— Doamna Drake și Michael...

Nu era un denunț dramatic. Vocea îi era liniștită, oarecum surprinsă, dar demonstra convingere. Șeful poliției spuse:

— Nu ai zis nimănui. De ce?

— M-am gândit... M-am gândit că ar fi putut fi un sacrificiu.

— Cine ți-a spus asta?

— Michael – el spunea că sacrificiile erau necesare.

— Îl iubeai pe Michael? Întrebă Poirot cu blândețe.

— O da, spuse Miranda, îl iubeam foarte mult.

Capitolul 27

— Acum că în sfârșit te-am adus aici, spuse doamna Oliver, vreau să știu totul... Se uită la Poirot cu hotărâre și îl întrebă sever: De ce n-ai venit mai devreme?

— Scuzele mele, madame, am fost foarte ocupat. Am fost

chemat la poliție.

— Infractorii sunt chemați să facă asta. Ce Dumnezeu te-a făcut să o suspectezi pe Rowena Drake că ar fi implicată într-o crimă? Nimeni nu s-ar fi gândit la asta.

— S-a întâmplat de îndată ce am primit indiciul esențial.

— Ce numești dumneata indiciul esențial?

— Apa. Voiam să găsesc pe cineva care a fost la petrecere și care era ud, și care n-ar fi trebuit să fie ud. Cine a omorât-o pe Joyce Reynolds ar fi trebuit neapărat să se ude. Ții un copil viguros cu capul într-o găleată plină cu apă, deci se va împotrivi și te va stropi, așa încât sigur te vei uda. Prin urmare, e nevoie să se întâmple ceva care să ofere o explicație inocentă faptului că ești ud. După ce toată lumea s-a strâns în sala de mese pentru jocul de Snapdragon, doamna Drake a luat-o pe Joyce cu ea în bibliotecă. Dacă gazda te roagă să te duci cu ea, în mod firesc te duci. Și mai mult ca sigur, Joyce nu o suspecta pe doamna Drake. Tot ceea ce îi spusese Miranda a fost că asistasese la o crimă. Astfel, Joyce a fost omorâtă, iar asasina s-a udat destul de mult cu apă. Trebuia să existe un motiv pentru asta și ea a început să născocească unul. Avea nevoie de un martor pentru felul cum s-a udat. A așteptat pe palier cu o vază enormă de flori plină cu apă. În scurt timp, domnișoara Whittaker a ieșit din camera unde se desfășura jocul de Snapdragon – era cald acolo. Doamna Drake s-a prefăcut că tresare nervos și a dat drumul la vază, având grijă să se împroaște cu apă, în timp ce vasul se spărgea în holul de dedesubt. A alergat pe scări, culegând împreună cu doamna Whittaker cioburile și florile și plângându-se de pierderea frumoasei ei vase. A reușit chiar să îi dea domnișoarei Whittaker impresia că văzuse ceva sau pe cineva ieșind din camera unde se comisese crima. Domnișoara Whittaker a luat de bună afirmația, dar atunci când i-a povestit incidentul domnișoarei Emlyn, aceasta și-a dat seama de importanța lui. Așa încât a rugat-o pe domnișoara Whittaker să îmi relateze ce s-a întâmplat. Prin urmare, conchise Poirot, răsucindu-și mustața, și eu am aflat cine era ucigașul lui Joyce.

— Și Joyce nici măcar nu asistase vreodată la o crimă.

— Doamna Drake nu știa asta. Dar suspectase mereu că cineva fusese de față în Quarry Wood, când ea și Michael Garfield au ucis-o pe Olga Seminoff, și că ar fi putut să vadă ce se întâmplase.

— Când ai știut dumneata că fusese de fapt Miranda, și nu Joyce?

— De îndată ce simțul realității m-a forțat să accept verdictul universal că Joyce era o mincinoasă. Și apoi, totul o indica pe Miranda. Ea se plimba frecvent în Quarry Wood, observând păsările și veruile. Joyce era, după cum mi-a spus Miranda, prietena ei cea mai bună. Miranda mi-a zis: „Noi ne spunem totul”. Miranda nu era la petrecere, așa încât mitomana Joyce putea folosi povestea prietenei sale cum că fusese martoră la o crimă – probabil pentru a te impresiona pe dumneata madame, bine-cunoscuta scriitoare de romane polițiste.

— Da, bine, aruncă toată vina pe mine.

— Nu, nu.

— Rowena Drake, reflectă doamna Oliver. Încă nu îmi vine să cred.

— Avea toate calitățile necesare. M-am întrebat mereu, adăugă, ce fel de femeie era mai exact Lady Macbeth. Cum ar fi ea dacă am cunoaște-o în viața reală? Ei bine, cred că eu am cunoscut-o.

— Și Michael Garfield? Par o pereche nepotrivită.

— Interesant – Lady Macbeth și Narcis, o combinație neobișnuită.

— Lady Macbeth, murmură doamna Oliver gânditoare.

— Era o femeie frumoasă, eficientă și competentă, născută pentru a conduce, o actriță neașteptat de bună. Ar fi trebuit să o auzi deplângând moartea băiețelului Leopold și suspinând în hohote într-o batistă uscată.

— Dezgustător.

— Ți aduci aminte că te-am întrebat cine, după părerea dumitale, erau sau nu erau oameni buni.

— Michael Garfield era îndrăgostit de ea?

— Mă îndoiesc că Michael Garfield ar fi putut iubi pe

altcineva în afară de el însuși. Voia bani – mulți bani. Poate că a crezut la început că o poate influența pe doamna Llewellyn-Smythe să îl îndrăgească până la a face un testament în favoarea lui – Însă doamna Llewellyn-Smythe nu era genul acela de femeie.

— Dar falsul? Încă nu înțeleg asta. Care a fost scopul?

— A creat confuzie la început. Prea mult fals, s-ar putea spune. Dar dacă ne gândim la asta, scopul era clar. Trebuia doar să ne amintim ce s-a întâmplat. Avera doamnei Llewellyn-Smythe i-a revenit în întregime Rowenei Drake. Codicilul scos la iveală era în mod atât de evident falsificat, încât orice avocat și-ar fi dat seama. Ar fi fost contestat, iar în urma probelor experților, ar fi urmat să fie schimbat, astfel încât testamentul original ar fi intrat în vigoare. Întrucât soțul Rowenei Drake murise de curând, ea moștenea totul.

— Dar ce poți spune despre codicilul pe care l-a văzut menajera?

— Presupunerea mea este că doamna Llewellyn-Smythe a descoperit că Michael Garfield și Rowena Drake aveau o idilă – probabil înainte ca soțul ei să moară. Furioasă, doamna Llewellyn-Smythe a făcut un codicil la testamentul său, lăsând totul fetei au pair. Probabil tânăra i-a spus lui Michael despre asta – spera să se mărite cu el.

— Credeam că era vorba de tânărul Ferrier?

— Asta a fost o poveste plauzibilă pe care mi-a spus-o Michael. Nu a putut fi confirmată.

— Atunci, dacă el știa că exista cu adevărat un codicil, de ce nu s-a căsătorit cu Olga pentru a pune astfel mâna pe bani?

— Pentru că se îndoia de faptul că ea ar putea cu adevărat să primească banii. Există ceea ce se numește abuz de influență. Doamna Llewellyn-Smythe era o femeie în vârstă și bolnavă pe deasupra. Toate testamentele ei anterioare fuseseră în favoarea cunoștințelor și rudelor ei – testament valabile și raționale, de genul celor pe care le aprobă tribunalele. Pe această fată din țări străine nu o cunoștea decât de un an – și nu avea nici un drept asupra ei. Acel codicil, chiar dacă era autentic, ar fi putut fi contestat. În plus, mă îndoiesc că Olga

ar fi reușit să cumpere o insulă grecească – sau că ar fi vrut măcar să facă asta. Nu avea prieteni influenți sau contacte în cercurile de afaceri. Era atrasă de Michael, dar îl considera mai mult o partidă bună din punct de vedere matrimonial, care i-ar fi permis să trăiască în Anglia – ceea ce dorea ea să facă.

— Și Rowena Drake?

— Se îndrăgostise lulea. Soțul ei rămăsese invalid de mulți ani. Ea era o femeie de vârstă mijlocie, dar pasională, și un bărbat de o frumusețe neobișnuită i-a ieșit în cale. Femeile se îndrăgosteau ușor de el, dar el voia nu frumusețea femeilor, ci exercițiul propriului său impuls creator de a crea frumusețe. Pentru asta avea nevoie de bani – de mulți bani. În ceea ce privește dragostea – se iubea numai pe sine. Era un Narcis. Mi-am amintit un vechi cântec franțuzesc pe care l-am auzit acum mulți ani...

Începu să fredoneze încet.

Regarde, Narcisse.

Regarde dans l'eau.

Regarde, Narcisse, que tu es beau.

Il n'y a au monde.

Que la Beauté.

Et la Jeunesse, Hélas!

Et la Jeunesse... Regarde, Narcisse...

Regarde dans l'eau... 14

— Nu-mi vine să cred, pur și simplu nu-mi vine să cred că cineva ar comite o crimă pentru a-și face o grădină pe o insulă grecească, spuse doamna Oliver cu neîncredere.

— Nu poți? Nu poți să vizualizezi felul cum o avea el în minte? Numai piatră, dar în așa fel proiectată încât să ofere toate posibilitățile. Pământ, tone întregi de pământ fertil pentru a îmbrăca oasele dezvelite ale stâncilor – și apoi plante, semințe, arbuști, copaci. Poate că a citit în ziare despre un milionar care a construit o grădină pe o insulă, special pentru femeia pe care o iubea. Și așa i-a venit și lui ideea – să creeze el o grădină, dar nu pentru o femeie, ci... Pentru sine însuși.

— Totul mi se pare o nebunie.

— Da. Se întâmplă. Mă îndoiesc că s-ar fi gândit măcar la acest motiv ca fiind sordid. Pur și simplu l-a considerat a fi necesar pentru a crea mai multă frumusețe. O luase razna cu creația. Frumusețea locului Quarry Wood, frumusețea altor grădini pe care le proiectase și le realizase, iar acum își imagina chiar mai mult – o întreagă insulă de frumusețe. Și apoi mai era Rowena Drake, îndrăgostită până peste cap de el. N-a însemnat pentru el nimic altceva decât o sursă de bani cu care putea crea frumusețe. Da – probabil că înnebunise. Cei pe care zeii îi distrug, mai întâi le iau mințile.

— Chiar își dorea insula aceea așa de mult? Chiar și cu Rowena Drake legată de gâtul lui? Dându-i mereu ordine?

— Se mai întâmplă și accidente. Cred că și doamnei Drake i s-ar fi putut întâmpla unul la momentul potrivit.

— Încă o crimă?

— Da. A început simplu. Olga trebuia să fie îndepărtată pentru că știa despre codicil – și urma de asemenea să fie țapul ispășitor, să fie înfierată drept falsificatoare. Doamna Llewelyn-Smythe ascunsese documentul original, așa încât cred că tânărului Ferrier i se dăduseră bani să redacteze un document fals asemănător. Un fals atât de evident, încât ar fi trezit imediat suspiciuni. Acest lucru i-a pecetluit moartea. Lesley Ferrier, după cum am hotărât de la început, nu avusese vreun aranjament sau vreo idilă cu Olga. Aceasta a fost o sugestie pe care Michael Garfield mi-a făcut-o, dar eu cred că Michael a fost cel care i-a dat bani lui Lesley. Michael Garfield era cel care ținea la afecțiunea fetei, avertizând-o să nu dezvăluie nimic despre această idilă și să nu îi spună stăpânei sale, promițându-i un posibil mariaj în viitor, dar în același timp însemnând-o cu sânge rece drept victima de care el și Rowena Drake aveau nevoie, dacă banii le-ar fi revenit lor. Nu era necesar ca Olga Seminoff să fie acuzată de fals sau să fie urmărită injustiție. Trebuia doar ca să fie suspectată de acest lucru. Falsul părea că este în beneficiul ei. Putea fi făcut de ea foarte ușor, existau dovezi în sensul că îi imita scrisul stăpânei sale, iar dacă ea ar fi dispărut brusc, s-ar fi presupus nu numai

că a fost o falsificatoare, dar și că și-ar fi ajutat stăpâna să moară subit. Așa că la momentul oportun, Olga Seminoff a murit. Lesley Ferrier a fost ucis în ceea ce se spune că ar fi fost o bătaie între bande rivale sau ar fi fost înjunghiat de o femeie geloasă. Dar cuțitul găsit în fântână corespunde îndeaproape urmelor de cuțit pe care le-a primit el. Știam că trapul neînsuflețit al Olgăi trebuie să fie ascuns pe undeva prin zonă, dar n-aveam nici o idee unde, până când am auzit-o pe Miranda într-o zi întrebând despre fântâna dorințelor și rugându-l pe Michael Garfield să o ducă acolo. Iar el a refuzat-o. La scurt timp după, pe când vorbeam cu doamna Goodbody, am spus că mă întreb unde o fi dispărut fata aceea, iar ea a zis: „Ding dong del, în fântână-un motănel”, și atunci am fost sigur că trupul fetei se afla în fântâna dorințelor. Am descoperit că era în pădure, în Quarry Wood, pe o pantă nu departe de casa lui Michael Garfield și m-am gândit că Miranda văzuse fie crima propriu-zisă, fie ascunderea ulterioară a cadavrului. Doamna Drake și Michael se temeau că ar fi putut exista un martor -dar nu aveau nici o idee cine ar putea fi – și întrucât nu se întâmplase nimic, s-au liniștit. Și-au făcut planuri – nu se grăbeau, dar au început să pună lucrurile în mișcare. Ea vorbea despre cumpărarea de terenuri în străinătate – le dădea oamenilor impresia că vrea să plece din Woodleigh Common. Prea multe asocieri nefericite, se referea mereu la durerea pe care o simțise la moartea soțului ei. Totul mergea ca pe roate, și apoi a venit șocul de la petrecerea de Halloween și afirmația neașteptată a lui Joyce că fusese martora unei crime. Așa încât acum Rowena știa, sau credea că știe, cine fusese în pădure în acea zi. Prin urmare a acționat rapid. Dar asta nu a fost tot. Tânărul Leopold i-a cerat bani – voia să cumpere niște lucruri, după cum spunea el. Ceea ce el bănuia sau știa nu e prea clar, dar cum era fratele lui Joyce, cei doi au crezut că știa mai multe decât cunoștea de fapt. Astfel – a fost ucis și el.

— Pe ea ai suspectat-o datorită dovezii cu apa, spuse doamna Oliver. Cum ai ajuns să îl suspectezi pe Michael Garfield?

— Se potrivea, explică simplu Poirot. Și apoi – ultima oară când am vorbit cu Michael Garfield, am fost sigur. Mi-a zis râzând: „Piei din fața mea, Satană. Duceți-vă cu prietenii dumneavoastră polițiști”. Și am știut atunci cu siguranță. Era invers de fapt. Mi-am spus: „Eu te las pe tine în spate, Satană”. Un Satana atât de tânăr și de frumos precum Lucifer le poate părea muritorilor...

În încăpere se mai afla o femeie. Până în acel moment nu vorbise, însă începu să se foiască pe scaun.

— Lucifer, spuse. Da, înțeleg acum. El a fost întotdeauna așa.

— Era foarte frumos, spuse Poirot, și iubea frumusețea. Frumusețea pe care o făcea cu propria minte, imaginație și cu propriile mâini. Ar fi sacrificat orice pentru ea. Cred că, în felul său, o iubea pe Miranda, dar era gata să o sacrifice pentru a se salva pe sine. I-a planificat moartea cu foarte multă grijă – a făcut din ea un ritual și, cum s-ar zice, i-a îndochinat și ei ideea. Ea trebuia să îi spună când urma să plece din Woodleigh Common – a instruit-o cum să facă să se întâlnească cu el la han când dumneata și doamna Oliver luați prânzul. Urma să fie găsită la Kilterbury Ring, acolo, lângă semnul securii duble, cu un pocal auriu lângă ea – un sacrificiu ritualic.

— Nebun, zise Judith Butier. Trebuie să fi fost nebun.

— Madame, fiica dumneavoastră este în siguranță, dar este ceva ce îmi doresc foarte mult să știu.

— Cred că meritați să știți tot ce vă pot spune, Monsieur Poirot.

— Ea este fiica dumneavoastră – dar este și fiica lui Michael Garfield?

Judith tăcu un moment, după care recunosc:

— Da.

— Și ea nu știe asta?

— Nu. Habar nu are. Faptul că l-a întâlnit a fost o simplă coincidență. L-am cunoscut când eram tânără. M-am îndrăgostit nebunește de el după care... După care mi s-a făcut frică.

— Frică?

— Da. Nu știu de ce. Nu de ceva ce ar face sau chestii de genul acesta, pur și simplu de firea sa. Blândețea sa, iar în spatele acesteia, răceală și sânge rece. Mi-era frică și de pasiunea sa pentru frumusețe sau pentru creație. Nu i-am spus că eram însărcinată. L-am părăsit, am plecat și copilul s-a născut. Am inventat povestea cu soțul pilot care a murit într-un accident de avion. M-am tot plimbat din loc în loc. Am ajuns la Woodleigh Common mai mult sau mai puțin din întâmplare. Aveam niște cunoștințe în Medchester pentru a-mi găsi un post de secretară. Și apoi, într-o zi, Michael Garfield a venit aici să lucreze la Quarrywood. Nu cred că mi-a păsat. Totul se terminase demult, dar, mai târziu, deși nu mi-am dat seama cât de des mergea Miranda în pădure, am început să mă îngrijorez...

— Da, zise Poirot, a fost o legătură între ei. O afinitate naturală. Am observat asemănarea dintre ei – numai că Michael Garfield, urmașul lui Lucifer cel frumos, era malefic, în vreme ce fiica dumneavoastră este inocentă și înțeleaptă, și nu există nimic rău în ea.

Se duse la biroul său și luă un plic. Scoase din el un desen delicat în creion.

— Fiica dumneavoastră, spuse el.

Judith se uită la el. Era semnat „Michael Garfield”.

— O desena lângă pârau, zise Poirot, în Quarry Wood. A desenat-o, după cum a zis el, pentru a nu o uita. Îi era frică să nu o uite. Nu l-ar fi oprit totuși să o omoare. Apoi, arată către un cuvânt scris cu creionul sus, în partea din stânga. Puteți să citiți asta?

Îl citi încet pe litere.

— Ifigenia.

— Da, zise Poirot, Ifigenia. Agamemnon și-a sacrificat fiica pentru a avea vânt bun să-și ducă navele spre Troia. Michael și-ar fi sacrificat fiica pentru a-și construi o nouă Grădină a Edenului.

— Știa ce face, spuse Judith. Mă întreb, dacă a avut vreodată regrete?

Poirot nu răspunse. În mintea sa se contura imaginea unui

bărbat de o frumusețe deosebită stând lângă piatra megalitică însemnată cu securea dublă și strângând în degetele moarte pocalul auriu pe care l-a luat și l-a golit în momentul în care providența intervenise pentru a-i salva victima și a face dreptate.

Astfel murise Michael Garfield – „o moarte binemeritată, gândi Poirot – dar, vai, nu va mai exista nici o grădină care să înflorească pe o insulă din mările grecești... În schimb, va exista Miranda – plină de viață, tânără și frumoasă”.

Ridică mâna lui Judith și o sărută.

— La revedere, madame, și să-i amintiți fiicei dumneavoastră de mine.

— Ar trebui să vă țină mereu minte pentru tot ceea ce vă datorează.

— Mai degrabă nu, unele amintiri e mai bine să fie îngropate. Se duse apoi la doamna Oliver.

— Noapte bună, chère madame. Lady Macbeth și Narcis. A fost foarte interesant. Trebuie să îți mulțumesc pentru că mi-ai atras atenția asupra acestui lucru...

— Asta-i bună! Exclamă doamna Oliver pe un ton exasperat, dai vina pe mine, ca întotdeauna!

SFÂRȘIT